

Για τον σύντροφο Λάρι

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ / 25ης Μαρτίου 38
ypostego.wordpress.com

Περιεχόμενα:

I.	Αντί Προλόγου.....	3
II.	Αφιερώσεις και Αποχαιρετισμοί.....	8
III.	Σκέψεις και λόγια του ίδιου.....	54
IV.	Στιγμές μιας διαδρομής (κείμενα, αφίσες, φωτογραφίες).....	63

I. Αντί Προλόγου

Στις 18 Σεπτεμβρίου του 2023, ένα ζεστό απόγευμα Δευτέρας, η καρδιά του συντρόφου μας έπαψε να χτυπάει. Τελείως ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, έφυγε από κοντά μας. Το γεγονός αυτό μάς πάγωσε ολοκληρωτικά. Τα μόνα πράγματα που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να τηλεφωνούμε στους συντρόφους και τις συντρόφισσές μας με σπασμένη φωνή και να στέλνουμε μηνύματα με την πιο σκληρή ενημέρωση που είχαμε κάνει ποτέ. Το ίδιο βράδυ συγκεντρωθήκαμε έξω από το σπίτι του για να ψελλίσουμε μερικές κουβέντες γύρω από τα γιατί και τα πώς και για να κλάψουμε. Την επόμενη, βρεθήκαμε στο Στέκι μας, το Υπόστεγο, για να γράψουμε μια ανακοίνωση, αλλά κυρίως για να περάσουμε κάποιο χρόνο μαζί. Την Τετάρτη ξανασυναντηθήκαμε στο Υπόστεγο και συζητήσαμε. Το Σάββατο, την ημέρα της αποτέφρωσης, συγκεντρωθήκαμε και πάλι εκεί για να μετακινηθούμε από κοινού στη Ριτσώνα και μετά την τελετή καλέσαμε τους συντρόφους/-ισσες/-α και φίλους/-ες/-α που βρέθηκαν εκεί να μαζευτούμε πάλι στον κήπο του Στεκιού. Αυτό κράτησε ως το βράδυ.

Η κοινότητά μας απέκτησε εν μία νυκτί το κοινό βίωμα της απώλειας. Για κάποια άτομα ήταν μια κατάσταση που βιώνονταν ατομικά σε τέτοιο βαθμό για πρώτη φορά, ενώ σίγουρα ποτέ πριν δεν είχαμε συζητήσει για την απώλεια συλλογικά, πόσω μάλλον βιώσει συλλογικά. Επομένως το επόμενο διάστημα κληθήκαμε σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο να διαχειριστούμε τον θάνατο ενός δικού μας αγαπημένου μάς προσώπου. Ενώ από τη μια θέλαμε να ξεχάσουμε, να αποθήσουμε και να αρνηθούμε αυτό που συνέβη, την ίδια στιγμή θέλαμε να τον επαναφέρουμε στη μνήμη μας για να τον κρατήσουμε λίγο παραπάνω μαζί μας. Αναπόδραστα λοιπόν ο κήπος του Στεκιού έγινε επανειλημμένα το σημείο συνάντησης, όπου σύντροφοι/-ισσες/-α, φίλοι/-ες/-α προσπαθούσαμε να κατανοήσουμε και να διαχειριστούμε το ακατανόητο της απώλειας του Λάρι μας και να αποτίσουμε φόρο τιμής σε αυτόν, όπως εμείς αντιλαμβανόμαστε την έννοιά «φόρος τιμής».

Στις συζητήσεις που συνεχίζαμε να κάνουμε μετά το γεγονός, αποφασίσαμε ότι θα έπρεπε να πραγματοποιήσουμε μια δημόσια εκδήλωσή ανοιχτή σε όλους τους ανθρώπους που ήθελαν να παρεβρεθούν, ώστε να τον αποχαιρετήσουμε από κοινού. Στις 5 Νοεμβρίου διοργανώσαμε στον κήπο του Υποστέγου πολιτικό μνημόσυνο/συνάντηση μνήμης, στο οποίο συμμετείχαν πάρα πολλά γνωστά και άγνωστα σε εμάς συντρόφια, φίλοι/-ες/-α και συγγενείς του Λάρι, καθώς και άτομα από κοντινές σε αυτόν συλλογικότητες. Μοιραστήκαμε λόγια και εικόνες, όλα αφιερωμένα σε εκείνον. Η μέρα αυτή θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη μας. Ο κήπος του Στεκιού για τον οποίο ο σύντροφος Λάρι έδειχνε όλα αυτά τα χρόνια τόσο νοιάξιμο και ενδιαφέρον, με τα φυτέ-

ματα, τα κλαδέματα και τα ξεχορταριάσματα, με το στήσιμο των εκδηλώσεων και τις ατελείωτες ώρες των συνελεύσεων, με τις συνεντεύξεις, τα γλέντια, τα μπαρ και τις κουζίνες, γέμισε ασφυκτικά με κόσμο, ο οποίος ήρθε για εκείνον, διάβασε ανακοινώσεις, συζήτησε σε πηγαδάκια, τον έφερε ξανά στη μνήμη του, έκλαψε. Το πλήθος των ανθρώπων που αλληλεπίδρασαν και ο πλούτος όσων ειπώθηκαν εκείνη την ημέρα, μάς έκαναν να συνειδητοποιήσουμε ακόμα περισσότερο τη σημασία της απώλειάς του, αλλά ίσως μπορούμε να ισχυριστούμε ότι μας έδωσε κάποιο κουράγιο για να συνεχίσουμε, πλέον χωρίς αυτόν.

Ο σύντροφός μας στήριζε ενεργά τη δημιουργία του Υποστέγου από την πρώτη στιγμή, τουλάχιστον μία δεκαετία πριν. Η ζωή του ήταν άρρηκτα συνδεδεμένη με το Υπόστεγο, αλλά και γενικότερα με το αυτοοργανωμένο κίνημα. Και αντίστροφα όμως, η ύπαρξη του Υποστέγου ήταν συνυφασμένη με την παρουσία του Λάρι. Παράλληλα με τη συμμετοχή του στους αγώνες, ήταν πάντα εκεί. Στις πολιτικές εκδηλώσεις και τα δημόσια ανοίγματα, στις εργασίες συντήρησης, στις συνελεύσεις και στις περισσότερες πολιτικές διαδικασίες, προσφέροντας πάντα τη γνώση και την εμπειρία του, μοιραζόμενος τις σκέψεις του.

Με τον ξαφνικό θάνατο του Λάρι, μάς πλημμύρισε ένα κοινό αίσθημα απώλειας και ένα αίσθημα ματαιότητας για όσα δεν προφτάσαμε να του πούμε και να μας πει. Οι συνελεύσεις μας τις επόμενες ημέρες ήταν πιο σιωπηλές, πιο σκοτεινές και με διαρκή αναφορά στο όνομά του. Έλειπε ήδη η βαθιά του πίστη στο συλλογικό, η διαρκής παρακίνησή του για «...να βρίσκουμε έξυπνους τρόπους να αντισταθούμε» και «...να φτιάξουμε δομές για το κίνημα», η τρομερή του ικανότητα να μας εξηγεί σε βάθος κάθε λογής νομικίστικη λεπτομέρεια... Μετρηθήκαμε και βρεθήκαμε λιγότεροι/-ες/-α, αλλά κυρίως πολύ φτωχότεροι /-ες/-α εξαιτίας της απουσίας της πληθωρικής και δραστήριας συμβολής του, η οποία διαχεόταν σε κάθε πτυχή της πολιτικής μας δράσης.

Έναν χρόνο τώρα -από τότε έως και σήμερα, και σίγουρα και μελλοντικά-, πίνουμε τους εαυτούς μας να σκεφτόμαστε «αν ήταν εδώ ο Λάρι, θα έλεγε αυτό» ή στα πιο δύσκολα ζητήματα να αναρωτιόμαστε «τι θα έλεγε αν ήταν εδώ;». Όσο και αν προσπαθούμε, σίγουρα δεν θα καταφέρνουμε να αποτυπώνουμε τις σκέψεις του στην ολόκληρότητά τους. Σε κάποιο βαθμό, ίσως και να είναι άστοχο να επιδιώκουμε κάτι τέτοιο. Υπό την έννοια αυτήν, η απουσία του συντρόφου μας με βεβαιότητα αφήνει πίσω της ένα αναντικατάστατο κενό. Παρ'όλα αυτά, οι πολιτικές του θέσεις, τα προτάγματα που στήριζε -και στηρίζαμε μαζί- και οι απόψεις του για την αναγκαιότητα ύπαρξης δομών αλληλοβοήθειας, για την προτεραιοποίηση πολιτικών δράσεων με γνώμονα την ανοιχτότητα και για την εξέχουσα σημασία δημιουργίας συνελεύσεων που

λειτουργούν εξώστρεφα έχουν αφήσει αδιαμφισβήτητα έντονο πολιτικό στίγμα βαθιά στις ρίζες της κοινότητάς μας.

«Τι είναι η γραφή; Ο φύλακας της ιστορίας... Τι είναι ο άνθρωπος; Ο σκλάβος του θανάτου, ένας ταξιδιώτης που περνάει, ο φιλοξενούμενος ενός μόνο τόπου...»
Αλκονίνος

Ο σκοπός για τον οποίον εκδώσαμε την μπροσούρα αυτήν είναι διπλός. Αφενός, για να διασώσουμε τη μνήμη του συντρόφου μας και τη μνήμη των αγώνων στους οποίους συμμετείχε. Αφετέρου, για να μπορέσουμε να διαχειριστούμε την απώλειά του, ξέροντας πολύ καλά ότι το κενό που άφησε δεν μπορεί να καλυφθεί, είναι δυσαναπλήρωτο. Με τη διάσωση των αγώνων και των περιεχομένων τους, βρίσκουμε πώς πήρε νόημα η δική του ζωή και η δική μας, ότι δεν εγκλωβίστηκε στη μέγγενη της μισθωτής σκλαβιάς και της κατανάλωσης εμπορευμάτων και θεαμάτων. Οι απογοητεύσεις, οι νίκες και οι ήττες, τα βήματα εμπρός και ταπισωγυρίσματα μάς διδάσκουν και μάς δίνουν δύναμη και ορμή να συνεχίζουμε, με όλο και μεγαλύτερη επιμονή και πίστη στον τελικό μας στόχο, αποδεικνύοντας ότι οι στιγμές της δράσης μας δεν είναι πυροτεχνήματα στον κοινωνικό χωροχρόνο, αλλά εστίες φωτιάς που ανάβουν ξανά και ξανά καθ' όλη τη διάρκεια ροής της ιστορίας.

Όλος αυτός ο κόσμος που πλαισίωσε τις περσινές εκδηλώσεις αφιερωμένες στη μνήμη του συντρόφου μας, δεν μοιράστηκε απλά το πένθος, με λόγια και χειρονομίες παρηγοριάς. Ο κόσμος αυτός δεν άφησε τον πόνο του να παραμείνει βουβός. Ο κόσμος αυτός μίλησε και έγραψε κείμενα, κόλλησε αφίσες και φώναξε συνθήματα, γιατί οι αγωνιζόμενες πολιτικές κοινότητες με αυτούς τους τρόπους και τα μέσα έχουν μάθει, επιλέγουν και μπορούν να θρηνούν τα μέλη τους τα οποία χάθηκαν και πλέον αποτελούν πνευματικό κομμάτι τους, αλλά δυστυχώς όχι υλικό. Τέτοιες κοινότητες αντιμετωπίζουν συλλογικά το γεγονός του θανάτου, έτσι όπως συλλογικά αντιμετωπίζουν -και θέλουν να αντιμετωπίζουν- την ίδια τη ζωή σε όλες της τις εκφάνσεις. Στον αγώνα, στη λύπη και στη χαρά. Με τον ίδιο τρόπο που μάχονται και αντιμετωπίζουν, άλλοτε νικηφόρα και άλλοτε όχι, τις επιθέσεις εναντίον τους από Κράτος, Κεφάλαιο και κάθε φορέα Εξουσίας.

Οι κοινότητες και οι συλλογικότητές μας είναι ζωντανόι, δυναμικοί οργανισμοί οι οποίοι αποτελούνται από επιμέρους υπομονάδες, τα κύτταρα, δηλαδή τα άτομα. Συνολικά μετουσιώνονται, προσαρμόζονται και εξελίσσονται με την πάροδο του χρόνου και τις εναλλαγές στο περιβάλλον. Μπορεί αφενός να αλλάζουν τους σκοπούς τους, να τροποποιούν τις μορφές αγώνα τους και τα μέσα της πάλης τους, τις διεκδικήσεις και τις αντιστάσεις τους, αλλά αφε-

τέρου μπορεί να μετατρέπουν και την ίδια τη δομή τους. Τα κύτταρα που τις απαρτίζουν μπορεί να εναλλάσσονται ως προς τη συμμετοχή ή ως προς τον ρόλο τους, χωρίς όμως η επιρροή του καθενός να είναι ποσοτικά μετρήσιμη. Όπως οι κρίκοι μιας αλυσίδας είναι αλληλένδετοι και αλληλοτροφοδοτούμενοι για τη συνέχεια, την αποτελεσματικότητα και την αρμονία της αλυσίδας, έτσι και η συμμετοχή του κάθε ατόμου στα κινήματά μας αντανακλά την ιδιαίτερη και πολύπλοκη συμβολή του.

Πώς θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για την ιδιαίτερη και πολύπλοκη συμβολή του Λάρι, σε νέα άτομα που εντάχθηκαν στα εγχειρήματα που συμμετείχε, μετά τον θάνατό του; Πώς θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε την ιδιαίτερη και πολύπλοκη συμβολή του, χωρίς να μιλήσουμε για τους αγώνες στους οποίους συμμετείχε; Πώς θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για τους αγώνες στους οποίους συμμετείχε, χωρίς να ανατρέξουμε στη συλλογική μνήμη;

Οι ιστορίες που αφηγούμαστε για αυτόν είναι ιστορίες που και εμείς ήμασταν μέρος τους. Η μνήμη του και η μνήμη μας δεν είναι παγωμένη στον χρόνο. Δεν πρόκειται για ατομικές αναμνήσεις σαν ασπρόμαυρες φωτογραφίες, αλλά για συλλογικές εικόνες με χρώμα, ήχο και ένταση, που δημιουργήθηκαν στο τότε από την αλληλεπίδραση δρώντων υποκειμένων, και στο τώρα αυτά μιλούν για τις κοινές εμπειρίες του παρελθόντος. Διαμορφώνονται μέσα από τις συζητήσεις που κάναμε στο τότε και συνεχίζουμε και στο τώρα. Η ίδια η αφήγησή τους σήμερα μάς κάνει να θυμηθούμε περιστατικά και πολιτικά διακυβεύματα, αντιθέσεις και συνθέσεις. Η συλλογική μας μνήμη όσον αφορά το κεφάλαιο «Λάρι» απαρτίζεται από στιγμές σε συνελεύσεις, διαφωνίες, πλάνα δράσεων, τοποθετήσεις με αρχή μέση και τέλος, τρέξιμο, συμφωνίες, αφισκοκολλησεις, λόγους υπεράσπισης στα δικαστήρια, άγχη, γέλια, αγωνίες... Είναι ένα συνονθύλευμα από αγωνιστικότητα στις δράσεις, μικροφωνικές, παλμό στις διαδηλώσεις, φωνές αλληλεγγύης έξω από Κέντρα Κράτησης... Και τόσα ακόμα που έχουμε μοιραστεί, αλλά είναι αδύνατον να μεταφερθούν με τη ζωντάνια που τα βιώσαμε...

Εν τέλει, συλλογική μνήμη για εμάς είναι αυτό που προτάσσουν τα κινήματά μας μπροστά στη θλίψη, στο κενό και στο μάταιο του θανάτου. Είναι το κύριο νήμα που μας κρατάει συνεκτικούς/-ες μέσα στα χρόνια. Οι αγώνες μπορεί κάποια στιγμή να φθίνουν ή να ηττώνται, οι συλλογικότητες μπορεί να ατονούν ή να διαλύονται, οι άνθρωποι μπορεί να φεύγουν ή να έρχονται... Η συλλογική μνήμη, όμως, ενσαρκώνει κατά τη γνώμη μας τη διάσωση της κινηματικής παρακαταθήκης όλων αυτών, ώστε να αντλείται γνώση και έμπνευση από τα κινήματα του παρελθόντος και του παρόντος για τα κινήματα του μέλλοντος, ακόμα και αν τότε δεν βρισκόμαστε ολομελειακά μέσα σε αυτά...

~

Σημειώσεις για την έκδοση:

** Κι ενώ προφορικά όλοι, όλες κι όλα μας αναφερόμαστε στον σύντροφό μας με τον ίδιο τρόπο, όταν έρχεται η στιγμή να γράψουμε το όνομά του, κάποιον χάνεται η «ομοφωνία»... Γι' αυτό και μέσα στην παρούσα έκδοση το όνομα με το οποίο ήταν ευρέως γνωστός ο σύντροφός μας αναγράφεται με τόσους πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Με όποιον τρόπο επέλεξε η κάθε συλλογικότητα ή άτομο.*

** Η παρούσα έκδοση, η οποία κατά βάση επεξεργάστηκε και κυκλοφορεί από τον κόσμο που δραστηριοποιείται σε αυτή τη χρονική φάση στο Υπόστεγο, επιχειρεί να αποτελέσει μια αποτύπωση της παρουσίας του φίλου και συντρόφου μας Λάρι στο κινηματικό πεδίο. Κυρίως μέσα από κείμενα που συντάχτηκαν στο Υπόστεγο την περίοδο 2023-2024, μέσα από κείμενα που διαβάστηκαν στην ανοιχτή συνάντηση μνήμης της 5ης Νοεμβρίου 2023, μέσα από υλικό που μας στάλθηκε και μέσα από ό,τι δημοσιοποιήθηκε στο Athens Indymedia μετά τον θάνατό του. Αλλά και μέσα από αφίσες και κείμενα συλλογικοτήτων που συμμετείχε, καθώς και από φωτογραφίες από διαδηλώσεις και παρεμβάσεις, όπως και από στιγμές εντός του Υποστέγου.*

** Κυκλοφόρησε τον Σεπτέμβριο του 2024 σε 300 αντίτυπα.*

** Διακινείται χέρι με χέρι και μπορεί να είναι διαθέσιμη σε διάφορους χώρους αγώνα, σε αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και σε καταλήψεις. Για την απόκτησή της δεν προβλέπεται κάποιο χρηματικό αντίτιμο. Η όποια ελεύθερη οικονομική συνεισφορά καλύπτει το κόστος της εκτύπωσης.*

** Για κάθε διευκρίνιση και συνεννόηση για την έκδοση αυτή μπορείτε να επικοινωνείτε με το Υπόστεγο - Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης στέλνοντας email στο ypostego@espin.net*

** Στο οπισθόφυλλο απεικονίζεται μια πρόσφατη τοιχογραφία εντός του Υποστέγου.*

II. Αφιέρωσεις και αποχαιρετισμοί

Ανακοίνωση 19/9/2023

Το Υπόστεγο αποχαιρετά τον σύντροφο και φίλο Λάρι που μας άφησε ξαφνικά στις 18/9.

Πενθούμε για τον άνθρωπο που ήταν από την αρχή εδώ. Από τη δημιουργία του Υποστέγου έως και σήμερα στους αγώνες, στους δρόμους, στα εγχειρήματα, στις χαρές και στις δυσκολίες. Ως σύντροφος πάντα με έμπρακτη αλληλεγγύη δίπλα στους κατατρεγμένους, πάντα με αυταπάρνηση και συνεχώς με νέες ιδέες και προτάσεις, με θετική ενέργεια για μια ζωή ελευθερίας χωρίς θεούς και κράτη.

Θα ζεις για πάντα μέσα στους αγώνες μας.

Λάρι Θανάσης Αρμάος πάντα παρών.

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης Υπόστεγο

~

Ανακοίνωση 22/9/2023

Για τον σύντροφο Λάρυ

Το Σάββατο 23/9 στις 13:00 στο Αποτεφρωτήριο Ριτσώνας αποχαιρετούμε τον αγαπημένο μας σύντροφο Λάρυ (Θανάση Αρμάο). Σύντροφε δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ. Θα ζεις για πάντα στις καρδιές και στους αγώνες μας.

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης Υπόστεγο

~

Το κείμενο που διαβάστηκε στην κηδεία του συντρόφου

Λαρυ Αγαπημένε μας σύντροφε, φίλε, συναγωνιστή μας.

Ακόμα δεν μπορούμε να πιστέψουμε πως έφυγες τόσο ξαφνικά από κοντά μας. Πώς άδειασε τόσο ξαφνικά ο χώρος. Πενθούμε για σένα. Για σένα που δεν σταμάτησες στιγμή να αγωνίζεσαι. Που ήσουν παρών σε όλα. Στους αγώνες, στους δρόμους, στις χαρές, στις δυσκολίες, από τη δημιουργία του Υποστέγου μέχρι τη στιγμή που μας άφησες. Από την πρώτη επισκευή της ταράτσας μέχρι την τελευταία. Από την πρώτη ντομάτα που φύτεψε στον κηπο μέχρι το τελευταίο νοίκι που πληρώθηκε. Από τη φορά που σε περιμέναμε φωνάζοντας έξω από τα κρατητήρια μεταναστριών Ελληνικού μέχρι την τελευταία φορά που ετοιμαζόμασταν για σπρέι και εσύ μας μιλάγες με τη χαρακτηριστική ψυχραιμία σου για την περίπτωση σύλληψης. Ήσουν πάντα παρών με έμπρακτη αλληλεγγύη στους δρόμους, δίπλα μας. Δίπλα στους κατατρεγμένους, με αυταπάρνηση και ανιδιοτέλεια. Με το σώμα σου και τη φωνή σου. Πάντα με τη θετική σου ενέργεια, δεν σταμάτησες ποτέ να ονειρεύεσαι και να προσπαθείς για έναν κόσμο ελευθερίας, χωρίς θεούς και κράτη. Η απώλειά σου είναι ανυπολόγιστη. Η θλίψη μάς κόβει τα γόνατα.

Αγαπημένε μας σύντροφε, φίλε, συναγωνιστή Λάρυ δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ. Θα ζεις για πάντα μέσα στις καρδιές μας. Μέσα στους αγώνες μας.

Λαρυ Θανάσης Αρμάος πάντα παρών.

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αργυρούπολης Υπόστεγο

~

Εισήγηση της Διαχειριστικής Συνέλευσης του Υποστέγου στην ανοιχτή συνάντηση μνήμης/πολιτικό μνημόσυνο που πραγματοποιήθηκε στις 5/11/2023 στον κήπο του Υποστέγου για τον σύντροφο.

Στις 18 Σεπτέμβρη, έφυγε ξαφνικά από τη ζωή ο πολυαγαπημένος μας σύντροφος Λάρι. Σε μια προσπάθειά μας να συλλογικοποιήσουμε το πένθος μας, αποφασίσαμε σε πρώτο χρόνο να οργανώσουμε την παρούσα εκδήλωση, τόσο ως φόρο τιμής στον σύντρόφό μας, όσο και για εμάς τις ιδίες και τους ίδιους που μένουμε πίσω. Καταλήξαμε στο να γίνει η εκδήλωση στον χώρο όπου και ο ίδιος έδρασε για πάνω από 10 χρόνια. Στον χώρο που γνωριστήκαμε, συζητήσαμε, συνδιαμορφώσαμε για τη συντήρηση και διαφύλαξη του κτιρίου. Ελπίζουμε η εκδήλωση αυτή να λειτουργήσει ως ένα βαθμό επουλωτικά, μέσα από το μοίρασμα των σκέψεων του κόσμου που γνώρισε τον Λάρι και μέσα από την κατάθεση των κοινών εμπειριών που είχαμε την τύχη να ζήσουμε με τον σύντροφο αυτόν.

Λάρι: Στιγμές μιας Διαδρομής

Θεωρούμε αυτό το σύντομο χρονικό απαραίτητο ώστε να αναδείξουμε ένα μέρος της πολύμορφης πολιτικής διαδρομής του συντρόφου μας Λάρι, μια πορεία που σε πολλά σημεία της διασταυρώθηκε με την πολιτική πορεία πολλών από εμάς. Παρακάτω σκιαγραφούνται κάποιες από τις προσπάθειες στις οποίες είχαμε την τύχη να συνδιαμορφώσουμε μαζί του πολιτικό λόγο και δράση, να κατέβουμε στον δρόμο, να αγωνιστούμε, να οργανώσουμε κινήσεις αλληλεγγύης και αντίστασης. Ο Λάρι συνέβαλε στην πλειονότητα των εγχειρημάτων και των «από τα κάτω» δράσεων στις γειτονιές των Νοτίων, με την ακούραστη επιμονή, την ψυχραιμία και το ανοιχτό μυαλό που τον χαρακτήριζαν.

2012 – 2016

Τέλη του 2012 δημιουργείται ο *Χώρος Αλληλεγγύης και Δράσης - Υπόστεγο* από αγωνιζόμενους και αγωνιζόμενες από τις γύρω περιοχές. Στο σπίτι της 25ης Μαρτίου 38, στην καρδιά της Αργυρούπολης γεννιέται «μια νέα συλλογικότητα, μια νέα μορφή του κινήματος από εργαζόμενους, ανέργους, μαθητές, μετανάστες, που πήραν την πρωτοβουλία να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να αγωνιστούν ενάντια σε όσους μαυρίζουν τη ζωή μας, ενάντια σε ό,τι μας πληγώνει, ενάντια σε ό,τι εξευτελίζει την ανθρώπινη υπόσταση...!».

Ο Λάρι είναι εκεί από την αρχή. Με γνώμονα την απεύθυνση στη γειτονιά, συμμετέχει παντού: από την πολιτική συνέλευση του χώρου, τις πορείες, τις εκδηλώσεις, τις συλλογικές κουζίνες και τη διοργάνωση των γλεντιών μέχρι τις διαπραγματεύσεις με τους ιδιοκτήτες, τα μαστορέματα και τη φροντίδα του κήπου. Στις εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον Μίλτο Ευσταθιάδη, εργαζόμενο του δήμου Ελληνικού-Αργυρούπολης, που τέθηκε σε αυτοδίκαιη αργία γιατί τόλμησε να διεκδικήσει ελεύθερη παραλία. Στο κίνημα συμπαραστάσης στους

απολυμένους της τοπικής ACS. Στη φιλοξενία και στην υλική υποστήριξη Σύριων μεταναστών στο Υπόστεγο, για αρκετούς μήνες. Στη φιλοξενία και υλική υποστήριξη των αποφυλακισμένων μεταναστριών από το Κέντρο Κράτησης Ελληνικού. Στους αγώνες ενάντια στο ξεπούλημα του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού και την τοιμεντοποίησή του, και υπέρ της δημιουργίας πνεύμονα πρασίνου στις εγκαταστάσεις του και της ελεύθερης πρόσβασης στους χώρους του. Σε αντιφασιστικές παρεμβάσεις στη γειτονιά. Μάλιστα, είναι εκεί στη δυναμική αντίσταση στη μοτοπορεία των χρυσαυγιτών το 2013 στο Ελληνικό, όπου και προσάγεται.

2017 – σήμερα

«Μετά από μια περίοδο αλλαγών, προσχωρήσεων και αποχωρήσεων, ο *Χώρος Αλληλεγγύης και Δράσης Υπόστεγο*, αλλάζει το οργανωτικό μοντέλο λειτουργίας και το όνομά του» και μετονομάζεται σε *Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης Υπόστεγο*. Το Υπόστεγο «κινείται ενάντια σε φασιστικές, ρατσιστικές, σεξιστικές και ομοφοβικές λογικές και συμπεριφορές, καθώς και κομματικούς, κρατικούς και δημοτικούς μηχανισμούς».

Στη νέα μορφή που παίρνει το Υπόστεγο, ο σύντροφος Λάρι είναι πάντα εδώ. Συμμετέχει στις ομάδες που δημιουργούνται, σε μονοθεματικές πρωτοβουλίες, στις διαχειριστικές συνελεύσεις του χώρου, καθώς και σε όλα τα ανοίγματα του: στις συζητήσεις, στις εκδηλώσεις, στις προβολές. Στη συγκέντρωση τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης για μετανάστριες και μετανάστες, για θύματα πυρκαγιών και πλημμυροπαθών. Στις δράσεις αντιπληροφόρησης για την υπόθεση βιασμού και trafficking στις γειτονιές των Νοτίων και στις αντίστοιχες δράσεις για τις καταγγελίες βιασμού και σεξιστικών συμπεριφορών, το 2021. Στην πρωτοβουλία ενάντια στην εθνικιστική προπαγάνδα στα Νότια, ενάντια στο πατριωτικό γκράφιτι του δήμου Ελληνικού- Αργυρούπολης. Ήταν πάντα εδώ.

2014 – 2019

Το 2014 συγκροτείται η συλλογικότητα *Αλληλέγγυοι/ες κρατουμένων στα Νότια*. Με αφετηρία την αλληλεγγύη στις μετανάστριες κρατούμενες «χωρίς χαρτιά» στα κρατητήρια του Ελληνικού, χτίζονται σχέσεις με τις έγκλειστες γυναίκες που κάνουν δυνατές τις διεκδικήσεις από μέρους τους και την ανάπτυξη ενός πολύμορφου κινήματος αγώνων και αλληλεγγύης ντόπιων και μεταναστριών. Ο Λάρι συμμετέχει και, με την ιδιότητά του ως δικηγόρος, αντιμετωπίζει τα νομικά/γραφειοκρατικά εμπόδια που βάζει το κράτος για να διατηρεί τον μεταναστευτικό πληθυσμό σε μια κατάσταση μόνιμης ομηρίας. Μας φανερώνει το πώς οι συνεχείς τροποποιήσεις των νόμων και των διατάξεων συντηρούν το καθεστώς εγκλεισμού των μεταναστριών και των μεταναστών και τους καθιστά απελάσιμους ανά πάσα στιγμή. Κομβικές στιγμές αυτών των αγώνων στάθηκαν οι συγκεντρώσεις και οι διαδηλώσεις έξω από τα κέντρα κράτησης, ιδίως του Ελληνικού, η απεργία πείνας της Σάναα Τάλεμπ αρχικά, και άλλων

κρατούμενων γυναικών στη συνέχεια, καθώς και η διαδήλωση στις γειτονιές μεταναστριών και μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας, με σημείο αφετηρίας την πλατεία Βικτωρίας.

2017 – 2019

Με τη μεταφορά των μεταναστριών στη Διεύθυνση Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη, δημιουργείται ο *Συντονισμός Συλλογικοτήτων και Ατόμων Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης (ΣΣΑΕΚΚ)*. Με τη συνδρομή συλλογικοτήτων και ατομικοτήτων απ' όλη την Αθήνα, διευρύνεται το πεδίο των αγώνων ενάντια στη μεταναστευτική πολιτική. Με επίκεντρο το κέντρο κράτησης στην Πέτρου Ράλλη, οι αγώνες για την απελευθέρωση των έγκλειστων συνεχίζονται εντεινόμενοι. Ο Λάρι, φυσικά, είναι εκεί. Έξω από την πύλη των κρατητηρίων με τις αγωνιζόμενες και τους αγωνιζόμενους, υπό τις απειλές των μπάτσων, αλλά και μέσα στα κρατητήρια, με τους μετανάστες και τις μετανάστριες, για τη νομική υπεράσπιση. Εμβληματική στιγμή αυτού του κύκλου αγώνων είναι η δίκη και η μετέπειτα απελευθέρωση των οκτώ μεταναστών, που ξυλοκοπήθηκαν, διώχθηκαν και δικάστηκαν, μόνο και μόνο επειδή ζήτησαν από τους ανθρωποφύλακες να ενημερωθούν για την εξέλιξη των υποθέσεών τους. Ο Λάρι τους συντροφεύει στις δικαστικές αίθουσες, και η αγόρευσή του εκεί, αποτελεί μια πολιτική καταδίκη του μόνιμου καθεστώτος εξαίρεσης που επιβάλλεται διαχρονικά σε κάθε μετανάστρια και μετανάστη.

2016 – 2020

Παρά τις επαγγελματικές και κινηματικές του υποχρεώσεις, ο Λάρι βρίσκει πάντα χρόνο να συμμετέχει σε συνελεύσεις που απευθύνονται στην γειτονιά και μια από αυτές είναι η *Ελευθεριακή Συνέλευση Βαβέλ*, που δημιουργείται το 2016. Στα πλαίσιά της «αναπτύσσονται οι έννοιες της πολιτικής αυτονομίας/ αυτοοργάνωσης και της αποανάπτυξης. Εξετάζοντας τις συνέπειες των φαραωνικών αλλαγών, που σχεδιάζονται στην περιοχή μας, με την κατασκευή Καζίνο, Mall και 5.000 νέων κατοικιών στην ήδη τσιμεντοποιημένη Αττική, η Βαβέλ προσπαθεί να δώσει βήμα σε απόψεις «μειοψηφικές», να πληροφορήσει υπό ένα πρίσμα διαφορετικό από αυτό των Μ.Μ.Ε., να προτείνει άλλους τρόπους, διαμορφώνοντας πολιτικές συνειδήσεις.

Μεταξύ άλλων, η Βαβέλ διοργάνωνε προβολές ταινιών/ντοκιμαντέρ και εκδηλώσεις, με αφορμή συζητήσεις που λάμβαναν χώρα εντός της. Μερικές από αυτές ήταν για τον Κορνήλιο Καστοριάδη, για την ένοπλη αντίσταση του Weather Underground στην Αμερική, για την εξόρυξη χρυσού στις Σκουριές και τη δράση των κινημάτων ενάντια σε αυτή, για το ελευθεριακό σχολείο του Φερέρ, για τον αντιφασισμό, για τους αγώνες των γυναικών, για τους αγώνες ενάντια στη λεηλασία των βουνών, για τον κοινοτισμό ως τρόπο ζωής και κοινωνικής οργάνωσης κ.α. Μάλιστα, ο Λάρι συγκεκριμένα, είχε προωθήσει το να πραγματοποιηθεί στο Στέκι η παρουσίαση του βιβλίου «Για την κοινότητα των κοινότητων», από τους συγγραφείς Γιώργο Κολέμπα και Γιάννη Μπίλα,

εκ των οποίων ο πρώτος, δυστυχώς, έφυγε από τη ζωή πρόσφατα.

2022 – σήμερα

Η αναγνώριση της έλλειψης ενός πεδίου πολιτικής ζύμωσης και δράσης στις περιοχές μας, οδηγεί κάποιους και κάποιες από εμάς στη δημοσίευση ενός ανοιχτού καλέσματος για τη συγκρότηση μιας νέας συνέλευσης. Έτσι, με τον ερχομό νέων συντροφισσών και συντρόφων, διαμορφώνεται τον Νοέμβρη του 2022 η *Συνέλευση για Αυτοοργάνωση, Αντίσταση, Αλληλεγγύη στα Νότια - Μολόχα*.

Ο Λάρι, από την αρχή και εκεί, συμβάλλει στο εγχείρημα με τις ιδέες του περί ανοιχτότητας και οριζοντιότητας. Στο σύντομο αυτό χρονικό διάστημα έως σήμερα, πραγματοποιήθηκαν πολύμορφες παρεμβάσεις στη γειτονιά με κείμενα, πανό και συνθήματα για τις κρατικές δολοφονίες σε Τέμπη και Πύλο, για τις εκκενωμένες καταλήψεις και για τα θανατηφόρα αποτελέσματα των πλημμυρών και των πυρκαγιών, ως απότοκο της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Λάρι: Ανεκτίμητη προσφορά στο κίνημα και στις καρδιές μας

Θα προσπαθήσουμε να μιλήσουμε για τον χαρακτήρα του Λάρι και για το πολιτικό σκεπτικό του, σε μια απόπειρα να δώσουμε μια εικόνα για το τι άνθρωπος ήταν, σε όσα άτομα δεν είχαν την τύχη να έρθουν σε προσωπική επαφή μαζί του. Θα μιλήσουμε για το πώς τον γνωρίσαμε και τον ζήσαμε, μέσω του Στεκιού τα περισσότερα από εμάς, και για το πώς αναπτύξαμε αλληλεπίδραση σε πολιτικό επίπεδο, αλλά και για το πώς τον μάθαμε και ήρθαμε κοντά του σε προσωπικό και φιλικό επίπεδο. Φυσικά, για τα δύο αυτά σκέλη, τα οποία είναι αδιαχώριστα με βάση την καθημερινότητά μας μαζί του, επισημαίνουμε πως δεν θα μας έφτανε μια εκδήλωση ολόκληρη για να τα ξεδιπλώσουμε στην ολότητά τους.

Ο Λάρι ήταν κυριολεκτικά πάντα παρών στο Στέκι, αλλά και στο κίνημα γενικά. Για τον Λάρι πολιτική, δουλειά και καθημερινότητα ήταν ένα ενιαίο σύμπαν. Αντιμετώπιζε με τον ίδιο αξιακό κώδικα τις συνελεύσεις, τη διαχείριση του Στεκιού, τις υποθέσεις που αναλάμβανε (είτε αυτές ήταν κινηματικές είτε «αστικές»), τη ζωή την ίδια. Πάντα στεκόταν απέναντι στην κρατική εξουσία και τις γραφειοκρατίες κάθε είδους. Πάντα τοποθετούσε τη λέξη «αυτοοργάνωση», δίπλα στις λέξεις «αντίσταση» και «αλληλεγγύη».

Για όλους εμάς που τον συντροφεύσαμε τόσα χρόνια σε πολιτικές διαδικασίες, χαλαρές κουβέντες και στην καθημερινότητα του Στεκιού, μας είναι ξεκάθαρο ότι επρόκειτο για έναν άνθρωπο με βαθιά ελευθεριακές αρχές και ιδέες. Ωστόσο, δεν του άρεσαν οι αυστηροί αυτοπροσδιορισμοί και όντας πάντα προσγειωμένος, μας παρότρυνε πριν βάλουμε ταμπέλες στους εαυτούς μας, να κοιτάξουμε πώς μπορούμε να κάνουμε πράξη αυτά που θεωρούμε ότι πρεσβεύουμε. Τα μεγάλα, ξύλινα λόγια δεν του έλεγαν τίποτα. Γι' αυτό προσέφερε διαρκώς

όπως μπορούσε στο Στέκι, υλικά και πνευματικά. Γι' αυτό υποστήριζε με την επαγγελματική του ιδιότητα και τις γνώσεις του, όλα εμάς. Γι' αυτό ήταν διαθέσιμος σε όποιο γνωστό ή άγνωστο άτομο τον είχε ανάγκη. Γι' αυτό πρόσφερε απλόχερα ό,τι μπορούσε, δίνοντας πραγματική υπόσταση στις έννοιες της συντροφικότητας και της φροντίδας.

Δεν είναι μόνο όσα έλεγε που μας λείπουν, αλλά και όσα έπραττε. Η στάση που είχε επιλέξει, να διαθέτει τις νομικές του γνώσεις υπέρ του κινήματος, έκαναν όλα μας να φοβόμαστε λιγότερο να βγούμε στον δρόμο και να συμμετέχουμε σε δράσεις και πορείες. Ξέραμε ότι ο Λάρι θα ήταν δίπλα μας αν μας συνέβαινε κάτι, και κάποιες φορές επαναπαυόμασταν σε αυτό. Ξέραμε ότι ακόμα αν και δεν σήκωνε κατευθείαν το κινητό του, θα μας έπαιρνε πίσω μέσα στα επόμενα λεπτά. Και μάλλον αυτό ίσχυε όχι μόνο για εμάς, τα σύντροφά του, αλλά για όλα τα άτομα. Με πραγματική ανιδιοτέλεια, μας εξηγούσε κάθε νομική επίπτωση αυτών που κάναμε, ακόμα και όταν δεν μας φαινόταν αναγκαίο.

Πίστευε πολύ έντονα ότι μέσα στον κόσμο αυτόν, που προσπαθούμε να χτίσουμε πλεόνασμα γνώσεων, δύναμης, ύλης, όταν το καταφέρνουμε, πρέπει να το μοιραζόμαστε με τους άλλους, ώστε να δημιουργούμε μια συνθήκη όπου θα λαμβάνουμε και εμείς αντίστοιχα από τους άλλους αυτό που μας λείπει. Μόνο έτσι θεωρούσε ότι πραγματώνεται η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια. Γι' αυτό ο ίδιος προσπαθούσε να καλύπτει τις ανάγκες του, όπως η τροφή, η ψυχαγωγία ή η γυμναστική, μέσω κινηματικών δομών και έξω από εμπορευματικά πλαίσια.

Πίστευε, ότι ο «χώρος» δεν είναι απλά μια αδιάκοπη συνέλευση, πορεία, αφισκοκόλληση, αλλά ένα ολόκληρο σύμπαν, όπου συνυπάρχουν σε άρρηκτη διασύνδεση η πολιτικοποίηση του κάθε ατόμου με τον ελεύθερό του χρόνο, τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τις δεξιότητές του. Για τον Λάρι δεν ήταν απαραίτητο να έχουν όλα τα άτομα την υπομονή και τη διάθεση να συμμετέχουν σε συνελεύσεις, όμως όλα πρέπει να έχουν ίσο χώρο για να εκφραστούν, να πολιτικοποιηθούν, να δράσουν και να προσφέρουν στην υπόθεση της συλλογικής και ατομικής απελευθέρωσης. Γι' αυτό θεωρούσε ότι πρέπει συνεχώς να εφευρίσκουμε τα μέσα και τους τρόπους, ώστε να είναι εφικτό αυτό.

Ωστόσο, η ενεργητική του φύση και η εμπιστοσύνη του στις συλλογικές διαδικασίες, ωθούσαν τον ίδιο στο να μη χάνει ούτε μία διαχειριστική συνέλευση, παρά τον περιορισμένο χρόνο του και τον φόρτο εργασίας του. Μπορεί συχνά να ερχόταν καθυστερημένος, σερί από το γραφείο, αλλά πάντα εμφανιζόταν γεμάτος ιδέες και προτάσεις και με όρεξη να συζητήσει πάνω στην επικαιρότητα. Παρέμενε πρόσχαρος και χαμογελαστός, ακόμα και όταν οι διαδικασίες γινόντουσαν χρονοβόρες. Πάντα καθόταν μέχρι τέλος, παρά την κούρασή

του -τόσο πολύ τις προτεραιοποιούσε.

Η συνολική του στάση στις συνελεύσεις ήταν ευδιάκριτη, ακόμα και σε όσα άτομα πρόλαβαν να τον γνωρίσουν λίγο. Έδειχνε υπομονή και καλή διάθεση και ήταν πρόθυμος να συζητήσει με επιχειρήματα για όποια διαφωνία προέκυπτε, είτε αυτή αφορούσε ιδεολογικά ζητήματα, είτε τακτικές διαχείρισης της λειτουργίας του Στεκιού. Αναζητούσε πάντα τα σημεία σύμπνοιας και προσπαθούσε να ξεπερνά και να υπερβεί τα σημεία απόκλισης. Παρόλο που στήριζε τις απόψεις του με πάθος και αποφασιστικότητα, δεν προσπαθούσε να τις επιβάλλει, και είχε μια στάση υποχωρητική και συνθετική ώστε να βγαίνουν δράσεις -πάντα στην κατεύθυνση της πράξης και όχι της απραξίας.

Πάντα υπέρ της ανοιχτότητας και της οριζοντιότητας των διαδικασιών και της αλληλεπίδρασης των ατόμων, δεν έκανε διάκριση σε «παλιούς» και «καινούριους» συντρόφους, σε «οικειούς» και «μη». Έδειχνε προσωπικό ενδιαφέρον για κάθε ένα από εμάς, ενθαρρύνοντάς μας να τοποθετούμαστε στις διαδικασίες και έδειχνε το ίδιο ενδιαφέρον, και διπλάσιο, σε όποιο νέο άτομο εμφανιζόταν στο Στέκι.

Τη λέξη «ενδιαφέρον» δεν την αναφέρουμε γενικά και αόριστα, αλλά πολύ συγκεκριμένα. Δεν είναι ότι απλά άφηνε τον απαραίτητο χώρο στα άτομα, ώστε να νιώθουν άνετα να τοποθετηθούν. Είναι ότι πραγματικά αποζητούσε το να γνωρίσει τις απόψεις του κάθε ατόμου, να ρωτήσει συγκεκριμένα τι σκέφτεται για το εκάστοτε θέμα, να πιάσει κουβέντα μαζί του, να έρθει κοντά, να προβοκάρει τη συζήτηση, πάντα με καλή πρόθεση, να κάνει χιούμορ, να γελάσει... Και αυτό φαίνεται και από τη ζέση του να συμμετέχει σε κάθε νέο εγχείρημα που ξεκινούσε στο Στέκι, είτε αυτό ήταν πολιτική συνέλευση, είτε ήταν πιο κοινοτικά εγχειρήματα, όπως η ομάδα κήπου. Πάντα ήθελε να είναι εκεί, δίπλα στα «παιδιά», όπως αποκαλούσε συντρόφους και συντρόφισσες ανεξαρτήτως ηλικίας, με αγάπη και θυμασμό.

Γι' αυτούς τους λόγους πίστευε τόσο πολύ στους αυτοοργανωμένους χώρους, στέκια ή καταλήψεις που εδαφικοποιούνταν στις γειτονίες. Γι' αυτό πίστευε στο Υπόστεγο και προσπαθούσε τόσο γι' αυτό. Γι' αυτό ήθελε να είναι ένας χώρος ανοιχτός, χωρίς a rīoī φραγμούς, όπου οι άνθρωποι που θέλουν θα μπορούν να πολιτικοποιηθούν μέσα, αλλά και μαζί/παράλληλα με αυτό. Γι' αυτό έδινε τόση σημασία στην ύπαρξη αυτοοργανωμένων δομών. Δομών εξώστρεφων και ανοιχτών στη συμμετοχή, που θα προσφέρουν και θα μπορούν να καλύψουν ανάγκες έξω από τις κυρίαρχες επιταγές του κεφαλαίου και του εμπορεύματος. Γι' αυτό οι ομάδες που συμμετείχε ήθελε να έχουν όσο το δυνατόν πιο διευρυμένο χαρακτήρα και να ελκύουν τη συμμετοχή νέων στο κίνημα. Ακόμα και όταν πολλοί από εμάς βλέπαμε τα πράγματα με έναν πεσιμιστικό ρεαλισμό, αυτός ήθελε να πειραματιζόμαστε, να δοκιμάζουμε, να

κινητοποιούμε τη φαντασία μας και να τολμάμε, γιατί μόνο έτσι θα ανοίγαμε νέους δρόμους.

Για τον Λάρι η εργατική τάξη στο σήμερα συγκροτείται από όσα άτομα βρίσκονται στη βάση της κοινωνικής/ταξικής πυραμίδας, από όσα άτομα έχουν ελάχιστα ή κανένα προνόμιο, από τον κάθε λογής εκτοπισμένο πληθυσμό, τους έγκλειστους και τις έγκλειστες, της γης τους κολασμένους και τις κολασμένες. Και δεν ήταν μαζί τους απέναντι στους θεσμούς και το κράτος, μονάχα με τη νομική του ιδιότητα, αλλά και πολιτικά μέσα από συνελεύσεις, συντονιστικά, αγώνες, πορείες. Ο τριπλός του ρόλος (νομική εκπροσώπηση/προσωπική επικοινωνία, συνδετικός κρίκος μεταξύ των έξω και των μέσα, μέλος συνελεύσεων) προσέδιδε λίγη παραπάνω ώθηση, εγκυρότητα και αποτελεσματικότητα στους αγώνες αυτούς.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε ακριβώς πώς ένιωθε, αν φοβόταν ή όχι, πάντως σίγουρα ξεπερνούσε τα όριά του, όταν τη μια στιγμή συζητούσε με τις απεργούς πείνας μετανάστριες μέσα στα κελιά του κέντρου κράτησης Ελληνικού ή του κολαστηρίου της Πέτρου Ράλλη, υπό το βλέμμα μπάτσων, βαθμοφόρων και μη, και την επόμενη στιγμή μετέφερε τις συνθήκες, τις προθέσεις και τα συναισθήματά τους στη συγκέντρωση που εκτυλισσόταν έξω από τον εκάστοτε φράκτη. Δεν είχε τόση σημασία αν οι έγκλειστες διεκδικούσαν βελτίωση των συνθηκών εγκλεισμού τους ή καταστροφή των ίδιων των κελιών, ο Λάρι θα άκουγε, θα συμβούλευε νομικά και παράλληλα θα μετέφερε τα «θέλω τους» αυτούσια και θα συνδιαμόρφωνε με τον αλληλέγγυο κόσμο, με ρεαλισμό και πολιτικό σκεπτικό. Και όμως, ήταν αυτή του η θέση και στάση, που δρούσε ενισχυτικά και έθετε σε κίνηση τη δύναμη του έγκλειστου κόσμου, που τροφοδοτούσε την ελπίδα των αλληλέγγυων, και κατ' επέκταση καθιστούσε ακόμα πιο γερά και ειλικρινή τα θεμέλια του κοινού αγώνα των μέσα και των έξω.

Και αν αυτό που έχει μείνει χαραγμένο στη μνήμη των περισσότερων από εμάς είναι η τοποθέτηση του Λάρι σε σχέση με το μεταναστευτικό, είναι όχι μόνο λόγω του περιεχομένου της, αλλά και επειδή είναι αξιοθαύμαστο το πώς πετύχαινε στον μέγιστο βαθμό τη σύγκλιση της πολιτικής και επαγγελματικής ταυτότητας, έχοντας ταυτόχρονα πολλά ακόμα στον νου του. Ενδιαφερόταν για τις γειτονιές των Νοτίων, τους αγώνες τοπικού χαρακτήρα, την υπεράσπιση των δημοσίων χώρων, τον αντιφασισμό. Την καταστρεπτική φύση του καπιταλισμού και της συνεχούς μεγέθυνσής του, για την αντιμετώπιση της οποίας στήριζε την έννοια της αποανάπτυξης. Την ανάπτυξη των κοινωνιών έξω και ενάντια στο κράτος, τα παραδείγματα κοινοτισμού των Ζαπατίστας και των Κούρδων, την έμπρακτη αλληλεγγύη και το αληθινό ενδιαφέρον του για την εδαφικοποίηση των αντιστάσεών μας μέσω των καταλήψεων και των απελευθερωμένων χώρων και τη συνεισφορά του στον δικαστικό αγώνα των συλληφθέντων καταληψιών, αλλά ακόμα και τη στήριξη εργατικών αγώνων

και πρωτοβουλιών, ακόμα και αν διαφωνούσε σε πολλά με τις παραδοσιακές ταξικές αναλύσεις. Τέλος, σίγουρα είναι πάρα πολλά αυτά που παραλείπουμε, αλλά προσπαθούσε να είναι πάντα παρών και στα κεντρικά καλέσματα, τις απεργίες, τις «εθιμοτυπικές» πορείες, αφού όλα πίστευε ότι είχαν κάτι να προσφέρουν...

Η απουσία του Λάρι είναι αισθητή στο Στέκι από την πρώτη μέρα που έφυγε... Είχε ταλέντο στο να κάνει τα πάντα να φαίνονται απλά και οι τοποθετήσεις του απέπνεαν μια σιγουριά. Ακόμα και όταν το Στέκι ερχόταν αντιμέτωπο με κακοτυχίες και ζοφερές καταστάσεις, εκείνος διατηρώντας την ψυχραιμία του, πρότεινε λύσεις οι οποίες στην πλειονότητα των περιπτώσεων, αν όχι πάντα, τελικά έδιναν απάντηση στις δυσκολίες. Από την εξόφληση των οικονομικών υποχρεώσεων του Στεκιού, μέχρι την επισκευή του ταβανιού και τη διάσωση της μάντρας μας από την πολυκατοικία-τέρας, ήταν εκεί. Να κάνει τις επαφές με την ιδιοκτήτρια του Στεκιού, που όλοι αποφεύγαμε. Να παραχωρεί όλη του την Κυριακή, μαζί με λιγοστά ακόμα συντρόφια για την επισκευή του ταβανιού, και όταν όλα μας κουραζόμασταν και σταματούσαμε, εκείνος συνέχιζε το αστάρωμα μοναχός. Να ενθαρρύνει να κανονίσουμε ξεχωριστά ξεχωριστά του κήπου στα καλά καθούμενα, επειδή τα χόρτα βγήκαν εκτός ελέγχου και δεν θα μπορούμε να κάνουμε μπαρ. Να αναλαμβάνει όλη την επικοινωνία με τους αδηφάγους εργολάβους που ήθελαν καταχρηστικά να ρίξουν τον τοίχο μας και να τους περιμένει 6 το πρωί στην είσοδο του Στεκιού.

Στο τέλος της ημέρας, αν συμφωνούσαμε ή διαφωνούσαμε μαζί του δεν είχε τόση σημασία, γιατί αντιμετώπιζε τη σύγκρουση σκεπτικών ως μια ακόμα ευκαιρία να βγάλουμε «κάτι», και αυτό το «κάτι» ήταν σημαντικό και για εκείνον και για εμάς, αλλά και για τη συλλογική μας υπόθεση. Και όσο και αν μας έλεγε χαριτολογώντας «γραφειοκράτες», όταν θα επιμέναμε στους τύπους και τα δοκιμασμένα, ήταν ο πρώτος που θα σεβόταν τις διαδικασίες και θα προσπαθούσε να τις τηρήσει και να τις διαφυλάξει. Και όσο και αν γκρίνιαζε όταν συζητούσαμε, αλλά δεν προχωράγαμε, πάντα την επόμενη φορά θα είχε την ίδια όρεξη για ζύμωση, την ίδια διάθεση να πραγματοποιηθεί η συνέλευση, τις ίδιες και καλύτερες προτάσεις στην κατεύθυνση της εξωστρέφειας. Και όσο και αν δεν ήθελε να δίνει συγκεκριμένες διαθεσιμότητες και αυτοσαρκαζόταν με το ότι συνεχώς αργεί, ήταν πάντα εκεί, πάντα παρών, και πάντα έμενε να συνεχίσει τις δουλειές, όταν δεν χρειαζόταν να μας γυρίσει σπίτι επειδή είχε περάσει η ώρα...

Αποχαιρετισμός

Σύντροφε, ήρθε η ώρα να σε αποχαιρετήσουμε. Ο αποχαιρετισμός αυτός όμως, είναι και ο δυσκολότερος, καθώς έρχεται να σφραγίσει μια πραγματικότητα σκληρή. Την πραγματικότητα της ανυπολόγιστης απώλειάς σου...

Αγαπημένε μας σύντροφε, φίλε, συναγωνιστή, δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ. Γιατί ακόμα και αν δεν είσαι εδώ, θα ζεις για πάντα μέσα στις αναμνήσεις μας, στους αγώνες μας, στις συνελύσεις, στις πορείες και στις δράσεις. Θα ζεις σε κάθε μελλοντική επισκευή του Στεκιού, σε κάθε διαχειριστική συνέλευση, σε κάθε στιγμή που θα χρειαζόμαστε τις νομικές συμβουλές σου ή την υπεράσπισή σου. Και σίγουρα θα ζεις στα κοινά μας όνειρα για έναν κόσμο ελευθερίας, χωρίς θεούς και κράτη. Λάρι, σε ευχαριστούμε για όσα μας προσέφερες απλόχερα και για όσα μας έδωσες την ευκαιρία να σου προσφέρουμε...

**Λάρι Θανάσης Αρμάος πάντα παρών.
Για πάντα μέσα στις καρδιές μας...
Για πάντα δίπλα μας στους αγώνες...
Για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης...**

Μην ελπίζεις στα καλύτερα – προετοιμάσου για τα χειρότερα...
(σύνθημα που υπάρχει σε τοίχο της πρόσφατα εκκενωμένης κατάληψης του Ευαγγελισμού στο Ηράκλειο Κρήτης, και ο σύντροφος Λάρι είχε μοιραστεί μαζί μας)

~

Το Κείμενο από τη «Συνέλευση για αυτοοργάνωση, αντίσταση, αλληλεγγύη - Μολόχα» που διαβάστηκε στην ανοιχτή συνάντηση μνήμης.

Έφυγες πολύ ωρίς
πια δεν θα ξανάρθεις στη συνέλευση
αργοπορημένος και κουρασμένος
φορώντας τα ρούχα της δουλειάς.
Έφυγες πολύ ωρίς
κι η παρουσία σου
που μας καθισούχαζε
έγινε απουσία.
Έφυγες πολύ ωρίς,
με ποιον θα διαφωνούμε τώρα
με ένθεν και κείθεν επιχειρήματα
πάντα σε ήρεμο κλίμα.
Έφυγες πολύ ωρίς
και τώρα οι κυνηγημένοι
οι μετανάστες και οι εξεγερμένοι
θα χάσουν αυτόν που ήταν εκεί στα δύσκολα
Έφυγες πολύ ωρίς
το γραφείο σου άδειο
μια θέση στο Υπόστεγο κενή
ένας δικός μας λιγότερος.
Έφυγες πολύ ωρίς
δικηγόρε
σύντροφε
φίλε.
Έφυγες πολύ ωρίς
κι η ζωή συνεχίζεται,
συνεχίζεται πιο φτωχή.
Έφυγες πολύ ωρίς
αλλά όσο ήσουν εδώ
το πάλευες μέχρι τέλους.
Να δούμε τώρα εμείς τι θα κάνουμε...

Σχέδιο συντρόφου που συνόδευσε το κείμενο

Στις 18 του Σεπτεμβρίου έφυγε από κοντά μας ο Λάρυ... Απότομα, απροσδόκητα, από τη μια στιγμή στην άλλη... Στην αρχή μας φάνηκε σαν ένα αστείο κακόγουστο, μια φάρσα ατυχής... Στη συνέχεια όταν η πραγματικότητα ξεδιπλώθηκε, όταν το άδικο του θανάτου του έγινε γεγονός αναπόδραστο, οριστικό και αμετάκλητο, παγώσαμε... Ήταν απίστευτο... Ο Λάρυ των συνελεύσεων, των μικρών και των μεγάλων συγκεντρώσεων, των πορειών, ο πάντα παρών, ο ισορροπιστής, ο Λάρυ που νοηματοδοτούσε πράγματα και καταστάσεις στο κοινωνικο-πολιτικό γίγνεσθαι, ο ψύχραιμος αναλυτής πεπραγμένων, η ήρεμη δύναμη των απολογιστικών, ο Λάρυ στο πλευρό των κατατρεγμένων,

των κρατουμένων, των μεταναστριών και μεταναστών στα κέντρα κράτησης, υπερασπιστής των αδύναμων και των από τα κάτω στις παγερές δικαστικές αίθουσες. Ο Λάρυ του Υπόστεγου, από τις πρώτες-πρώτες μέρες του, δουλευτής στον κήπο, στις επισκευές, παρών στις διαχειριστικές, στα μπαρ, στις προβολές, στις εκδηλώσεις, διαπραγματευτής με υπηρεσίες και με αδιάφορους έως και ανένδοτους ιδιοκτήτες, ο Λάρυ που ισορροπούσε γνώσεις, ιδέες, λέξεις, συναίσθημα, ενσυναίσθηση, ο Λάρυ με την ατελείωτη διαθεσιμότητα...

Μορφή φωτεινή, χαρακτήρας ευγενικός και δοτικός, σταθερός στο αξιακό του σύμπαν... Σύντροφος με όλη τη σημασία της λέξης... Για τη συνέλευσή μας, θα είσαι πάντα σημείο αναφοράς. Η συμβολή σου στο να στηθεί και να περπατήσει μια νέα αυτοοργανωμένη συλλογική προσπάθεια σε ένα κοινωνικό πεδίο αφιλόξενο, σε ένα κινηματικό πεδίο όλο και πιο δυσπρόσιτο ήταν καθοριστική. Οι σκέψεις σου, οι γνώσεις σου, η διάθεση σου για κουβέντα και για δράση, η ανάγκη σου να θέσεις τον πειραματισμό και την δημιουργία στο επίκεντρο, η αντίληψη σου για την ανοιχτότητα και την αλληλεγγύη εγγράφησαν στα κύτταρα αυτού του ζωντανού οργανισμού, της Μολόχας.

Αυτό ήσουν πάντα Λάρυ... Ο αγαπημένος σύντροφος που έδωσε πολλά στο κίνημα και σε όσα συμπορεύτηκαν μαζί του, με τη στάση του για τη ζωή, με τις ιδέες του ακόμα και με την άσκηση του επαγγέλματός του. Ο άνθρωπος που δεν σταματούσε ποτέ να προσφέρει σε όλα τα επίπεδα και να σκέφτεται πως θα μπορέσει να βοηθήσει και να σταθεί αλληλέγγυα προς όλα τα άτομα. Πραγματικά δεν χωράει ο νους μας την αντοχή και τη διάθεση του χρόνου που προσέφερες αυθόρμητα για αλληλεγγύη. Ήσουν ο σύντροφος που δεν σταματούσε να μιλάει για δημιουργία δομών με βασικά θεμέλια τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη, που ξεχώριζε με τη βαθιά πίστη του στη δημιουργία αυτών των δομών εντός του κινήματος.

Που όχι απλά επέμενε, αλλά τις επαναπροσδιόριζε, παρουσίαζε έμπρακτες εφαρμογές τους, τις καλλιεργούσε με κάθε τρόπο, μας βοηθούσε να οξύνουμε τις πολιτικές μας σκέψεις ως προς αυτές, να προβληματιστούμε, και μας ενέπνεε διαρκώς. Όλες αυτές οι σκέψεις ήταν πάντοτε δομημένες, εύστοχες, κατανοητές και συγκροτημένες, ενώ ταυτόχρονα κατακλύζονταν από μια σπάνια ταπεινότητα δίχως ελιτισμούς και διδακτισμούς. Ήσουν Λάρυ εκείνος που ζούσε και δρούσε για τις ιδέες του και για την πραγμάτωση των οραμάτων του για μια καλύτερη κοινωνία. Που ποτέ δεν κόμπαζε ή δεν περιαιτολογούσε. Που πάντα, όταν μιλάγε, σε έπειθε με τις πολύ όμορφες ιδέες του και τον ξεκάθαρο τρόπο υλοποίησής τους, ότι μπορούμε να καταφέρουμε ότι βάλει ο νους μας. Πάντα διαλλακτικός στις συνελύσεις, ακόμα και όταν διαφωνούσε με κάποιον. Και πάντα “χυμένος” σε μια καρέκλα ή καναπέ με πολύ όμορφο τρόπο.

Σύντροφε Λάρυ έτσι θα σε θυμόμαστε. Με αυτά τα όμορφα χαρακτηριστικά που σπάνια βρίσκει καθένα από εμάς σε ανθρώπους. Χαρακτηριστικά τα οποία όσο περισσότερο συζητάγαμε και συνυπήρχαμε τόσο πιο ξεκάθαρα γινόντουσαν. Η απλότητα σου, οι γνώσεις σου και το πάθος σου για έναν κόσμο που κάθε μέρα θα προσέγγιζε όλο και περισσότερο τον ιδανικό, ήταν και είναι πηγή έμπνευσης και προτροπής να οραματιζόμαστε και να υλοποιήσουμε τις ανάγκες μας για αυτόν τον καλύτερο κόσμο.

Θα μας λείψεις Λάρυ... Πολύ... Σε όσες, όσους και όσα είχαμε την τύχη να σε γνωρίσουμε. Σε ευχαριστούμε που με τόση θέρμη μας παρέδωσες την φλόγα της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης. Θα είσαι πάντα δίπλα μας, παρών, αγαπημένη μας σύντροφε, αφού παρόντας ήσουν από τη πρώτη στιγμή.

Θα είσαι παρών γιατί κάθε φορά που συζητάγαμε, ήταν σαν να μαθαίναμε μαζί. Θα είσαι πάντα παρών, κάθε φορά που θα αναζητούμε τα όρια μας, τόσο σαν άτομα όσο και σαν κίνημα, γιατί πάντα μας ενθάρρυνες να τα αναζητούμε και τα αναζητούσες μαζί μας. Και τέλος, θα είσαι πάντα παρών, αφού πάντα ήσουν, στις χαρές, στις λύπες, στις απογοητεύσεις, και φυσικά... στις πιο ακραίες μας επιλογές.

Σύντροφε εμείς θα συνεχίσουμε στον δρόμο που μαζί χαράξαμε. Γιατί, Λάρυ, κάποια πράγματα είναι μεγαλύτερα από τη ζωή... Όπως οι ιδέες για ελευθερία που τόσο ενστερνιζόσουν, όπως η φυσιογνωμία σου, που δεν θα ξεχαστεί ποτέ.

Με την εντιμότητα, την ανιδιοτέλειά και τον ενωτικό σου χαρακτήρα μας δείχνεις τον δρόμο για τους συλλογικούς αγώνες. Τα λόγια είναι λίγα μπροστά στις πράξεις και το πάθος σου για μια απελευθερωμένη από εξουσία κοινωνία, στην οποία πίστευες πραγματικά, για την οποία διεκδικούσες εμπράκτως και για την οποία ακόμα μας εμπνέεις. Θα προσπαθήσουμε να μετατρέψουμε την θλίψη μας σε δύναμη, επειδή όπως έλεγες “τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα”. Θρηνούμε μόνο για την θνητή πλευρά σου ωστόσο, καθώς οι ιδέες, οι σκέψεις και οι πράξεις σου είναι εδώ, μαζί μας, αθάνατες: Για τον αγώνα πού δεν περιορίζεται στις δικαστικές αίθουσες αλλά εκτυλίσσεται στον δρόμο, για την κοινωνική και ταξική απελευθέρωση, για όλες τις υποθέσεις μεταναστριών και καταληψιών που αναλαμβάναν αφιλοκερδώς, για όλα όσα ακόμα είσαι, αναπόσπαστο κομμάτι του κινήματος και της ψυχής μας...

**Συνέλευση για αυτοοργάνωση, αντίσταση, αλληλεγγύη - Μολόχα
11.2023**

~

Αγαπητέ σύντροφε Λάρυ

Σύντροφος... γιατί έπραττες πάντα συλλογικά. Σύντροφος... γιατί ποτέ δεν μάσασες τα λόγια σου. Φρόντιζες με κάθε τρόπο να συμπεριλαμβάνεις τους ανθρώπους και τις ανησυχίες τους και δεν απέρριπτες τίποτα. Πάντα παρών στα δύσκολα. Ανήσυχος για το μέλλον του κινήματος και πάντα ξεκάθαρος και αυθεντικός στις απόψεις σου, όποια/όποιοι κι αν είχες απέναντί σου, όπου κι αν βρισκόσουν.

Ανοιχτά αυτιά, καθαρή μιλιά και στο τέλος σήκωνες τους ώμους και έλεγες «θα δούμε». Έδινες χρόνο. Έναν πολύτιμο χρόνο να σκεφτόμαστε. Να καταλαγιαίνει ο θυμός. Να βλέπουμε συνολικά και ρεαλιστικά. Και ήλπιζες. Και καλά έκανες. Μάθαμε από σένα. Διακριτική παρουσία με διακριτό λόγο. Συνδεόσουν με αγάπη στο κίνητρο, στον άνθρωπο και στο μέλλον. Γι' αυτό και αγαπητός. Σοκαρισμένος ήσουν με τον θάνατο του Άραβα και τώρα εμείς με σένα.

Το πέρασμά σου από αυτόν τον κόσμο ένα ζωντανό παράδειγμα για όλες και όλους.

Ζωντανός στις καρδιές μας, στις μνήμες μας και στους αγώνες μας!

Ελευθεριακό Στέκι Πικροδάφνη

~

Αντίο σύντροφε Λάρι Θανάση Αρμάο!

Υπήρξες πάντα παρών με αυταπάρνηση σε όλες τις διαδικασίες από τις αρχές της δημιουργίας του αυτοοργανωμένου γυμναστηρίου.

Θα σε θυμόμαστε πάντα για την ολόχρυση καρδιά σου, τον απέραντο ρομαντισμό σου και πάνω από όλα τις ατέλειωτες πολιτικές κουβέντες μετά από την προπόνηση.

Η απώλεια σου, στοιχίζει πολύ.

Αυτοοργανωμένο Γυμναστήριο στα Νότια

~

ΛΑΡΗ: ΜΙΑ ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ

Στον Λάρη μας, τον αγαπημένο μας Σύντροφο και φίλο, που έφυγε από κοντά μας ξαφνικά αφιερώνουμε το παρακάτω απόσπασμα από το ποίημα *Σχήμα απουσίας* του Ρίτσου που πιστεύουμε ότι αποτυπώνει ως ένα βαθμό τις σκέψεις μας και τα συναισθήματα μας μετά την απώλεια αυτή.

Ύζει η απουσία λοιπόν, μαζί μας ή και μόνη της, τη ζωή της, χειρονομεί αδιόρατα, σωπάει, φθείρεται, γερνάει σαν ύπαρξη σωστή, με το βουβό χαμόγελο που ρυτιδώνει λίγο λίγο το στόμα και τα μάτια, με το χρόνο το δικό μας μετρημένη, χάνοντας χρώματα, πληθαίνοντας τη σκιά της – ζει και γερνάει μαζί μας και χάνεται μαζί μας, κι απομένει σε ό,τι αφήνουμε.

Και πρέπει να προσέχουμε την κάθε κίνηση και σκέψη μας και λέξη γιατί, για ό,τι γίνεται 'κείνο που λείπει, φέρουμε τώρα, εμείς μονάχα, ακέρια την ευθύνη'.

Έτσι πορευόμαστε εφεξής ως συντρόφισσες. Χωρίς τον Λάρη, αλλά ταυτόχρονα πάντα μαζί μας. Με την ζώσα απουσία του.

Η φωτεινότητα του, η αισιοδοξία του, ο απύθμενος ρομαντισμός του, η απέραντη ψυχραιμία του, οι αξίες και το πνεύμα του είναι οδηγοί μας και μας συντροφεύουν στον αγώνα που αποφασίσαμε να δώσουμε από κοινού με τον Λάρη.

Έναν αγώνα για τα πιο μικρά και τα πιο μεγάλα. Γιατί η ίδια μας η ζωή είναι ένας αγώνας. Όχι σαν υποχρέωση και καθήκον αλλά και σαν χαρά. Χαρά που έρχεται από τη συνειδητοποίηση ότι παρ' όλη τη μοναξιά που νοιώθουμε μέσα στο άγχος της καθημερινότητας στο ζόφο του καπιταλισμού, στη συνδιαλλαγή με τους θεσμούς δεν είμαστε μόνα. Γιατί η πλευρά που έχουμε διαλέξει τελικά δεν είναι ένας μοναχικός δρόμος. Δεν είναι μοναχικός γιατί μοιραστήκαμε και συνεχίζουμε πλάι με την απουσία του να ονειρευόμαστε έναν άλλο κόσμο χωρίς κράτος και κεφάλαιο, χωρίς εν γένει εξουσία, σύνορα, αποκλεισμούς, πολέμους και ανισότητες.

Συμμετέχοντας στον α/α χώρο, αποφασίσαμε από κοινού με τον ίδιο να επιδείξουμε έμπρακτα και συντροφικά την αλληλεγγύη και με την ιδιότητά μας ως δικηγόροι σε μια προσπάθεια δημιουργίας μια αυτοοργανωμένης δικηγορικής ομάδας. Κυρίως δρώντας ως συνήγοροι υπεράσπισης των συντρόφων και των συντροφισσών μας που διώκονται για τις πολιτικές τους δράσεις σε υποθέσεις που αφορούν στις εκκενώσεις καταλήψεων και συλλήψεις σε διαδηλώσεις.

Σ' αυτήν την προσπάθεια μας ο Λάρη έβαλε όλο του το μεράκι, την πολυετή εμπειρία του σε νομικό και πολιτικό επίπεδο και ήταν πάντα παρών σε όλες τις διαδικασίες. Ήταν εκείνος που είχε αναλάβει επί της ουσίας όλες τις παραστάσεις στα δικαστήρια. Ήταν εκεί από την πρώτη στιγμή και κάθε στιγμή διαθέσιμος να υπερασπιστεί τα συντρόφια μας όταν αυτά αντιμετώπιζαν τις συνέπειες της σαθρής αστικής δικαιοσύνης. Κατέβαλε κάθε προσπάθεια να τις εξαλείψει

ή έστω να τις περιορίσει, με στόχο να προασπίσει την ελευθερία τους. Επίσης, ο Λάρη αναλάμβανε πολλές υποθέσεις μεταναστριών στα κέντρα κράτησης. Ήταν στο πλευρό των θηλυκοτήτων και μη ετεροκανονικών ατόμων σε περίπτωση κακοποίησης τους. Ήταν συνήγορος υπεράσπισης συντρόφισσας που διώκεται για την αντικυνηγετική της δράση. Υπερασπιζόταν εργαζόμενα άτομα, αλλά και φτωχά άτομα, που μπορεί να μην είχαν κανένα σύνδεσμο με τον κινηματικό χώρο. Και πολλές άλλες αντίστοιχες ιστορίες τις οποίες ακόμη μαθαίνουμε από ανθρώπους τους οποίους είχε βοηθήσει. Και φυσικά όλα αυτά τις περισσότερες φορές χωρίς να αμείβεται.

Εφιαλτήριο γι' αυτόν ήταν η αγάπη του για τον άνθρωπο και η απώθηση που του προκαλούσε όλο το σύμπλεγμα εξουσίας αναλυόμενο υπό το πρίσμα του καπιταλισμού, της κρατικής καταστολής, της πατριαρχίας, του σπισισμού. Όλα αυτά τα έκανε με απόλυτη σοβαρότητα και συνέπεια χωρίς να γκρινιάζει για την προφανή κούραση πάντα με χαμόγελο και κατανόηση. Με συγκινητική ταπεινότητα και πραότητα. Είχε την αντίληψη ότι ο κάθε σύντροφος/συντρόφισσα από το δικό του μετερίζι προσφέρει στον αγώνα αυτό που κατέχει.

Στην προσωπική του ζωή ο Λάρη εφάρμοζε όσα πίστευε με έναν τρόπο πανέμορφο και πολύ μοναδικό. Είχε συλλογικοποιηθεί σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και συμμετείχε ενεργά σε πολιτικές δράσεις και συνελύσεις του α/α χώρου. Στεκόταν στο πλευρό των καταπιεσμένων με κάθε τρόπο. Φερόταν με απεριόριστο σεβασμό και ειλικρίνεια. Και μοιραζόταν όλα όσα είχε με τα άτομα που ήταν γύρω του. Και σε μας τις ίδιες ως συντρόφισσές του ήταν πάντα δοτικός και χαμογελαστός, και ήταν παρών τόσο στις προσωπικές μας δυσκολίες, όσο και στις χαρές. Με αυθεντικότητα και συντροφικότητα. Πάντα διαθέσιμος να μας βοηθήσει και να μας καθησυχάσει. Αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι προσωπικό και πολιτικό είναι αδιαχώριστα.

Η θλίψη μας για την ξαφνική του απώλεια είναι αφόρητη και προσπαθούμε να μαζέψουμε τα κομμάτια μας και να συγκροτηθούμε ξανά, παρά το τεράστιο κενό που έχει αφήσει πίσω του.

Νιώθουμε ότι ο κόσμος που μας περιβάλλει πλέον είναι αδιαμφισβήτητα πιο φτωχός. Δυστυχώς τέτοιοι άνθρωποι είναι σπάνιοι. Νιώθουμε τυχερές και ευγνώμονες που έστω και για μια στιγμή μέσα στην ασημαντότητα του χρόνου βαδίσαμε παρέα ενάντια σε όλα όσα μας πνίγουν.

Τρέφουμε απεριόριστη αγάπη, θαυμασμό και εκτίμηση για τον Λάρη που πραγματικά τον θεωρούμε μια ωδή στην ύπαρξη. Που αυτή σίγουρα δεν μπορεί να χαθεί. Και θα μας συντροφεύει εφεξής.

Συντρόφισσες από την αυτοοργανωμένη δικηγορική ομάδα

Πρώτα σύντροφος και μετά δικηγόρος: Το φωτεινό παράδειγμα του Λάρυ Αρμάου

Όσοι γνωρίζουμε το Λάρυ, μοιραζόμαστε αυτές τις μέρες μια σιωπή, που μόνο αυτή μπορεί να χωρέσει την απώλειά του.

Στη διαρκή προσπάθειά μας να πλάσουμε τους/τις εαυτούς/ές μας και τις σχέσεις μας έτσι ώστε να αντανakλούν τον τρόπο που θέλουμε να υπάρχουμε σ' αυτόν τον κόσμο, κάποιοι λίγοι άνθρωποι λειτουργούν σαν φάροι. Ο Λάρυ, εκτός από φίλος, σύντροφος και δικηγόρος μας, είναι έμπνευση για τον καθένα/μία από εμάς ξεχωριστά αλλά και για την κοινότητά μας. Μαζί πορευτήκαμε σε αγώνες, σε συνελεύσεις, σε δικαστικές μάχες. Ο θάνατός του είναι ένα σημαντικό πλήγμα τόσο για εμάς όσο και για ολόκληρο τον α/α χώρο.

Ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσε να κάνει την αλληλεγγύη να δείχνει το πιο απλό πράγμα στον κόσμο. Μέσα από τους αγώνες που έδινε κάθε μέρα, έκανε να φαίνονται όλα δυνατά. Σε κάθε κοινωνικό αναβρασμό τον έπνιγε το δίκιο μας και η βαθιά ανάγκη για δικαίωση διαπερνούσε το σώμα και το μυαλό του. Δεν τα παρατούσε ακόμα και σε πραγματικά δύσκολες στιγμές. Το πείσμα και η αισιοδοξία του, η ψυχραιμία του, ο εύστοχος λόγος του, η ανοιχτότητα και η διαλλακτικότητα του, καθώς και η ελπίδα που είχε στα μάτια του, δε θα ξεχαστούν ποτέ. Και μέσα σ' όλα αυτά, η σπάνια ταπεινότητα που τον διέκρινε. Ο Λάρυ ήταν εκεί ακόμα και σε προσωπικές μας δυσκολίες, μας βοηθούσε με τη νομική του ιδιότητα, αφιλοκερδώς και κάνοντάς μας πάντα να αισθανόμαστε πως ό,τι έκανε, το έκανε με την καρδιά του. Στεκόταν στο πλάι των γονιών μας μιλώντας μαζί τους με τις ώρες, γεφυρώνοντας τις σκληρές πραγματικότητες του αγώνα μας με τα άγχη τους. Στις συλλογικές μας αποφάσεις, ήταν εκεί για να μας ενθαρρύνει, να μας ασκήσει κριτική, να μας βοηθήσει να οξύνουμε τα πολιτικά μας εργαλεία. Ονειρευόταν μια κοινοτική ζωή και πάλευε για τη δημιουργία αυτοοργανωμένων χώρων. Όταν μας μιλούσε για τις ιδέες και τα πλάνα του, τα μάτια του έλαμπαν. Και δε θα σταματήσουν να λάμπουν ποτέ.

Στη συνολική ματιά του για τον αγώνα συνυφαίνονταν η νομική υπεράσπιση με την πολιτική διάσταση. Ο τρόπος που χειριζόταν τις νομικές υποθέσεις, έδειχνε απίστευτη συντροφικότητα και πολιτική συνέπεια. Μας έμαθε πως να υπερασπιζόμαστε τους/τις εαυτούς/ές μας στο δικαστήριο κρατώντας τις πολιτικές μας θέσεις και στις επερχόμενες δίκες μας θα είναι οδηγός για τη στάση μας. Έστηνε τη νομική υπεράσπιση διαβάζοντας για τα κινήματα, όχι απλά τους νεκρούς αστικούς νόμους. Ο αγώνας του δεν εκτυλισσόταν μόνο μέσα στις δικαστικές αίθουσες αλλά και στο δρόμο. Αφιέρωνε πολύ χρόνο στην υπεράσπιση καταληψιακών και μεταναστευτικών υποθέσεων, καταφέροντας να δώσει πίσω σε ανθρώπους τη χαμένη τους ελευθερία. Ο Λάρυ δε δεχόταν ποτέ λεφτά για τις πολιτικές δίκες τις οποίες αναλάμβανε. Μάλιστα

δεν ήθελε ούτε να καταφεύγουμε στη λύση των “πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης”. Προτιμούσε να μαζεύνονται κάποια χρήματα για τα παράβολα –και αυτά αν μαζεύνονταν– από πιο ουσιαστικές πολιτικές εκδηλώσεις.

Ο Λάρν υπήρξε ένα παράδειγμα για το πώς η γνώση γίνεται όπλο και με πόση δύναμη μπορεί ο/η καθένας/μία από τη θέση της/του να προσφέρει στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Τρέφουμε αμέριστο σεβασμό και εκτίμηση για τη στάση ζωής του και ελπίζουμε το παράδειγμά του να ακολουθηθεί στο δικηγορικό, αλλά κυρίως στο συντροφικό κομμάτι.

Κρατάμε τη δύναμη, την ευαισθησία, τη συγκρότηση, τις συμβουλές του, το χαμόγελο του, το συγκινητικό νοιάξιμό του, τις ποιότητες του χαρακτήρα του, όλες τις δύσκολες και τις χαρούμενες στιγμές που μοιραστήκαμε και αυτές που θα ακολουθήσουν, που ποτέ δε τις σκεφτόμαστε χωρίς το Λάρν.

Κρατάμε τα συγκινητικά λόγια που μοιράστηκε μαζί μας ο πατέρας του στην κηδεία του, για τη συνέχιση του αγώνα που έδινε ο Λάρν, και την συγκρότηση όλων των από τα κάτω σε μια ενωτική πορεία. Θα συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε όπως ο Λάρν θα έκανε αν η καρδιά του δε σταματούσε.

Πέρασες από τις ζωές μας και τις πλούτισες. Παρά τη θλίψη και τον πόνο που μας γεμίζει ο ξαφνικός θάνατός σου χαιρόμαστε που σε γνωρίσαμε, ζυμωθήκαμε μαζί και συμπορευτήκαμε.

Λάρν θα μας λείψεις.

Πέρα για πέρα αναντικατάστατος.

Κομμάτι της κοινότητας.

Κομμάτι της ψυχής μας.

Κοινότητα Καταλήψεων Κουκακίου

~

Δικαστήρια Ευελπίδων 31/5/2024: Εκδίκαση υποθέσεων για τις εκκενώσεις των καταλήψεων Πανατωλίου 21 και της Αρβάλη 3
<https://athens.indymedia.org/post/1630627/>

[...] ΥΓ. Δεν μπορούμε να φανταστούμε όλη τη διαδρομή της προετοιμασίας των υποθέσεων χωρίς την ανεκτίμητη βοήθεια, τη νομική υποστήριξη και τις συμβουλές του δικηγόρου, φίλου και συντρόφου Λάρυ Αρμαού που τόσο απότομα χάσαμε φέτος. Όπως ήταν και σήμερα έτσι θα είναι πάντα παρών σε κάθε πολιτικό βήμα μας εντός και εκτός των δικαστικών αιθουσών.

ΚΑΝΕΝΑΣ/ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΟΣ/Η ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
ΛΑΡΥ ΑΡΜΑΟΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΩΝ ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΙ ΤΙΣ ΠΙΟ
ΑΚΡΑΙΕΣ ΜΑΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Ενημέρωση από δικαστήρια εκκένωσης Ματρόζου 45
<https://athens.indymedia.org/post/1631231/>

[...] Είναι ανεκτίμητη για εμάς η στήριξη των δικηγόρων και των μαρτύρων που μας υπερασπίστηκαν, και των αλληλέγγυων συντρόφων/ισσών που μας στάθηκαν μέσα στα χρόνια υλικά, ηθικά, αγωνιστικά, και την ημέρα της δίκης, παρά τις ατελείωτες ώρες που κράτησε η διαδικασία. Δίπλα μας και στην καρδιά μας ήταν, και στην προετοιμασία και στην δίκη, και θα είναι για πάντα, σε όλους τους δικαστικούς αγώνες και στο δρόμο, ο σύντροφος, φίλος και δικηγόρος μας, Λάρι Αρμάος, που χάσαμε απροσδόκητα τον Σεπτέμβριο του 2023. [...]

Αποχαιρετούμε τον σύντροφο Λάρυ

Αποχαιρετούμε τον σύντροφο και δικηγόρο μας σε αρκετές κρατικές διώξεις μας, Λάρι Θανάση Αρμάο που μας άφησε ξαφνικά στις 18/9.

Ο σύντροφος στάθηκε στο πλευρό μας πάντα με έμπρακτη αλληλεγγύη κι ήταν παρόν στις δυσκολίες είτε περπατώντας μαζί μας στο δρόμο, είτε δίνοντας μάχες μέσα στις δικαστικές αίθουσες. Με θάρρος, διαύγεια και αγωνιστικότητα στεκόταν επάξια σε όλα τα πόστα και μας έδινε τη σιγουριά και την εμπιστοσύνη, τα απαραίτητα δηλαδή υλικά που χτίζουν σχέσεις συντροφικότητας.

Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στους συντρόφους/σες/@, τους οικείους και την οικογένειά του.

Αντίο Λάρι,

Συνέλευση Κατειλημμένων Προσφυγικών

~

Για τον Λάρι

Ο Λάρι δεν ήταν μόνο η ασπίδα μας στις δικαστικές διαμάχες του κινήματος απέναντι σε κράτος και καταστολή. Ούτε απλά ο σύντροφος που πρωτοστατούσε σε κάθε προσπάθεια αντίστασης και διεκδίκησης των ζώων μας. Δεν ήταν μόνο ο άνθρωπος που έβαζε σε κίνδυνο την επαγγελματική του ιδιότητα και την σωματική του ακεραιότητα ερχόμενος αντιμέτωπος πρόσωπο με πρόσωπο με αρχιμπάτσους, διοικητές και δικαστές καταφέροντας με πολιτική ακεραιότητα να απελευθερώσει όσους και όσες κρατούνταν σε κέντρα κράτησης και φυλακές. Δεν ήταν μόνο ο σύντροφος που ακούραστα συμμετείχε σε τόσες πολλές και απαιτητικές συνελεύσεις.

Ήταν αυτός που πάντα μας μοίραζε το χαμόγελο και την δύναμή του κάθε φορά που νιώθαμε κούραση ή απογοήτευση. Αυτός που με την λογική και την ψυχραιμία του εξισορροπούσε καταστάσεις, που με την αισιοδοξία του και την αγωνιστικότητά του μας έδινε λύσεις και προτάσεις για νέους αγώνες. Και στα στραπάτσα έλεγε: «δεν πειράζει, θα το ξαναρχίσουμε, θα το ξαναχτίσουμε καλύτερα τώρα που μάθαμε από τα λάθη μας».

Ήταν αυτός που πάντα έλεγε ότι ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δεν δόθηκε.

Ο Λάρι δεν λύγισε, δεν εγκατέλειψε ποτέ, ακόμα και όταν είδε τις καταλήψεις μας να κλείνουν μια μια, ακόμα και όταν η πρόσβαση στα κέντρα κράτησης έγινε σχεδόν αδύνατη, ακόμα και όταν οι μπάτσοι σε μια προσωπική επίθεση του διέλυσαν το πόδι.

Ακόμα και όταν η καταστολή ξεπέρασε κάθε εφιάλτη μας, ο Λάρι συνέχιζε τον αγώνα με περισσότερο πείσμα και δύναμη. Αυτό το πείσμα, την αισιοδοξία και την αγωνιστικότητα θα θυμόμαστε όλες/όλοι που είχαμε την τύχη να συμπορευτούμε και να παλέψουμε πλάι του και θα συνεχίσουμε να τα κουβαλάμε μέσα μας σε όλους τους προσωπικούς και συλλογικούς μας αγώνες έχοντας την φωνή και το χαμόγελό του δίπλα μας να μας σπρώχνουν όλο και πιο κοντά στην ελευθερία που διεκδικούμε.

Ομάδα Common Grounds, Δερβενίων 56

~

Σύντροφε - Αγωνιστή - Φίλε Λάρι,

Ερχόμαστε σήμερα, απ' τα ρουμάνια, απ' τις πηγούλες, απ' τ'ά δάση και τα χωριουδάκια, απ' τις κορφές και τα ποτάμια των Αγράφων. Ερχόμαστε απ' τον τόπο όπου η Ιστορία άφησε ματωμένα ίχνη λευτεριάς, απ' τους ορεοσίβιους εναπομείναντες με τα ροζιασμένα χέρια και τις κουρασμένες φτέρες, τους ηλικιωμένους που ακόμα ζαλικώνονται τα ξύλα για τον χειμώνα και για τους οποίους με τόσο σεβασμό κι αγάπη μιλάγες.

Ερχόμαστε απ' τον πληγωμένο λασπωμένο κάμπο, τους απεγνωσμένους ανθρώπους, τη φρίκη και την καταστροφή, τον ξεριζωμό που οι εκμεταλλευτές θέλουν να μας επιβάλουν· από τον Τύμπανο που τα σιδηρικά των αιολικών τρύπησαν την καρδιά του κι απ' το Καροπλεστίτικο ποτάμι που το αιώνιο διάβα του μπήκε σε σιφόνι από τ' αρπαχτικά του κέρδους.

Απ' τήν αρχή του Αγώνα ήσουν εκεί. Σε γνωρίσαμε με αυτό το τεράστιο χαμόγελο και την καρδιά που χώραγε όλους όσοι προσπαθούσαν από τα κάτω να στήσουν καραούλια στην επίθεση σε φύση και κοινωνία. Πάντα ενωτικός δίχως αυταπάτες. Άνθρωπος που δυστυχώς δύσκολα γεννούν τα σημερινά κινήματα. Αλληλέγγυος και στο πλάι μας, όταν αντιμετωπίσαμε τις πρώτες διώξεις του αστικού κράτους. Αγωνιώντας για την εξέλιξη, αλλά σίγουρος για τη δύναμη που παράγει η Αλληλεγγύη. Ενημερωμένος για τις επιθέσεις του εχθρού, τόσο στο νομικό όσο και στο πεδίο της επιβολής του. Ένας Σύντροφος που διάβηκε απ' τον τόπο μας και τον αγάπησε σαν δικό του, που έκανε τον Αγώνα κομμάτι του. Σαν τον Σύντροφο που διάβηκε τον τόπο μας και ρίζωσε στον Αγώνα.

Για τους δύο υπέροχους γονείς σου, τα αδέρφια σου, τον άνθρωπό σου τη Δήμητρα, την αγαπημένη συντρόφισσα και φίλη, τους στενούς σου φίλους και συναγωνιστές, να μη γελιόμαστε, λόγια παρηγοριάς και γιατροσόφια δεν υπάρχουν. Υπάρχει όμως κάτι που όλοι και όλες θα κρατήσουμε βαθιά μέσα στο πέρασμα του χρόνου, κόντρα στη λήθη και τη γομολάστιχα των καιρών· τη ζωντανή μνήμη των ανθρώπων του αγώνα, η οποία δεν στριμώχνεται σε σκοτισμένες βιβλιοθήκες ούτε σε ράφια.

Η Μνήμη σου, σύντροφε, θα γίνει σπόρος στην απάτητη λεύτερη γη και τα άνθη του θα είναι εκείνα τα αυριανά σημαιάκια που, όπως έλεγε η ποιήτρια, θα γυαλίσουν ξανά προς τον ήλιο. Η στάση ζωής σου στο πλευρό των μεταναστών, των κατατρεγμένων, των αγωνιζόμενων κι εξεγεργμένων, τα άνθη του θα είναι εκείνα τα αυριανά σημαιάκια που, όπως έλεγε η ποιήτρια, θα γυαλίσουν ξανά προς τον ήλιο. Η στάση ζωής σου στο πλευρό των μεταναστών, των κατατρεγμένων, των αγωνιζόμενων κι εξεγεργμένων, η ταπεινότητα και η ευγένειά σου θα αποτελέσουν φάρο λαμπρό στον σημερινό ζόφο.

Συνοψίζοντας αυτά τα λίγα λόγια για αυτή την τεράστια καρδιά, θα κλείσουμε με ένα απόσπασμα από τα «Ψηλά βουνά» του Ζαχαρία Παπαντωνίου: «Καθένας εργάστηκε για τον εαυτό του, αλλά και για όλους, όλοι πάλι δούλεψαν για τον ένα. Έτσι έκαμαν εκείνο που λέμε κοινότητα. Θα κατορθώσουν το ίδιο και για όλα τ' άλλα; Θα μπορέσουν ο ένας να εργάζεται για τους άλλους, κι οι άλλοι για τον ένα; Τότε η μικρή τους κοινότητα θα γίνη παράδειγμα σε πολλούς άλλους. Σηκώνουν λοιπόν τα ποτήρια τους και πίνουν στην υγεία της...»

Λάρι Αρμάος πάντα Παρών. Ραντεβού στον καθαρό αέρα!

Κείμενο που εκφώνησε Μέλος της συνέλευσης μας, στο πολιτικό μνημόσυνο που πραγματοποίησε το Υπόστεγο, στην Μνήμη του Αγωνιστή Λάρι.

Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην Πράσινη Ανάπτυξη και στα Αιολικά στα Άγραφα

~

Εμείς είμαστε κάποια άτομα από την φεμινιστική ομάδα **Μπεφλόνα (Αθήνα)** που το 2015 στήριξε τους αγώνες των μεταναστριών στο κέντρο κράτησης ελληνικού. Έτσι γνωρίσαμε και τον Λάρι, συγκεκριμένα τον γνωρίσαμε εδώ στο Υπόστεγο, την άνοιξη του 2015.

Υπήρξε ο δικηγόρος μας, στάθηκε δίπλα στις μετανάστριες και τις βοήθησε, ήταν σύντροφος και φίλος μας.

Χωρίς αυτόν την δίκη της Σάναα Τάλεμπ δεν θα την είχαμε κερδίσει.

Θα τον θυμόμαστε για πάντα.

Ξέρουμε ότι είναι πάντα δύσκολο να μιλήσεις για τον θάνατο. Εμείς αυτό που λέμε είναι καλή δύναμη στους φίλους τους, στην οικογένεια του, στα κοντινά του άτομα, στην συλλογικότητα του,σε όλα μας.

~

Είμαστε μία παρέα από τα Πετράλωνα που συγκροτήσαμε πολιτική ομάδα την προηγούμενη δεκαετία με το όνομα **Γρέζι**. Γνωρίσαμε τον Λάρι στις συζητήσεις και στις δράσεις αλληλεγγύης στις μετανάστριες και στα παιδιά τους στο κέντρο κράτησης Ελληνικού και στη συνέχεια σε αυτό της Πέτρου Ράλλη. Οι ομάδες μας -μαζί και με άλλες- συναντιόντουσαν, συζητούσαν και δρούσαν με στόχο την έμπρακτη αλληλεγγύη και την ορατότητα των μεταναστριών και μεταναστών στις παραπάνω μαύρες τρύπες **-ου τόπους-** ανθρώπων που έφτιαχνε το κράτος. Ο Λάρι μαζί με λίγους ακόμα δικηγόρους και ακόμα λιγότερους/ες αλληλεγγυούς/ες ήταν ακρογωνιαίος λίθος όσων καταφέραμε εκείνο το διάστημα. Αυτό οφείλεται στο ότι είχε το σθένος να μπαίνει εκεί όπου άλλοι δεν μπαίναμε με εργαλείο τις νομικές του γνώσεις και δυνατότητες, οδηγό την αλληλεγγύη στους κατατρεγμένους και το δίκαιο του αγώνα, και στόχο να γνωρίσουμε, να σταθούμε και να συμπράξουμε με τους μετανάστες/στριες που είχαν φτάσει στον τόπο που ζούμε, κυνηγέμενοι από τους πολέμους και τη φτώχεια.

Η στάση του Λάρι, η δράση του, η παρακίνησή του, οι συμβουλές του, τα αστεία του μας έδιναν δύναμη, μας κινητοποιούσαν, μας έβαζαν σε δημιουργικό μονοπάτι, **μας ξυπνούσαν την ελπίδα, που τόσο έχει χαθεί στην εποχή μας στα πολιτικά και κοινωνικά πράγματα και καταστάσεις.**

Όμως πέρα από τις κινήσεις αλληλεγγύης στους μετανάστες, με τον Λάρι συνοδοιπορούσαμε στον δρόμο σε μικρές και μεγάλες πορείες, πίναμε ποτά στο κέντρο και πετυχαινόμασταν σε κάποια γωνιά της πόλης όπου γελούσαμε, προβληματιζόμασταν, συζητούσαμε, θυμόναμε, ξεγνιάζαμε, αυτοσαρκαζόμασταν και τέλος σκαρώναμε τρόπους με τους οποίους θα μπορούσαμε να συμβάλουμε στη δικαιοσύνη, τη συντροφικότητα και την ελευθερία στον πλανήτη, ξεκινώντας από τον τόπο που ζούμε. Την ελευθερία τη δικιά μας και του κόσμου. Την ελευθερία που μέσα της ενυπάρχει η αγάπη στα πλάσματα που ζούνε γύρω μας και δεν βλέπουν και αυτά το περιβάλλον τους. Και ο Λάρι μας ενέπνεε και μας προσέφερε, με ταπεινότητα και οξυδέρκεια, με αντιδοτέλεια και σοφία την εσωτερική ομορφιά του. Ήταν πλούσιος γιατί όποιος δίνει παίρνει. Και έδινε συνεχώς, ξοδευόταν στον άνθρωπο και στις σχέσεις.

Και τώρα που έφυγε έχουμε μείνει ξεκάθαρα φτωχότεροι για τη συνέχεια, ωστόσο έχοντας φως μέσα μας που σκοπεύουμε να το κρατήσουμε ζωντανό και που μας το έδωσε εκείνος απλόχερα. Σε όποιο σύνθημα γράψουμε ή φωνάξουμε, σε όποια δράση δημιουργήσουμε και ζήσουμε, σε όποια κουβέντα κάψουμε τα κεφάλια μας για να βγει μία ηλιαχτίδα ανθρωπιάς σε αυτόν τον κόσμο αλλά και σε κάθε τσουγκρίσμα των ποτηριών μας, ο Λάρι θα ζει μαζί μας, μέσα και έξω μας. Και θα μας θυμίζει ότι περνάνε από αυτόν τον πλανήτη και άνθρωποι που αφήνουν τη ζωή καλύτερη από όπως τη βρήκαν, που δεν υπακούουν στην παράνοια και αποκτήνωση των καιρών και που κάνουν ότι περνάει από τα χέρια τους για τη δημιουργία ζωής μαγικής. Ζωής χωρίς διακρίσεις και αδικίες, χωρίς εκμετάλευση φύσης και ανθρώπων, χωρίς θεοποιί-

ηση του κέρδους και του συμφέροντος. Ζωής που χαιρέται μόνο και μόνο για τη συνάντηση, την αλληλοβοήθεια, ζωής που αφήνει ως αποτύπωμα πάθος, έρωτα, ελευθερία και δημιουργία.

Κλείνουμε με την υπόσχεση στους ευατούς μας και εαυτές μας ότι θα ζούμε θα σχετιζόμαστε και θα περπατάμε στα μονοπάτια που μας έμαθε, μας ενέπνευσε και μας άνοιξε, με χαμόγελο, με κλάμα, με σκέψη και ψυχή με τραγούδια και συνθήματα με δύναμη και αγκαλιές. Και όποτε τα ζούμε θα είναι κι αυτός μαζί μας.

Ως Πρωτοβουλία εργαζομένων/ανέργων στα νότια, ως μια εργατική συλλογικότητα με κύριο πεδίο δράσης τις γειτονίες των νοτίων προαστίων και με το Υπόστεγο να αποτελεί έναν από τους βασικούς χώρους των συνελεύσεων και των εκδηλώσεών μας, ως ένα κομμάτι του πολύμορφου ταξικού και κοινωνικού κινήματος, βρισκόμαστε σήμερα εδώ, για να τιμήσουμε τη μνήμη του Συντρόφου και Αγωνιστή Λάρι.

Ενός ανθρώπου που είχαμε την τιμή και τη χαρά να γνωρίσουμε και να βρεθούμε δίπλα του, κάποιοι και κάποιες μάλιστα από εμάς και μέσω φιλικής σχέσης και συμμετοχής στις ίδιες συλλογικότητες. Είχαμε την τιμή και τη χαρά να πορευτούμε από κοινού σε μια σειρά από αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Στο χτίσιμο κοινοτήτων αγώνα και αλληλοβοήθειας μεταξύ των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας. Και ιδιαίτερα με τις μετανάστριες και τους μετανάστες, το πλέον υποτιμημένο κομμάτι της τάξης μας. Στο συνολικό όραμα και αγώνα για την οικοδόμηση ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης, απαλλαγμένου από κάθε είδους ταξική αδικία.

Η πρόωρη απώλειά του, ενώ είχε ακόμα πολλά να δώσει, καθιστά το κοινωνικό και ταξικό κίνημα φτωχότερο. Ωστόσο, η έως τις 18/9/23 συμβολή του σε αυτό, η παρακαταθήκη που αφήνει πίσω του, είναι πολύτιμη για τους αγώνες στο σήμερα και στο μέλλον.

Εκφράζουμε τα θερμά συλλυπητήριά μας στους οικείους του.

Και δηλώνουμε τη συλλογική δέσμευσή μας να συμβάλλουμε στη συνέχιση και το δυνάμωμα των αγώνων στους οποίους συμμετείχε.

Πρωτοβουλία εργαζομένων/ανέργων στα νότια

Για το σύντροφο Λάρι,

Σήμερα Σάββατο 23/9/23, στις 13.00 η ώρα θα σε αποχαιρετίσουμε στη Ριτσώνα!

* Αγαπημένε Λαρί Βο, τεράστιο το κενό που άφησε το ξαφνικό και άδικο φευγίό σου, στο μυαλό, στην καρδιά, και στα κινήματά μας. Πόνος η απώλεια σου... Πώς να το δεχθεί και να το χωνέψει όποιος σε γνώριζε φίλε; Πώς; Είχες τόσα πολλά να ζήσεις, να χαρείς, και να μοιραστείς, ακόμη.

*Χωρίς πολλά λόγια, με ανιδιοτέλεια συντροφική, πολιτική κι ανθρώπινη, στάθηκες αλληλέγγυος και στο δικό μας αγώνα, από το τέλος του 2015 και μετά, έως και πριν τις διακοπές.

*Στο δρόμο, σε σημαντικές συναντήσεις και συνελεύσεις, σε κρίσιμες ώρες, σε εξώδικα κείμενα, δικαστικές παραστάσεις, και άλλες παρεμβάσεις.

*Πάντα δίπλα σε όσ/ες/α κρατούμεν/ες/α είχαν δραματική ανάγκη νομικής και συμβουλευτικής στήριξης, και σου τη ζητήσαμε, χωρίς κανένα δικό σου όφελος, κινούμενος, με χαμηλούς τόνους, για κείνο το συλλογικό και συμπεριληπτικό δίκαιο μιας ελεύθερης κοινωνίας, για τα οποία πάλευες κι ονειρευόσουν.

*Και στο μεταίχμιο της δράσης μας - οφείλουμε, τώρα που δεν είσαι εδώ, να το πούμε ανοιχτά - χωρίς τη δική σου παρέμβαση ανάμεσα σε μας και τις κρατούμενες, στα κρατητήρια Αλλοδαπών Αττικής, χωρίς το φόβο των δημόσιων καταγγελιών, μάλλον, δεν θα διατάσσονταν η άμεση διενέργεια ιατροδικαστικής εξέτασης των καταγγελλόμενων, για συλλογή DNA γεννητικού υλικού, υλικού από τις κάμερες, κ.λπ., για τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις/ απόπειρες βιασμών, από ένστολα όργανα. Οι ένορκες ανακρίσεις από υψηλά ιστάμενους, και οι ενυπόγραφες καταθέσεις των κρατουμένων γυναικών, έδωσαν τότε ατράνταχτα αποδεικτικά στοιχεία, που πιστοποιούσαν, πια, με το γράμμα του τύπου και του δικού τους νόμου, από παλιότερα καταγγελλθέντες δημόσια, κατηγορίες παρενοχλήσεων, με αποτέλεσμα, μέσα σε 3 μέρες να αποφασιστεί επείγοντως η μεταφορά του Γυναικείου Τμήματος των κρατουμένων, από την Πέτρου Ράλλη στην Αμυγδαλέζα, στις αρχές του Αυγούστου του 2020.

*Θα είσαι πάντα ΠΑΡΩΝ σύντροφε, παράδειγμα στους αγώνες μας. Δεν πρόκειται να ξεχαστείς ούτε η δράση σου μπορεί τώρα να αποτιμηθεί.

*Έχεις κάνει πάρα πολλά στο σύντομο διάβα σου, με σεμνότητα, ευγένεια, και τρυφερότητα.

*Αξίζει όλα όσα σε γνωρίσαμε να συγκεντρώσουμε υλικό και να δημιουργήσουμε ένα συλλογικό “Εγχειρίδιο καλών πρακτικών Λαρί Βο”, για το ανταγωνι-

στικό κίνημα απ'τα κάτω, για μια κοινωνία ελευθερίας, χωρίς θεούς, αφέντες, κράτη, χορηγούς.

*Ο Λάρι, ο δικός μας Λάρι, ο Θανάσης Αρμάος, ο σύντροφος δικηγόρος υπερασπιστής πολλών κυνηγημένων, πολιτικών και μεταναστ(ρι)ών κρατουμένων και εν γένει αποκλεισμένων, δεν είναι πια εδώ!

*Καλό ταξίδι σύντροφε και φίλε! Σε ευχαριστούμε για όσα μας χάρισες. Τίποτε δεν θα πάει χαμένο...

*Κουράγιο στους γονείς σου και τ' αδέρφια σου και σε όσα σε αγαπούν! Καλή δύναμη στα συντρόφια σου!

Το Σπίτι Για Την Ενδυνάμωση & Τη Χειραφέτηση

Τα παρακάτω κείμενα μεταναστριών και συντρόφισσας από το εξωτερικό διαβάστηκαν από το «Σπίτι των Γυναικών για την Ενδυνάμωση & τη Χειραφέτηση» στην ανοικτή συνάντηση μνήμης για τον Λάρι.

Ex. From South Africa

“What I learned from you Thanasis is that I don't need to be someone else; that I am good enough; and that when I am true to myself, I can do extraordinary things.

When we were detained under inhumane and terrible conditions, you agreed to help us without waiting anything in return from us. You were a great support to the imprisoned women of Petrou Ralli.

These are only a few words of friendship to tell you that I am thinking of you and your family during this painful ordeal. Thanasis you will be greatly missed.”

Εξ. Από Νότια Αφρική

«Αυτό που έμαθα από σένα Θανάση είναι ότι δεν χρειάζεται να είμαι κάποια άλλη, ότι είμαι αρκετά καλή και ότι όταν είμαι αληθινή στον εαυτό μου, μπορώ να κάνω εξαιρετικά πράγματα.

Όταν ήμασταν κρατούμενες κάτω από απάνθρωπες και τρομερές συνθήκες, εσύ συμφώνησες να μας βοηθήσεις χωρίς να περιμένεις τίποτα σε αντάλλαγμα από εμάς. Ήσουν μεγάλο στήριγμα στις φυλακισμένες γυναίκες της Πέτρου Ράλλη.

Αυτά είναι μόνο λίγα λόγια φιλίας για να σου πω πως σε σκέφτομαι εσένα και την οικογένειά σου, κατά τη διάρκεια αυτής της οδυνηρής δοκιμασίας. Θανάση θα λείψεις πολύ.»

Van. from South Africa

“You’ve been the closest person, more than my family or all my friends combined. You were by my side when I needed support. You never abandoned me even when I was at my worst. When things were going difficult you never left me. You were also there for me to share my happiness and celebrate my successes. You were a source of inspiration for me.

Now the eternal made its choice to take you away. But, you will remain forever in our hearts, because you’ve been a strong and gentle, always next to us in our fights, when imprisoned, for our freedom.

May you find a beautiful place in Heaven! I will always love you. Rest in Peace, Thanasis!”

Βαν. Από Νότια Αφρική

«Ήσουν το πιο κοντινό άτομο, περισσότερο από την οικογένειά μου ή όλους τους φίλους μου μαζί. Ήσουν δίπλα μου όταν χρειαζόμουν υποστήριξη. Δεν με εγκατέλειψες ποτέ ακόμα και όταν ήμουν στα χειρότερα μου. Όταν τα πράγματα πήγαιναν δύσκολα δεν με άφησες ποτέ. Ήσουν επίσης εκεί για να μοιραστώ την ευτυχία μου και να γιορτάσω τις επιτυχίες μου. Ήσουν πηγή έμπνευσης για μένα

Τώρα το αιώνιο έκανε την επιλογή του να σε πάρει μακριά. Όμως, θα μείνεις για πάντα στις καρδιές μας, γιατί ήσουν δυνατός κι ευγενικός, και πάντα δίπλα στους αγώνες μας, όταν ήμασταν φυλακισμένες, για την ελευθερία μας.

Μακάρι να βρεις ένα όμορφο μέρος στον Παράδεισο! Θα σε αγαπώ για πάντα. Αναπαύσου εν ειρήνη Θανάση!»

“Lari was one of the gentlest combatting souls I have met in my time in Athens. Patient, open, unaffected by prejudice. I’ve felt always supported and appreciated.

Lari was crucial for the movement and he changed a lot of destinies of prisoners in Petrou Ralli. We got to know each other most in the time where I gave my strength to the women in Petrou Ralli. He always saw the importance of the effort the House of Women made that time.

He gave us boxing lessons too in his free time and I still think of him while making certain moves he taught me, therefore he’ll be always present in memory and in motion. Lari gave an energy in his life that is worth many lives. He ‘ll be an inspiration for all of us forever.”

Linda (from Netherlands)

«Ο Λάρι ήταν μια από τις πιο ευγενικές μάχιμες ψυχές που έχω γνωρίσει στην Αθήνα. Υπομονετικός, ανοιχτός, ανεπηρέαστος από προκαταλήψεις. Ένωθα πάντα την υποστήριξη του και την εκτίμησή του.

Ο Λάρι ήταν καθοριστικός για το κίνημα και άλλαξε πολλά πεπρωμένα κρα-

τουμένων στην Πέτρου Ράλλη.

Πιο πολύ γνωριστήκαμε την εποχή που έδωσα τη δύναμή μου στις γυναίκες στην Πέτρου Ράλλη.

Έβλεπε πάντα τη σπουδαιότητα της προσπάθειας που έκανε το Σπίτι των Γυναικών εκείνη την εποχή. Μας έκανε και μαθήματα πυγμαχίας στον ελεύθερο χρόνο του και ακόμα τον σκέφτομαι κάνοντας κάποιες κινήσεις που μου έμαθε, επομένως θα είναι πάντα παρών στη μνήμη και στην κίνηση. Ο Λάρι έδωσε μια ενέργεια στη ζωή του που αξίζει πολλές ζωές. Θα είναι έμπνευση για όλους μας για πάντα.»

Λίντα (από Ολλανδία)

«It hurts to receive this news about Lari. I wish peace and love for his soul. It is difficult to even find words in this pain.

But no matter the distance, our hearts and our strengths connect when unfortunate events occur to our important loved ones.

Dear Lari, you left our world, you were a good person and I am sure that you'll be felt continuously, wherever you were, wherever you will be. »

Zakaria (from Algeria)

«Πονάει να λαμβάνω αυτά τα νέα για το Λάρι. Εύχομαι ειρήνη και αγάπη στη ψυχή του. Είναι δύσκολο να βρω ακόμη και λόγια να εκφράσω αυτόν τον πόνο. Αλλά ανεξάρτητα από την απόσταση, οι καρδιές και οι δυνάμεις μας συνδέονται όταν συμβαίνουν ατυχή γεγονότα στα σημαντικά αγαπημένα μας πρόσωπα.

Αγαπημένε Lari, έφυγες από τον κόσμο μας, ήσουν καλός άνθρωπος και είμαι σίγουρος ότι θα είσαι συνέχεια αισθητός, όπου κι αν ήσουν, όπου κι αν πας.»

Zakaria (από Αλγερία)

“Initially, I heard from female prisoners, about a young, handsome, brave lawyer, who helped us all without pay. Several times he was also on the street with others, next to the detention centers, with banners that read Freedom, etc. We heard voices from outside and we all ran to try to see. For a few seconds we could see light and hope, that we would get out. I could then see that there are people out there who have not forgotten us. That they cared about us. That they are not those who from the couch and social media think they are helping. Unfortunately, when we approached the windows, the police did not allow us, they took us out onto the roof which is on the back side, where we could not see or hear. Lari gave a job to a fellow inmate from Kurdistan/Northern Iraq, who knew 4 languages, when she got out of hell. And the beautiful S. came, with positive energy, to the visiting rooms to see us, and to give legal advice to the prisoners, who were in need. Me, when I got out of there, Lari

received me in his office, took and read my file, advised me and guided me what I should do, to get my papers, while someone else had cheated me by issuing fakes, and that's why I got arrested. After that I was unemployed and I was looking to do some undeclared, illegal daily wage, since I had no papers, and no financial support from anywhere.

Lari was never paid for the hours he spent on me.

Such a human being is for Heaven.

I wish we had people like that, the WORLD would be a better place.”

Senna Pavlovic from Serbia

«Άκουσα, αρχικά, από κρατούμενες, γύρω από ένα νεαρό, όμορφο, γενναίο δικηγόρο, που μας βοηθούσε όλ/ες/α χωρίς αμοιβή. Αρκετές φορές ήταν και στο δρόμο μαζί με άλλους, δίπλα στα κρατητήρια, με πανό που έγραφαν Λευτεριά κτλ. Ακούγαμε φωνές απ' έξω και όλες τρέχαμε να προσπαθήσουμε να δούμε. Για λίγα δευτερόλεπτα μπορούσαμε να δούμε φως και ελπίδα, ότι θα βγούμε έξω. Μπορούσα τότε να δω ότι υπάρχουν άνθρωποι εκεί έξω που δεν μας ξέχασαν. Ότι είχαν έγνοια για μας. Ότι δεν είναι εκείνοι που από τον καναπέ και τα σόσιαλ νομίζουν πως βοηθάνε.

Δυστυχώς, όταν πλησιάζαμε στα παράθυρα οι αστυνομικοί δεν μας επέτρεπαν, μας βγάζανε έξω στην ταρατσα που είναι από την πίσω πλευρά, όπου δε γινόταν να βλέπουμε και να ακούμε.

Ο Λάρι έδωσε δουλειά σε μια συγκρατούμενη μας, από το Κουρδιστάν/Βόρειο Ιράκ, που γνώριζε 4 γλώσσες, όταν βγήκε από το κολαστήριο. Και η πανέμορφη Σ. ερχόταν με θετική ενέργεια, στα επισκεπτήρια, να μας δει, και να δώσει νομικές συμβουλές στις κρατούμενες που είχαν ανάγκη.

Εμένα, όταν βγήκα από κει μέσα, ο Λάρι με δέχτηκε στο γραφείο του, πήρε και διάβασε το φάκελό μου, με συμβούλεψε και με καθοδήγησε τι έπρεπε να κάνω, για να βγάλω τα χαρτιά μου, ενώ κάποιος άλλος με είχε εξαπατήσει με έκδοση πλαστών, γι αυτό κι είχα βρεθεί κρατούμενη. Στη συνέχεια έμεινα άνεργη κι έψαχνα να κάνω κανένα αδήλωτο, παράνομο μεροκάματο, αφού δεν είχα χαρτιά, και καμιά οικονομική στήριξη από πουθενά. Ο Λάρι δε δέχθηκε ποτέ καμιά αμοιβή, για τις ώρες που διέθεσε για μένα. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι για τον Παράδεισο.

Μακάρι να είχαμε τέτοιους ανθρώπους, ο ΚΟΣΜΟΣ θα ήταν καλύτερος.»

Senna από Σερβία

~

Norway, 6th of November 23

I'm deeply sorry for your loss and for the passing of Lari, a dear and compassionate comrade. His unwavering support for those in need, especially while I was in Petrou Ralli Prison, is truly inspiring, and I'm sincerely grateful for his kindness to so many.

The news of Larry's death was very impressive and painful.

For long time the world has been showing us darkness, bitterness...
and countless people have tried to transfer the light of their hope to another
person. For hope.
To not forget hope in these difficult days.
Thank you, Larry. I promise Your light will remain bright in our hearts.
May your soul rest in peace

Your friend, **Ghawgha**

Λυπάμαι βαθύτατα για την απώλειά σας και για το θάνατο του Λάρι, ενός αγαπητού και συμπονετικού συντρόφου. Η αμέριστη υποστήριξή του σε όσους είχαν ανάγκη, ειδικά όσο ήμουν στις φυλακές ης Πέτρου Ράλλη, ήταν πραγματικά εμπνευσμένη και είμαι ειλικρινά ευγνώμων για την καλοσύνη του προς τόσες πολλές και τόσους πολλούς.

Η είδηση του θανάτου του Λάρι ήταν πολύ εντυπωσιακή και επώδυνη.

Εδώ και πολύ καιρό ο κόσμος μας δείχνει σκοτάδι, πικρία...

και αμέτρητους ανθρώπους που προσπαθούν να μεταφέρουν το φως της ελπίδας τους σε ένα άλλο άτομο. Για την ελπίδα.

Για να μην ξεχάμε την ελπίδα αυτές τις δύσκολες μέρες.

Σε ευχαριστώ Larry. Υπόσχομαι ότι το φως Σου θα παραμείνει λαμπερό μέσα στις καρδιές μας.

Είθε η ψυχή σου να αναπαυθεί εν ειρήνη

Η φίλη σου. **Ghawgha**

Σε συνέχεια της πρώτης ανακατάληψης του Κατειλημμένου Κοινωνικού Κέντρου - Ζιζάνια στις 14/10/23, τα συντρόφια προχώρησαν και στην ακόλουθη δημοσίευση:

<https://athens.indymedia.org/post/1627054/>

Λίγα λόγια για το σύντροφο μας Λάρι

Όταν μας εκκενώσανε είπες ότι τώρα είναι η στιγμή να κάνουμε πιο ευφάνταστα πράγματα. Η σκέψη σου, οι ιδέες σου, πάντα διορατικές, αντηχούν στ' αυτιά μας καθώς κοιτάζουμε τον ουρανό μέσα από το απελευθερωμένο ξανά σπίτι μας. Η έμπνευσή σου είναι για μας δύναμη να συνεχίζουμε. Γι' αυτό κι άλλες κοινωνικές κουζίνες, μουσικές, χαμός στο κέντρο της πόλης. Πάντα με τα συντρόφια μας παρέα και με πολύ πάθος και αποφασιστικότητα, ο αγώνας συνεχίζεται και τίποτα δεν τελείωσε. Μας λείπεις και θα μας λείπεις.

Ακολουθεί η ανακοίνωση για την ανακατάληψη:

Σήμερα ξανακαταλάβαμε τα Ζιζάνια.

Εδώ και δύο χρόνια το κτίριο Φυλής & Φερών ήταν ένα κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο όπου συλλογικότητες και ατομικότητες της γειτονιάς αλλά και ευρύτερα, πάλεψαν για μια ζωή πιο συλλογική και ελεύθερη.

Ξανακαταλάβαμε το κτίριο για να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για τη διατήρηση και διεκδίκηση των δημοσίων χώρων και των καταλήψεων μας, ενάντια στον εξευγενισμό των γειτονιών μας. Ξανακαταλάβαμε το κτίριο γιατί θέλουμε να δώσουμε μια αγωνιστική απάντηση στη διαρκή αύξηση των ενοικίων, τη μετατροπή της πόλης σ' ένα πεδίο κατανάλωσης και των σπιτιών μας σε αίτημα, τον βίαιο εγκλεισμό των μεταναστριών-γειτόνων μας σε κέντρα κράτησης και την αύξηση της μπαταϊκής κουλτούρας που διασφαλίζει τα παραπάνω.

Ξανακαταλάβαμε γιατί δεν αντέχουμε να βλέπουμε τους μπάτσους να τραμπουκίζουν κόσμο «προφυλάσσοντας» ένα άδειο κτίριο μέσα στο οποίο πραγματοποιούσαμε συλλογικές κουζίνες, μαθήματα γλωσσών, προβολές ταινιών και πολιτικές εκδηλώσεις. Έναν χώρο που είχε χαριστικό παζάρι, βιβλιοθήκη και αυτοοργανωμένο κουρείο. Έναν χώρο που ήταν ανοιχτός ώστε ο κόσμος να μπορεί να αράξει, να κοινωνικοποιηθεί ή να καλύψει ορισμένες από τις βασικές ανάγκες όπως ρεύμα και νερό.

Ξανακαταλάβαμε γιατί το κτίριο ανήκει εδώ και 30 χρόνια στο αγωνιστικό κίνημα. Τα Ζιζάνια είναι το τελευταίο εγχείρημα που στεγάστηκε σε αυτό το σπίτι, μετά από μια σειρά από οριζόντιες συλλογικότητες που δώσανε μάχη ενάντια στην εκμετάλλευση και τη βία του καπιταλισμού, του κράτους και του

φασισμού.

Ξανακαταλάβαμε για να έχουμε έναν ασφαλή χώρο μέσα στην πόλη όπου θα μπορούμε να εκφραστούμε, να αυτομορφωθούμε και να οργανωθούμε ενάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό και την queeroφοβία.

Σε μια περίοδο που ζούμε συνεχώς τον θάνατο από κοντά: στα Τέμπη, στην Πύλο, στα σύνορα, στις φωτιές και στις πλημμύρες, στις δουλειές μας, στους δρόμους, στα κελιά και στα σπίτια μας, επιλέγουμε να δώσουμε απάντηση με τους δικούς μας όρους. Σ' αυτήν την περίοδο που βλέπουμε το κράτος να συνεχίζει τη «λειτουργία» του με τις εκλογές, εμείς ξανακαταλάβαμε τα Ζιζάνια για να οργανωνόμαστε συλλογικά και αλληλέγγυα αφού η ζωή μας δε χωράει στις κάλπες τους.

Ξανακαταλάβαμε το κτίριο για να συνεχίσουμε να υπάρχουμε, να οργανωνόμαστε και να αγωνιζόμαστε απο τα κάτω. Απο πλευράς μας, θέλουμε έναν κόσμο με καταλήψεις σε κάθε γωνιά του, παίρνοντας πίσω τα κτίρια μας απο το κράτος, γιατί καμία εκκένωση κατάληψης δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη. Μένουμε αλληλέγγυα με τις καταλήψεις Άνω Κάτω, Ευαγγελισμού, Στέκι Πολυτεχνίου και κάθε κατάληψη που συνεχίζει να αγωνίζεται.

Ξανά εδώ, τα queer, τα μεταναστά, τα εργαζόμενα, οι καταληψίες. Η γειτονιά μας, με οργάνωση από τα κάτω, μπορεί να πάρει πίσω τους χώρους μας και τις ζωές μας. Το ένα δίπλα στο άλλο για να υπερασπιστούμε την ύπαρξη μας στον δρόμο μέχρι την ολική απελευθέρωση.

ZIZANIA ΠΑΝΤΟΥ

~

Καλησπέρα και από μένα,

Είμαι η **Δήμητρα**, το άτομο που εκπροσωπούσε ο Λάρι για την υπόθεση με τον κυνηγό στην Εύβοια. Αισθάνθηκα την ανάγκη να πω κι εγώ μερικά λόγια παρότι δεν το είχα σκοπό αρχικά. Τα έχω γράψει κάπως πρόχειρα.

Θέλω να μιλήσω για τον τρόπο που αντιμετώπιζε ο Λάρι αυτή την υπόθεση. Παρότι δεν κινούνταν στον αντισπιστικό χώρο ποτέ δεν υπονόμεισε τον αγώνα αυτόν ούτε την υπόθεση. Αντιθέτως με βαθιά κινηματική λογική υπερασπιζόταν την υπόθεση ισάξια με τις υπόλοιπες. Προσπαθούσε μέσω των συμβούλων του στο πλαίσιο της νομικής μου υπεράσπισης όχι μόνο να περιορίσει τις νομικές συνέπειες αλλά και να με βοηθήσει να εκφράσω τις αξίες μου, ενισχύοντας με αυτόν τον τρόπο τον αντικυνηγετικό και αντισπιστικό αγώνα.

Πάντα αλληλέγγυος, με κατανόηση, υπομονή και συντροφικότητα διαρρήγνυε τη σχέση δικηγόρου - κατηγορουμένου. Παρότι ήμουν θεωρητικά μόνη μου στην υπόθεση ένιωθα ότι δεν ήμουν μόνη επειδή ήταν αυτός εκεί και ήταν σύντροφος. Ήταν εκεί και πάλευε μαζί μου με τις αντιφάσεις μου, τα διλήμματά μου και όλα τα συζητούσε μαζί μου όχι μόνο από νομική αλλά και από πολιτική, ψυχολογική και συναισθηματική σκοπιά. Ήταν εκεί να εμπυχωσει, να καθησυχάσει, να κρίνει και να στηρίξει. Είχε μιλήσει στο τηλ. ακόμα και με τους γονείς μου.

Θέλω να αναφέρω δύο μόνο περιστατικά χαρακτηριστικά για τη στάση του.

1. Στην υπόθεση αυτή ήμασταν στην αρχή δύο άτομα τα οποία μας εκπροσωπούσε εξίσου. Όταν θέλησα να διαχωριστώ τόσο πολιτικά όσο και νομικά για λόγους που δεν είναι και επί της παρούσης να αναφέρω, εκείνος το μόνο που μου είπε ήταν “Το θέμα είναι εσύ να είσαι καλά. Είσαι καλά? Όλα τα υπόλοιπα θα τα βρούμε.”. Και ως δια μαγείας ένα ζήτημα για μένα βουνό το έκανε να μοιάζει παντελώς ασήμαντο. Με μια του κουβέντα.

2. Είχα πολιτικά διλήμματα για το πώς θα προσεγγίσω διάφορα ζητήματα στο δικαστήριο, στην απολογία μου, στις ερωτήσεις κ.λπ. Σε ένα από αυτά που με ταλάνιζε γιατί φοβόμουν ότι δε βοηθούσε στον αντικυνηγετικό και αντισπιστικό αγώνα αν το ανέφερα ή με τον τρόπο που θα το ανέφερα μου είπε κάτι που σίγουρα έχει πει και σε άλλο κόσμο αλλά μου έμεινε χαραγμένο στη μνήμη μου και ήθελα να το μοιραστώ. «Δεν πειράζει να φανείς αδύναμη, ότι μέχρι εκεί το πήγες και μέχρι εκεί κατάφερες να το πας. Γιατί αυτή είναι η πραγματικότητα. Και στην πραγματικότητα δε μπορούμε να τα πάμε όλα μέχρι τέλους. Στην τελική, ας κάνει άλλο άτομο κάτι παραπάνω γι' αυτό αν το θέλει.».

Θα έχει για πάντα τον αμέριστο σεβασμό μου.

Αντα. Η απώλεια του είναι τρομερό πλήγμα και θα μας λείψει πάρα πολύ. Όπως είπαν όλα τα άτομα όμως θα είναι πάντα παρών μέσα από τους αγώνες μας. Δύναμη σε όλα μας και ιδιαίτερα στην οικογένεια του και στα κοντινότερα του άτομα.

~

Για τον Λάρυ Αρμάο

<https://athens.indymedia.org/post/1626586/>

Τη Δευτέρα 18 Σεπτεμβρίου 2023, αιφνιδίως έπαψε οριστικά να χτυπά η βιολογική καρδιά του συντρόφου Λάρυ Αρμάου. Ο συναγωνιστής Λάρυ, μπροστάρης στον δικηγορικό αγώνα προς υπεράσπιση όλων των καταπιεσμένων, στη μεταναστευτική αντίσταση και στην αντίσταση απέναντι στην πολιτική καταστολή, θα χτυπά στις καρδιές των αποκλεισμένων και των αιχμαλώτων του καπιταλιστικού Βορρά, θα δίνει παλμό στις μάχες μας ενάντια στις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι τη λευτεριά όλων. Στις πολιτικές δικαστικές μάχες που πορευόμασταν μαζί και θα μας λείψει η σκέψη του, η φωνή του και η γραφή του, θα τον κρατάμε και θα μας κρατάει σφιχτά στο βήμα μας.

Θα συνεχίσουμε σύντροφε στο δρόμο της αλληλεγγύης ωσότου να μην χάνεται ζωή στη μηχανή του κράτους.

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης
Φυλακή Δομοκού

~

Κείμενο συντροφοσσίας και φίλης του Λάρι που διαβάστηκε στην ανοικτή συνάντηση μνήμης.

Για τον Λάρι... Και για την ολοκλήρωση μιας δεκαετίας!

Σφίξαμε πρώτη φορά τα χέρια το Σεπτέμβριο του 2013 στην πορεία για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Φορούσε ένα πουκάμισο και σακάκι μέσα στα οποία επέπλεε κι είχε μια αθώα έκφραση ανθρώπου που έμοιαζε να είχε χαθεί και να είχε βρεθεί κατά λάθος σε εκείνο το δρόμο. Η πρώτη μου σκέψη (τολμάω να το πω σήμερα δημόσια διότι το είχα πει και στον ίδιο) ήταν «μα καλά τί δουλειά έχει αυτός ο χαρτογιακάς εδώ πέρα;». Αυτή η τόσο ασύμβατη εικόνα διαλύθηκε φυσικά πολύ σύντομα γνωρίζοντας τον περισσότερο:

Ένα μεσημέρι καλοκαιριού πριν χρόνια και κάνοντας σκασιαρχείο από το γραφείο βρισκόμαστε με το Λάρι να τρώμε σε μια ταβέρνα γειτονιάς όπου μέσα σε ένα περιβάλλον έντονης τσίγκας ξεκινάμε μια μακροσκελή συζήτηση σχετικά με το veganismo, την αναγκαιότητα, τις δυνατότητες, τα οφέλη και τις προβληματικές του ειδικά μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής «ανάπτυξης». Την ώρα του λογαριασμού ξεκινάει μια μεταξύ μας διαφωνία ως προς το ποιος θα πληρώσει...

Καθώς περπατάμε προς το αυτοκίνητο, ο εργαζόμενος νεαρός τρέχει πίσω μας και προτείνοντας το χέρι του μας λέει ότι ξεχάσαμε 20€ παραπάνω στο τραπέζι. Εγώ αρνούμαι να τα πάρω αγριοκοιτώντας το Λάρι, εκείνος κρυφογελάει σιωπηλός επίσης χωρίς να τα ακουμπάει, περνάνε 2-3 λεπτά σε απόλυτη μα κάπως διασκεδαστική αμηχανία και τελικά φεύγουμε αφήνοντας το σερβιτόρο να κοιτάζει απορημένους την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά μας.

Αυτός ήταν ο Λάρι. Ένας άνθρωπος βαθιά φροντιστικός και το εξέφραζε με κάθε τρόπο χωρίς να πολυαναλύει τα πράγματα. Η έγνοια του αυτή και η τάση να προσέχει τον κόσμο του -τόσο τον κοντινό όσο κι τον πιο άγνωστο- ήταν ιδιαίτερο γνώρισμα του χαρακτήρα του, και εντασσόταν στο πλέγμα της κοινωνικής, πολιτικής και ταξικής αλληλεγγύης, βάσει του οποίου δομούσε την καθημερινότητα του και έχτιζε τον κόσμο που ονειρευόταν. Ένας άνθρωπος αποφασισμένος να ζήσει όσο πιο ελεύθερα μπορούσε μακριά από στεγανά και κοινωνικές συμβάσεις.

Σε πολιτικό επίπεδο, συμπορευτήκαμε στους αγώνες των έγκλειστων μετανασ(ρι)ών για τις ελευθερίες τους, και στο ευρύτερο πλαίσιο της διάδοσης και υπεράσπισης του αναρχικού λόγου και πράξης. Η δέσμευση του στο κίνημα είναι παραπάνω από γνωστή. Θα ήθελα όμως να σταθώ για ένα λεπτό στην ικανότητα του ως συνομιλητή: Σε πείσμα των καιρών, όπου ο διάλογος τείνει να χαθεί πίσω από μια μάλλον «κενή» ακρόαση του διπλανού μας, καθώς περιμένουμε να πάρουμε το λόγο για να εκθέσουμε τη συνήθως ήδη σχηματι-

σμένη και «άκαμπτη» θέση μας, ο Λάρι υπήρξε παράδειγμα πραγματικού συν διαλεγόμενου:

Άκουγε προσεκτικά, θυμόταν παλαιότερες κουβέντες, επεξεργαζόταν την πληροφορία και συνέθετε μια απάντηση που περιείχε την άποψη και τα επιχειρήματα του παραμένοντας πλήρως προωθητική προς τη συζήτηση. Και -δεν έχω ιδέα πώς το έκανε αυτό-, όμως στις δικές μας συνομιλίες τουλάχιστον, κατάφερνε πάντα να κοτσάρει και μια πρόταση σχετικά με την Ιταλική Αυτονομία!

Σε προσωπικό επίπεδο, ο Λάρι ήταν από τα πιο έμπιστα κι κοντινά μου άτομα. Ζω χρόνια μακριά από την Ελλάδα και έτσι γνωρίζω ότι η διατήρηση της επικοινωνίας και της οικειότητας με τον κόσμο δεν είναι καθόλου δεδομένη, ειδικά όταν δεν υφίσταται η διευκόλυνση της γεωγραφικής εγγύτητας και της φυσικής παρουσίας.

Κι όμως με το Λάρι δεν απομακρυνθήκαμε ποτέ όλα αυτά τα χρόνια, ως αποτέλεσμα μιας κοινής προσπάθειας. Παρά τις διαφορετικές καθημερινότητες, τα ωράρια και τους μήνες που κάναμε να ιδωθούμε κάθε φορά, καταφέραμε τόσο να διατηρήσουμε όσο και να εξελίξουμε τη διαπροσωπική μας σχέση. Ενάμιση μήνα αργότερα κι ακόμα πιάνω ασυναίσθητα το κινητό για να σου στείλω μήνυμα πριν σταματήσει το χέρι μου κάπου στη μέση της κίνησης.

Δεν ξέρω αν η απόσταση μπορεί να κάνει τη διαχείριση της θλίψης πιο εύκολη. Κάποιες μέρες σχεδόν ζηλεύω τον κόσμο που σε είχε στην καθημερινότητα του, στις μικρές ανεπαίσθητες στιγμές που μοιράζεσαι με κάποιον και σε φέρνουν κάθε μέρα λίγο πιο κοντά. Άλλες μέρες τρέμω στη σκέψη του κενού που θα αισθάνονται και θα προσπαθούν να επουλώσουν. Προτιμώ να σκέφτομαι ότι με ένα τρόπο αυτό το συλλογικό πένθος και η διαδικασία του να μνημονεύουμε με (πικρό ίσως) χαμόγελο τη ζωή σου, μέσα από κείμενα, στίχους, τη σημερινή αυτή συνάντηση, θα προσφέρουν σε όλα μας μια ελάχιστη ανακούφιση. Στην αναγνώριση ότι δεν είμαστε μόνα μας, και ότι υπάρχει πολύς κόσμος τριγύρω που θυμάται, νοιάζεται, αισθάνεται, δυσκολεύεται, μα προσπαθεί.

Εύχομαι δύναμη στην οικογένεια, τη σύντροφο, τον στενό φιλικό και πολιτικό κύκλο του Λάρι και σε όσα άτομα τον γνώρισαν, τον έζησαν και τον αγαπούν.

Για πάντα στην καρδιά!

~

Θα συναντιόμαστε πάντα στους αγώνες μας, σύντροφε Λάρι!

<https://athens.indymedia.org/post/1626673/>

Η αιφνίδια απώλεια του συντρόφου Λάρι, της αμέριστης αλληλεγγύης του προς μετανάστ(ρι)ες και όλα τα καταπιεσμένα, είναι βαριά. Κι αναδύεται ακόμη πιο σκληρή η απώλεια, σε μια συνέχεια της συγκυρίας με το κενό αλληλεγγύης κι ανιδιοτέλειας που άφησαν η Δάφνη Βαγιανού -με τις σχεδόν πολιτικές αγορεύσεις της- κι η Κατερίνα Ιατροπούλου -με την ακούραστη πολιτική ενσυναίσθηση κι αγωνία της κάθε φορά που ρωτούσε τα σκόρπια συντρόφια της Ευελπίδων αν χρειάζονταν δικηγόρο-, να βαθαίνει ολοένα, ενώ παράλληλα οι δικηγόροι της (εξω)κοινοβουλευτικής αριστεράς με τις ταξικές ταρίφες τους προς το «κινηματικό πελατολόγιο», χτίζουν καριέρες (νομικές και πολιτικές) στις πλάτες των αγωνιζομένων.

Επειδή όσο αντιστεκόμαστε στο καθεστώς, θα αναμετριάμαστε με τους νόμους τους που εκβιάζουν τη μεταμέλεια, τη συνθηκολόγηση και την υποτέλεια. Ο αγώνας για τον κοινωνικό μετασχηματισμό και την κοινωνική απελευθέρωση δεν παύει ποτέ, ακόμη και σε εποχές που και τα κινήματα ζητούν περισσότερο κράτος. Όσο αναμετριάμαστε με τους νόμους τους, είναι αναγκαία η δικηγορική μάχη σε ρήξη με το κυρίαρχο δικαιοσύνη σύστημα όσο αναμετριάμαστε με την εκπαίδευσή τους, η παιδαγωγική φροντίδα δεν μπορεί παρά να χτίζει ελευθεριακά σχολεία όσο αναμετριάμαστε με την «υγεία» τους, οι γιατροί δεν μπορούν παρά να συγκροτήσουν αυτοοργανωμένες δομές υγείας όσο αναμετριάμαστε με την ολοκληρωτική προπαγάνδα τους, η ελεύθερη αντιπληροφόρηση δεν μπορεί παρά να είναι η άμεση απάντηση.

Με λόγια του συντρόφου,

... στους αγώνες, νομίζω και ιστορικά, όταν η σκέψη ξεπέρασε τον φόβο των δεδομένων συνεπειών, ήταν κι αυτοί οι αγώνες που ήταν αποτελεσματικοί.

Τα σύνορα είναι χαρακιές στο σώμα της αλληλεγγύης

Θα συναντιόμαστε πάντα στους αγώνες μας, σύντροφε!

από Α.

~

Για τον Λάρυ (Θανάση Αρμάο)

<https://athens.indymedia.org/post/1626678/>

Ποτέ δεν έμαθα πως γράφεται το όνομά σου: Λάρι ή Λάρυ... Δεν έχει και πολύ σημασία...

Εχουν ήδη ειπωθεί πολλά και δε θα πω κάτι καινούριο. Έτσι κι αλλιώς τίποτα δε μοιάζει να είναι αρκετό. Η απώλειά σου τεράστια και η θλίψη μεγάλη.

Δε χάσαμε μόνο τον δικηγόρο μας, χάσαμε εναν σύντροφο, έναν από τους πιο όμορφους ανθρώπους. Με το χαμόγελο ακόμα και τις στιγμές που θα περίμενε κανείς να έχεις θυμώσει! Η κριτική σου γινόταν πάντα με συντροφικό τρόπο, τόσο που το έκανες αδύνατον για κάποιον να σε αντιπαθήσει!

Οι ισχυρές σου απόψεις έγιναν έμπνευση για έναν καλύτερο κόσμο.

Δεν ξέρω ποιο δικηγόρο θα έχω ούτε εγώ ούτε τα υπόλοιπα που εκπροσωπούσες, όμως ένα είναι σίγουρο: θα είσαι μαζί μας και πάντα ΠΑΡΩΝ μέσα από τους αγώνες μας και χωρίς καμία αμφιβολία κάθε φορά που θα βρισκόμαστε στις δικαστικές αίθουσες. Με μία θλίψη για όσα δεν πρόλαβες να ζήσεις, αλλά και με μια αισιοδοξία που υπήρξες.

Θα μας λείψεις πολύ.

Δήμητρα

~

Για τον συναγωνιστή και φίλο Λάρυ Αρμάο

<https://athens.indymedia.org/post/1626657/>

Λάρι, η γαλήνια ματιά σου θα μας συντροφεύει πάντα στους δικαστικούς αγώνες και στους κοινωνικούς αγώνες στον δρόμο.

Καλό ταξίδι

T.

Στην δημοσίευση επισυνάπτεται και το τραγούδι “Μπαλάντα για μια λυπημένη χώρα” από Ωχρά Σπειροχαίτη.

[...] Η πόλη είναι μαγική/ όταν φιλιόμαστε στο πάρκο δίχως φόβο, όταν δεν γίνονται έφοδοι στα καφενεία και στους σινεμάδες./Η πόλη είναι ασφυκτική όταν την πνίγουν τα εθνικά ιδεώδη/η πόλη είναι ασφυκτική, όταν ξυπνάμε με εμβατήρια χακί..[...]

Μια καθυστερημένη αναγνώριση του Λάρι, έξι μήνες μετά, του οποίου η απώλεια φαίνεται ακόμα φρέσκια:

<https://athens.indymedia.org/post/1630072/>

Αυτό το κείμενο είναι γραμμένο περίπου έξι μήνες μετά την απώλεια του φίλου και συντρόφου μας Λάρι, δεν είναι εύκολο να γραφτεί, και παρότι μπορεί να φαίνεται ένα κείμενο ολοκληρωμένο, πιθανότατα δεν θα ικανοποιήσει μια ευρύτερη επιθυμία να αφιερώσουμε λίγο χρόνο για να θυμηθούμε τον χαμένο μας σύντροφο Λάρι. Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, πιστεύω ότι όλοι όσοι τον γνωρίζαμε, θα προτιμούσαμε απλώς να είναι εδώ. Με αυτά τα λόγια, τα παρακάτω έχουν σκοπό να αφιερώσουμε λίγο χρόνο για να εκτιμήσουμε και να θυμηθούμε τον πολυαγαπημένο μας χαμένο σύντροφο και να επιτρέψουμε στην έμπνευση που προσεφερε η δράση του και στην περιβόητη ακεραιότητά του να μας δώσουν θάρρος να συνεχίσουμε να προχωράμε (παρά τα πρωτοφανή εμπόδια τόσο σε τοπικό όσο και παγκόσμιο επίπεδο) διατηρώντας το επαναστατικό του πνεύμα στη μνήμη μας.

Ο Λάρι ήταν αναρχικός και ενεργός δικηγόρος του κινήματος με έδρα την Αθήνα. Αφιέρωσε τα μέσα, τους πόρους και τη ζωή του για να προσφέρει στήριξη σε όσ@ το κρατικό θηρίο έδειξε τα δόντια του. Χωρίς αντιτιμω, άκριτα και από θέση πάθους και αλληλεγγύης και όχι οίκτου ή φιλανθρωπίας, ο Λάρι βοήθησε σε αμέτρητες νομικές υποθέσεις, από πρόσφυγες που αντιμετώπιζαν την εφιαλτική γραφειοκρατία της ελληνικής μετανάστευσης πολιτικής μέχρι εκείνους που αντιμετώπιζαν το σκληρότερο πρόσωπο της καταστολής λόγω υποτιθέμενης αντίστασης ή υπεράσπισης της αναρχικής δράσης. Είναι δύσκολο να γράψουμε αυτά τα λόγια δημόσια, δεδομένου ότι ο θάνατός του μπορεί να μην ήταν συναρπαστικός για κάποιους, καθώς δεν πέθανε στη φυλακή πέθανε απότομα, τυχαία και μπροστά στους γονείς του. Είχε ένα ανεύρυσμα στην καρδιά, κυριολεκτικά έπεσε νεκρός λίγο αφού πήγε με το αμάξι τη σύντροφό του στο λεωφορείο. Η γιγάντια καρδιά του έπαψε να λειτουργεί, οδηγώντας σε έναν θάνατο που όχι μόνο έχει ραγίσει τις καρδιές όλων όσων γνώριζαν αυτόν τον απίστευτο άνθρωπο, αλλά σε μια τεράστια απώλεια για το πολιτικό κίνημα της Ελλάδας και πολλών δυσαρεστημένων και αποκλεισμένων ατόμων που επιβιώνουν εντός των βάνανσων συνόρων της. Ο Λάρι ανέλαβε περισσότερα από όσα θα σκεφτόντουσαν πολλοί τη στιγμή του θανάτου του βοηθούσε δεκάδες μετανάστες και πρόσφυγες, ενώ εξέταζε τουλάχιστον 12 πολιτικές υποθέσεις μεγάλης σημασίας. Ένας από τους λίγους δικηγόρους που εκμεταλλεύτηκαν την ειδικότητά τους και το προνόμιό τους για να προσφέρουν ένα χέρι βοήθειας στις πιο επισφαλείς στιγμές για τόσους πολλούς -με επαγγελματισμό και σεβασμό, υψηλότερου βαθμού από ό,τι θα έδειχναν ποτέ οι περισσότεροι δικηγόροι και με επαναστατικό πρόσημο αφού προσέφερε τις υπηρεσίες του χωρίς αντιτιμω.

Πέρα από τις φυλακές και τα δικαστήρια, ο Λάρι είχε ενεργή παρουσία σε διάφορες συνελεύσεις και εγχειρήματα στην Αθήνα. Παρά το γεγονός ότι πρόσφερε τόσα πολλά από τη νομική του ειδικότητα, τον βλέπαμε συχνά στους δρόμους όπου ρισκάροντας την άδεια άσκησης του αντιμέτωπος με την καταστολή, δεν σκέφτηκε ποτέ την συνεισφορά του αυτή ως λόγο να επαναπαντεί και να απέχει από τη δράση. Ένα παράδειγμα που μου έρχεται στο μυαλό είναι όταν δέχθηκε επίθεση από τους μπάτσους κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων αλληλεγγύης για τον Δημήτρη Κουφοντίνα το 2021, πολιτικό κρατούμενο σε απεργία πείνας σε μια περίοδο που οι κρατούμενοι στοχοποιούνταν με νέα αυταρχικά μέτρα και οι διαδηλώσεις απαγορεύονταν, σε μια από τις πολλές καιροσκοπικές κινήσεις που έκανε το ελληνικό κράτος κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID-19 για να στοχεύσουν ανεπιθύμητους και να καταστείλουν την πολιτική αμφισβήτηση και την έμπρακτη αντίσταση. Η αστυνομία έσκισε το γόνατό του σε κομμάτια, οδηγώντας τον σε μήνες ανάρρωσης, αλλά ούτε για μια στιγμή δεν ζήτησε οίκτο ούτε έθεσε σε δεύτερη μοίρα τις νομικές του δεσμεύσεις απέναντι σε όσους χρειάζονταν περισσότερο τη βοήθειά του. Θα μπορούσε να είχε χάσει την άδειά του αν είχε συλληφθεί εκείνη την ημέρα ή αν είχε καταγγείλει επώνυμα την βαρβαρότητα εναντίον του από την αστυνομία εκείνη την ημέρα. Αυτό ήταν ένα παράδειγμα, αλλά το χαμογελαστό του πρόσωπο, είτε ορατό είτε πίσω από μια μάσκα, δεν ήταν ξένο στους δρόμους.

Πολλ@ ξύπνησαν την ημέρα που ο Λάρι μας άφησε, όχι μόνο με δάκρυα στα μάτια, αλλά νιώθοντας λιγότερο ασφαλ@. Ο Λάρι ήταν μια παρηγορητική φωνή, ένα άτομο δραστήριο, με βαθιά ακεραιότητα. Σε κάθε χώρο που συνέβαλε, ενώ πάντα έμοιαζε στο παρασκήνιο χωρίς να ενδιαφέρεται για τη φήμη ή τον έπαινο, ήταν γνωστό τοις πασι ότι τα δίνει πάντα όλα. Είναι δύσκολο να ξέρεις τι να γράψεις, λαμβάνοντας υπόψη τη γενναιοδωρία του, τη γοητεία του, την αξιοπιστία του, τη μοναδικότητά του, τον εαυτό του. Απλώς ξέρω ότι σε μια εποχή κατά την οποία το κράτος επιδιώκει να συντρίψει κινήματα αντίστασης και να προετοιμάσει πογκρόμ εναντίον εκείνων που κρίνει ανεπιθύμητους, ο θάνατός του ήταν και είναι μια τεράστια απώλεια που αξίζει να αναγνωρισθεί. Μιλώντας για τον εαυτό μου, τουλάχιστον, ο χαρακτήρας του πρόσφερε κάποιο κατάλοιπο ελπίδας για την ανθρωπότητα και πηγή ασφάλειας μέσα σε αυτούς τους επικίνδυνους καιρούς.

Είμαι σίγουρος ότι αυτό το κείμενο δεν ικανοποιεί την επιθυμία του για αναγνώριση και υστεροφημία. Αλλά με αυτά τα λόγια, θέλω να μάθει ο κόσμος ότι όλοι χάσαμε έναν σύντροφο και φίλο τον Σεπτέμβριο του 2023. Λέγοντας αυτό, ξέρω ότι η αναγνώριση της μνήμης του θα σήμαινε γι' αυτόν ότι οι αγώνες μας συνεχίζονται, παρά την τραγωδία του κόσμου όπως τον ξέρουμε που μας πληγώνει και μας τραυματίζει, ότι πρέπει να συνεχίσουμε να διαχέουμε την εξέγερση, την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και την επαναστατική ακεραιότητα. Πρέπει να διατηρήσουμε την καρδιά και τη θέση μας σταθερή, τις

κοινότητες ακέραιες, πολεμώντας την τοξικότητα και τη διαίρεση παρά τους ατελείωτους λόγους για να είμαστε κυνικοί ή κουρασμένοι. Ο αγώνας δεν φημίζεται για την ευκολία του...

Ξέρω ότι ο Λάρι πιθανότατα θα στεναχωριόταν που αυτό το κείμενο γράφτηκε καθώς συμβαίνει μια γενοκτονία στη Γάζα και ο κόσμος συνεχίζει να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Ωστόσο, το αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα, ή καλύτερα, το αναρχικό κίνημα του κόσμου ολόκληρου έχασε έναν υπέροχο άνθρωπο και σύντροφο τον περασμένο Σεπτέμβριο, και του αξίζει να αναγνωρισθεί.

Είθε η καρδιά του Larry να συνεχίσει να χτυπά στους αγώνες μας για μια ελεύθερη ζωή παρά τις αντιξοότητες.

Ένας φίλος του Larry

~

Στάλθηκε στο mail του Υποστέγου στις 6/9/2024

Ο φόβος είναι μια μη αμελητέα παρουσία μέσα σε κάθε μας δράση και επιλογή. Είναι η υπόσταση και τα επακόλουθα του που πολλές φορές μας αφήνουν παγωμένες μη μπορώντας να κάνουμε την επιλογή. Και τα λόγια του Λάρι, με μικρούς και μεγάλους τρόπους, άφησαν ένα αποτύπωμα μέσα μας.

Κατάφεραν να κάνουν κάτι μαγικό, κάτι που η απώλεια, αν την αφήσεις, μπορεί να σε μάθει. Η μαχητικότητα, η προσήλωση στον αγώνα, η πίστη στις αναρχικές μας αξίες, όπως αυτές διαμορφώνονται μέσα από όσα μαθαίνουμε και “ξε-μαθαίνουμε” για τον κόσμο, δεν προϋποθέτουν την απουσία του φόβου, αλλά την υπέρβασή του, μέσα από εσωτερικές διαδικασίες και τελικά την μετουσίωση του σε κουράγιο, πείσμα, ελπίδα και πολλή πολλή “τρέλα”. Αυτή είναι η παρακαταθήκη που έμεινε από τον σύντροφο μας, μέσα στο κενό που δημιουργήσε η απώλεια του, λίγες βδομάδες πριν ανακαταλάβουμε τα «ζιζάνια». Μια οπτική, ένα μάθημα, που θα μας συντροφεύσει, όχι μόνο στον αγώνα που έχουμε μπροστά μας, αλλά και για το υπόλοιπο της ζωής μας. Η παρακαταθήκη του είναι η αγάπη, η συντροφικότητα, και η αισιοδοξία. Η σκέψη πως τίποτα δεν είναι ποτέ μάταιο- κανένα βήμα που μας ωθεί μπροστά. Η αισιοδοξία του, που τόσο πολύ λείπει από τους αγώνες μας, πραγματικά μας άλλαξε. Η σπάνια δύναμη να αγγίζει βαθιά κάθε άτομο που βρισκόταν στο δρόμο του. Και ο Λάρι έκανε τα πάντα για να βρεθείς στον δρόμο του. Η ακόμα πιο σπάνια δύναμη του να κάνει κάθε άτομο να νιώθει καλοδεχούμενο και ορατό.

Ένας αποχαιρετισμός που γράφτηκε στις 20 Σεπτεμβρίου του '23.

Υπάρχουν κάτι θάλασσες και εκείνα τα βουνά που σε συναντήσαμε.

Σε κάθε τσιμεντόλιθο που σπάμε.

Μέσα στα «σπίτια μας» που κρατάμε με ψυχή και σώμα.

Σε άλλη μία μάχη που φαντάζει μάταιη, αλλά μπαίνουμε με φόρα. Όλο το φως σου τώρα είναι μέσα μας και αυτή τη φορά στοιχηματίζουμε ότι θα κάνει το σκοτάδι να εκραγεί.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΡΙ...

«Ο άνεμος σε σφύριξε πίσω από την άνοιξη. Και καθρέφτισε αυτό που κουβαλάω από τότε που ήμουν εγώ. Και με πυροβόλησε πίσω στο έδαφος κάτω από εμένα. Και εκεί συνάντησα μια άλλη γότα, θαμμένη από καιρό. Και πάνω στους ώμους της καθόταν μια ανάμνηση. Ένα σπίτι... αλλά βλέπεις... πάνω μου έχει χαθεί τόσοσ πολύς θόρυβος... Σχεδόν νομίζω ότι δεν με θυμάμαι... Φτερωτέ φίλε, σκάψε και ανάστησε με. Λαχταρώ να ζήσω ανάμεσα στο τραγούδι των πουλιών. Μια άομη συμμαχία μοναχικής, μοναχικής ομορφιάς. Ουρανοί και ουρανοί πάνω από το “καθήκον”.»

(μεταφρασμένοι στίχοι από το τραγούδι old note, L. O'Neill)

-Λοιπόν, έχουμε μια πάρα πολύ ωραία λεμονιά στον κήπο μας. Έχει γεμίσει λεμόνια τώρα. Πότε θα έρθετε να πάρετε λεμόνια;

-Άσε μας ρε Λάρι, μας έχεις πρήξει με τη λεμονιά. Πότε θα έρθεις εσύ να φυτέψεις μια στον κήπο των ζιζανίων; Έχουμε και στο κέντρο κήπους.

Και είναι σίγουρο πως θα ερχόταν...

Αυτόν και ακόμη πολλούς διαλόγους θα μπορούσαμε να έχουμε κάνει με τον Λάρι σε μια τυχαία συνάντηση σε κάποια μικροφωνική ή σε κάποιο τυχαίο τηλεφώνημα. Μετά από έναν χρόνο οι διάλογοι αυτοί είναι αναγκαστικά βουβοί, υποθετικοί και τα λεγόμενά τους ανεκπλήρωτα. Παρόλα αυτά αντηχούν μέσα στα μυαλά μας κάθε φορά που ο Λάρι επανέρχεται στη μνήμη μας. Και οι στιγμές που συμβαίνει αυτό είναι πολλές και διαφορετικές, όσες και οι πτυχές αυτού του ανθρώπου που ήταν ταυτόχρονα σύντροφος και φίλος. Η εικόνα του και η φωνή του παραμένουν μέσα μας ακόμα πολύ ζωντανές όταν πίσω από τα κάγκελα ενός κρατητηρίου μετά από μια σύλληψη, ευχόμαστε να μπορούσε να ήταν το δικό του πρόσωπο που θα αντικρίσουμε και η δική του φωνή που θα ακούσουμε. Οι συνομιλίες μας, όμως, πια είναι σιωπηλές και επιβάλλεται να αντέχουμε αυτόν τον κόμπο στον λαιμό που προκαλούν. Η μνήμη επιβιώνει με την ενθύμηση και αυτό στην περίπτωση του Λάρι μας συμβαίνει αυθόρμητα, συχνά και πολύ επώδυνα.

Υπάρχουν πολλά κομμάτια του Λάρι και του χαρακτήρα του που μας λείπουν τώρα, ως φίλους και συντρόφους του. Η ηρεμία του, η υπομονή του, το γνήσιο ενδιαφέρον και η αφοσίωσή του στους ανθρώπους γύρω του. Ο Λάρι ήταν το είδος του ανθρώπου που έκανε ερωτήσεις και άκουγε πραγματικά, ανεξάρτητα από το ποιος ήσουν.

Υπάρχουν επίσης κομμάτια του Λάρι που μας λείπουν ως πολιτικά υποκείμενα, ως αντιεξουσιαστικό κίνημα που στοχεύει στην απελευθέρωση. Ο Λάρι σκεφτόταν πιο ολιστικά. Ο Λάρι σκεφτόταν την απελευθέρωση στην ολότητά της, σε μια κλίμακα που επιτίθεται στα συστήματα. Για τον Λάρι το ζήτημα δεν αφορούσε απλώς μια δράση, ή μια δίκη, μια δικαστική απόφαση. Ο Λάρι είχε την ικανότητα και να σκέφτεται τα πρακτικά ζητήματα του τώρα, να είναι σύντροφος στο παρόν, αλλά ταυτόχρονα να βλέπει τη μεγάλη εικόνα, να σκέφτεται διαρκώς πώς ο αγώνας που κάναμε μαζί, διαδραματιζόταν σε ένα ευρύτερο επίπεδο. Σε κάθε δίκη που αναλάμβανε, σκεφτόταν όχι μόνο τους ανθρώπους που κατηγορούνταν, αλλά και το νομικό προηγούμενο που θα μπορούσε να δημιουργήσει η δίκη, τι θα σήμαινε για το αναρχικό κίνημα, αν κάποια υπόθεση την υπερασπιζόταν με τον ένα τρόπο έναντι του άλλου, τι θα χρειαζόταν για να φτάσουμε πραγματικά πιο κοντά στην ελευθερία. Οι υποθέσεις που ανέλαβε για ανθρώπους που κρατούνταν σε κέντρα κράτησης ήταν επίσης μέρος μιας ευρύτερης σκέψης για το πώς να επιτεθεί στο σύστημα του ρατσισμού και της κράτησης. Όταν η κατάληψη «Ζιζάνια»

αντιμετώπισε την πρώτη της εκκένωση, είπε σε κάποιους από εμάς ότι έπρεπε να σκεφτούμε ευρύτερα, ότι έπρεπε να σκεφτούμε όχι μόνο για το κτίριο αλλά συνολικά για το κίνημα των καταλήψεων, για το πώς να συνδεθούμε με τη γειτονιά με τρόπο που θα μπορούσαν να καταλάβουν και με τρόπο που θα μπορούσε ίσως πραγματικά να είναι επαναστατικός. Ο Λάρι είχε τη σπάνια ικανότητα να βλέπει τόσο τις λεπτομέρειες και τις ανάγκες του παρόντος, όσο και τις επιπτώσεις και τις ανατροπές που αυτές οι λεπτομέρειες θα είχαν μακροπρόθεσμα. Αυτή η ικανότητα είναι ένας αξιοσημείωτος συνδυασμός ελπίδας και σοφίας. Είναι μια σπάνια προσέγγιση που είναι ζωτικά απαραίτητη σε κάθε αγώνα, και είμαστε ευγνώμονες που την μοιράστηκε μαζί μας.

Και μας λείπει ο Λάρι και η ικανότητά του να μετατρέπει τις δύσκολες στιγμές, με τη ζεστή ομορφιά της φροντίδας και της βαθιάς ελευθερίας. Όταν στις 3 το βράδυ και ξυλοκοπημένα στη ΓΑΔΑ, με την παρουσία του κατάφερε να αφήσει ένα χαμόγελο στο χτυπημένο μάς πρόσωπο. Όταν ένα μπάνιο και μια κουβέντα στις μολυσμένες παραλίες της αττικής μάς έδινε έμπνευση και φαντασία για τις δράσεις μας. Γιατί οι χαμένες ώρες στην αυλή της Ευελπίδων μπορούσαν να στεγάσουν ουσιαστικές κουβεντες για τις σκέψεις και τους φόβους μας όσο και για τα βιβλία και τις ταινίες που αγαπούσε.

- *Τι έχεις;*
- *Άφησαν ένα παράθυρο ανοιχτό... το βλέπεις;*
- *Θα δραπετεύσεις;*
- *Ναι. Έρχεσαι;*

Ελέγε ο Χοσέ Ταρρίο σε έναν συνφυλακισμένο του στο βιβλίο “Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε”, που συζητήσαμε με τον Λάρι στην είσοδο του Γκίνη μετά από συνέλευση της ΣΣΑΕΚΚ. Γι’ αυτά από εμάς που γνωρίσαμε τον Λάρι ως τον σοβαρό και αφοσιωμένο δικηγόρο, πολύ εύκολα ανοιγόταν η πόρτα της αγάπης του τόσο στο διπλανό του, όσο και στην ελευθερία, η πόρτα για να γνωρίσουμε τον σύντροφο αλλά και τον φίλο μας. Αυτόν που θα μας έλεγε σε κάθε μας ιδέα: “ως δικηγόρος που με ρωτάς, θα σου έλεγα ότι ακούγεται αρκετά κακή ιδέα. Εάν ρωτάς τον εαυτό μου, ποτέ μην ακούς έναν δικηγόρο”. Και μας λείπει, μας λείπει πολύ ο Λάρι. Αλλά είναι τόσα πολλά αυτά που μας άφησε εδώ που εύκολα νιώθουμε πως ποτέ δεν έφυγε. Πως ακόμα μας αγκαλιάζει με τη φροντίδα του, πως ακόμα μας εμπνέει με τη φαντασία του, πως ακόμα μας φωτίζει με το πάθος του.

Και σε κάθε μας επιλογή, όσο κακιά και αν ακουγόταν στα αυτιά ενός δικηγόρου, όσο μικρό και να φαινόταν εκείνο το παράθυρο, ο Λάρι είναι σίγουρο πως θα ερχόταν.

**Ατομικότητες από τη συνέλευση
του κατελημμένου κοινωνικού κέντρου Ζιζάνια**

Όποιοι συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες και στα κινήματα σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να αναπτύξουν μια συνειδητότητα, ότι πολύ πιθανόν οτιδήποτε κάνουν θα έχει συνέπειες και δεν υπάρχει κανείς ο οποίος μπορεί να εγγυηθεί την προστασία από οποιαδήποτε συνέπεια. Οι αγώνες, νομίζω και ιστορικά, όταν η σκέψη ξεπέρασε τον φόβο των δεδομένων συνεπειών ήταν εκείνοι που ήταν αποτελεσματικοί. Θα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας ότι εκτός από τους δικηγόρους οι οποίοι μπορούν ως ένα σημείο να περιορίσουν ή να προστατέψουν από τις συνέπειες, αυτό που τελικά είναι το βασικό κομμάτι και προστατεύει από τις συνέπειες που επιβάλλονται μέσα από το ποινικό - κατασταλτικό σύστημα είναι η γενικότερη αλληλεγγύη που επιδεικνύεται - όταν επιδεικνύεται - αυτή μέσα από το κίνημα.

Για τον σύντροφο - φίλο - δικηγόρο
Θανάση Λάρι Αρμιάο
που ήταν πάντα παρών για να υπερασπιστεί
τις πιο ακραίες μας επιλογές

Αφίσα συντροφοπισσών και συντρόφων αφιερωμένη στον Λάρι.

III. Σκέψεις και λόγια του ίδιου

Ο Λάρι δε συνήθιζε να παρουσιάζει έτοιμα κείμενα ή γραπτές τοποθετήσεις στις συνεντεύξεις στις οποίες συμμετείχε. Τον Σεπτέμβριο του 2023, στον απόηχο των βουλευτικών εκλογών και της σχετικής συζήτησης που είχε γίνει τότε, ο σύντροφος είχε στείλει το παρακάτω κείμενο στη συνέλευση της Μολόχας για να παρακινήσει μια εκ νέου συζήτηση για το αποτέλεσμα αυτών. Δυστυχώς η συζήτηση αυτή δεν πρόλαβε να πραγματοποιηθεί και έτσι η συνέλευση της Μολόχας αποφάσισε να δημοσιεύσει ηλεκτρονικά το κείμενο αυτό στις 6/10/2023.

<https://athens.indymedia.org/post/1626887/>

Αντι-εκλογικός λόγος μετά τις εκλογές.

Στις τελευταίες εκλογές καταμετρήθηκε το (ιστορικά) υψηλότερο ποσοστό αποχής, το οποίο μαζί με τις άκυρες και τις λευκές ψήφους έφτασε το 47.37%. Στην περιοχή μας, ως πρωτοβουλία από τον αυτό-διαχειριζόμενο χώρο Υπόστεγο, καλέσαμε σε συνειδητή αποχή από τις εκλογές, όπως άλλωστε έκαναν και σε άλλες περιοχές άτομα του αντι-εξουσιαστικού χώρου. Για αυτό θεωρούμε σημαντικό -και μετά τις εκλογές- να ακουστούν κάποιες σκέψεις, από αυτούς που (πράγματι) συνειδητά επέλεξαν να αποστασιοποιηθούν από την εκλογική διαδικασία.

Αλλωστε, η διαρκώς αυξανόμενη αποχή, σε κάθε εκλογική διαδικασία, αντιμετωπίζεται από τον κυρίαρχο δημόσιο λόγο ως κάτι το αρνητικό, ενώ αντίθετα εμείς θεωρούμε ότι είναι κάτι το απόλυτα θετικό. Ταυτόχρονα, απουσιάζει μια ουσιαστική ανάλυση για τα αίτια αυτή της (θετικής) εξέλιξης, καθώς αυτή συνήθως περιορίζεται σε αόριστες αναφορές όπως «οι πολίτες έχουν χάσει την εμπιστοσύνη τους στο πολιτικό σύστημα και πρέπει να τους ξανακερδίσουμε». Με αυτό τον τρόπο τα συστημικά ΜΜΕ, πολιτικοί και οι υπόλοιποι δημοσιολόγουντες προσπαθούν συνειδητά να υποτιμήσουν την πολιτική επιλογή της αποχής-άκυρου-λευκού, ως μία αόριστη «ψυχολογική κατάσταση» και τελικά να προβάλλουν το υπάρχον πολιτικό σύστημα ως την «μόνη λύση».

Αυτό το πέπλο προστασίας που απλώνουν πάνω από το υπάρχον πολιτικό σύστημα δεν είναι τυχαίο: Από τα παλιά θεοκρατικά καθεστώτα -που κυβερνούσαν οι «ελέω θεού» μονάρχες, έως τα σύγχρονα αστικά δημοκρατικά καθεστώτα του δυτικού κόσμου, που μας κυβερνούν στο «όνομα του λαού», κοινή και αναμφισβήτητη διαπίστωση -μόνη λύση- ήταν ότι «ο λαός πρέπει να κυβερνηθεί». Σε αυτό συμφωνούν όλοι: Βασιλείς, δημοκράτες πολιτικοί, φασίστες, παπάδες, επιφανείς επιστήμονες και όλοι καθημερινά μας επιβεβαιώνουν ότι «ο λαός δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς Κυβέρνηση». Έτσι το μόνο ερώτημα που θέτουν είναι «ποιος είναι ο καταλληλότερος να κυβερνήσει». Με άλλα λόγια, το εκλογικό δίλλημα -από το οποίο εμείς συνειδητά απείχαμε-, για το οποίο δεξιόι, αριστεροί

και φασίστες διαγκωνίζονται στις εκλογές είναι ποιος τελικά θα είναι ο αρχηγός μας, ποιος θα μας εξουσιάζει, ποιος θα μας χειραγωγεί με απώτερο σκοπό την οικονομική μας εκμετάλλευση από τις κυρίαρχες τάξεις.

Από αυτό το εκλογικό δίλημμά όλο και περισσότεροι αποστασιοποιούνται, αλλά όχι τυχαία, εξαιτίας μιας αόριστης «έλλειψης εμπιστοσύνης», όπως προαναφέραμε. Και στις μέρες μας οι κυβερνήσεις – που παρουσιάζονται ως η μόνη λύση – έχουν οδηγηθεί σε πλήρη παρακμή και έχουν χάσει κάθε ίχνος κύρους για μια σειρά από συγκεκριμένους λόγους: ανάμεσα σε άλλα οι ξεκάθαρες πλέον σχέσεις της Κυβέρνησης με την μαφία (Greek mafia), ο απόλυτος έλεγχος των Μ.Μ.Ε., οι επαναλαμβανόμενες κρατικές δολοφονίες (Τέμπη – ναυάγιο Πύλου), ο διαρκής εξευτελισμός των Κυβερνήσεων με σκάνδαλα (υποκλοπές – SIEMENS – Novartis), ο κυβερνητικά οργανωμένος έλεγχος της δικαστικής εξουσίας και ο εναγκαλισμός μεγάλου μέρους της αριστεράς με τις συστηματικές «λύσεις». Όχι τυχαία λοιπόν οι κυρίαρχες τάξεις, άξιες περιφρόνησης, για να διατηρήσουν σήμερα την εξουσία τους, εγκαταλείπουν τις φιλελεύθερες αρχές τους και κάνουν χιλιάδες προσλήψεις ένστολων, υιοθετούν υπερροθόδοξες και φασιστικές θέσεις και πρακτικές και χτυπάνε τόσο κυριολεκτικά, όσο και με την γραφειοκρατία οποιοδήποτε χώρο μπορεί να διακινήσει αντίθετες απόψεις (εκκενώσεις καταλήψεων, έξωση από το κτήριο αρχαιολόγων, κατευθυνόμενη χρηματοδότηση σε ΜΜΕ, αντι-συνδικαλιστική νομοθεσία). Προσφεύγουν δηλαδή ξανά στην οργανωμένη κρατική βία και προσπαθούν να ενδυναμώσουν τα στοιχεία που θεμελιώνουν την ύπαρξη του Ελληνικού Κράτους: την γραφειοκρατία, την αστυνομία, την θρησκεία για να μας επιβάλλουν την «δημοκρατική τους Κυβέρνηση».

Από την πλευρά μας, απείχαμε από τις εκλογές γιατί δεν χρειαζόμαστε κανέναν να μας κυβερνήσει. Κανείς δεν είναι κατάλληλος για κάτι τέτοιο, καθώς εμείς οι ίδιοι μπορούμε να ορίσουμε τι ζώες μας μόνοι μας. Για αυτό απορρίπτουμε κάθε «πεφωτισμένη» πολιτική θεωρία που διακηρύσσει προφητικά ότι μπορεί να προβλέψει το πως θα επιλυθούν στο μέλλον τα προβλήματα μας και επιλέγουμε την αυτό-οργάνωση μας. Απορρίπτουμε τις εκκλήσεις των πολιτικών που μας ζητούν να κάνουμε «λίγο ακόμα υπομονή γιατί... σε λίγο έρχονται καλύτερες μέρες» και καθορίζουμε μόνοι μας, σήμερα, εδώ και τώρα, τους τρόπους που θα δρούμε στην καθημερινότητα μας προσπαθώντας να εφαρμόσουμε αντι-εξουσιαστικές πρακτικές μέσα από θέσεις σαν τις ακόλουθες:

Στον νέο Ορθόδοξο φονταμενταλισμό και την πατριαρχία, δηλώνουμε ότι δεν χρειαζόμαστε (ψευτο-)θεούς και επιλέγουμε ελεύθερα να ορίσουμε τα σώματα μας, προτάσσοντας την σεξουαλική ελευθερία, τον γυμνισμό και την αθεΐα.

Δεν χρειαζόμαστε την κρατική οργάνωση που πλέον εμφανώς προσπαθεί να ορίσει και να ελέγξει και την παραμικρή πτυχή της ζωής μας και μας αριθμοποιεί, αλλά δομούμε μικρές κοινότητες, όπου ελεύθερα επιλέγεται ο τρόπος οργάνωσης τους, στο πλαίσιο της ελευθερίας όλων και της αλληλεγγύης. Ταυτόχρονα αναζητούμε τους τρόπους επίλυσης των προβλημάτων που παρουσιάζονται στις κοινότητες μας, όχι με «νόμους», αλλά μέσα από την βιωματική εμπειρία, την αλληλοβοήθεια και τη όξυνση της κριτικής μας αντίληψης.

Στην οικονομική εκμετάλλευση μας από τις κυρίαρχες τάξεις, που έχουν καταστήσει κανόνα την ανασφάλιστη εργασία, τις απλήρωτες ώρες εργασίας και τα εργατικά ατυχήματα, προτάσσουμε την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς και εργαζόμαστε μόνο όσο είναι απαραίτητο για την επιβίωση μας και των κοινοτήτων μας, χωρίς κέρδος για κανέναν.

Μπροστά στην ανείπωτη πλέον οικολογική καταστροφή, που έχει επιβάλει η αδηφάγα καπιταλιστική ανάγκη διαρκούς οικονομικής μεγέθυνσης (όπως τοιμεντοποίηση των βουνών για τοποθέτηση χιλιάδων ανεμογεννητριών) αδιαφορώντας για την απονέκρωση των δασών και των θαλασσών, προτάσσουμε οικολογικά κινήματα. Όχι όμως αόριστα, για μια γενική προστασία του περιβάλλοντος, αλλά με πολιτική βάση: την δημιουργία κοινωνιών που δεν θα πραγματοποιούν τις αναρίθμητες εντελώς ανούσιες αλλά ενεργοβόρες καθημερινές πράξεις, που σήμερα μας επιβάλλονται προκειμένου να επιβιώσει ο βιομηχανικός καπιταλισμός.

Για τις βόμβες που πέφτουν πλέον ξανά και στην Ευρώπη, δηλώνουμε ότι δεν έχουμε ανάγκη στρατούς και σύνορα, γιατί μπορούμε να ζήσουμε ειρηνικά, χωρίς τις κυβερνήσεις που προκαλούν τους πολέμους. Δείχνουμε καθημερινά έμπρακτα την αλληλεγγύη μας στους μετανάστες και παλεύουμε μαζί τους ενάντια σε κάθε είδους ρατσισμό και φασισμό, ζητώντας την κατάργηση όλων των αιτιών που προκαλούν την μετανάστευση (πόλεμους, αποικιακή εκμετάλλευση, περιβαλλοντικές καταστροφές) .

Αντιλαμβανόμαστε ότι μπροστά στα πανίσχυρα καπιταλιστικά κράτη, πολλοί θεωρούν κάθε διαφοροποίηση ως μάταιη και για αυτό επιλέγουν την αποστασιοποίηση και την σιγή, ως μια προσπάθεια διατήρησης της προσωπικής τους αξιοπρέπειας. Εμείς αντίθετα θεωρούμε ότι ειδικά σήμερα, ακόμα και η μικρότερη πολιτική πράξη έχει αξία και για αυτό καλούμε, στο βαθμό που ο καθένας μπορεί να μετασχηματίσει τις συμβολικές πράξεις -όπως η αποχή- σε δράσεις.

Για μια ζωή ελευθερίας χωρίς θεούς και κράτη.

~

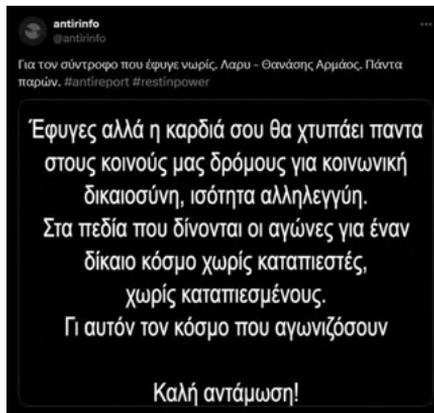
Σύνθεση του Λάρι εν ώρα συνέλευσης

Στη συνέχεια παραθέτουμε δύο απομαγνητοφωνήσεις από τοποθετήσεις του Λάρι. Η πρώτη αποτελεί ένα απόσπασμα από συνέντευξη για το ζήτημα της καταστολής που δέχονται τα κινήματα, την οποία παραχώρησε στο @antirinfo τον Μάρτιο του 2021. Η δεύτερη είναι μια σειρά αποσπασμάτων κάποιων τοποθετήσεών του, στο πλαίσιο συζήτησης πάνω στο ίδιο ζήτημα, η οποία πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι του 2020, στην κατάληψη Φιλολάου 99, στο Παγκράτι.

<https://x.com/antirinfo/status/1705590181905006905>

Από τη συνέντευξη στο @antirinfo:

[...] Όποιοι συμμετέχουν στους κοινωνικούς αγώνες -στα κινήματα- σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να αναπτύξουν μια συνειδητότητα ότι -... ακριβώς πάνω σε αυτό που προειπώθηκε...- πολύ πιθανόν οτιδήποτε κάνουν θα έχει συνέπειες. Και ότι δεν υπάρχει κανείς ο οποίος θα μπορεί να εγγυηθεί την προστασία από οποιαδήποτε συνέπεια. Στους αγώνες νομίζω -και ιστορικά- στους οποίους ξέφυγε η σκέψη, ξεπεράστηκε ο φόβος των συνεπειών -των δεδομένων συνεπειών- ήταν και οι αγώνες οι οποίοι ήταν αποτελεσματικοί. Θα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας ότι, εκτός από τους δικηγόρους, οι οποίοι μπορούν έως ένα σημείο να περιορίσουν ή να προστατεύσουν από κάποιες συνέπειες, αυτό που τελικά είναι το βασικό κομμάτι που προστατεύει από τις συνέπειες που επιβάλλονται μέσα από το ποινικοκατασταλτικό σύστημα είναι η γενικότερη αλληλεγγύη που επιδεικνύεται -όταν επιδεικνύεται αυτή- μέσα από το κίνημα. [...]

Από τη συζήτηση στην κατάληψη Φ99:

[...] Αυτό που συμβαίνει συνήθως δηλαδή -επειδή και οι αστυνομικοί δεν είναι και τα πρώτα μυαλά- είναι ότι μέσα από τις καταθέσεις τους αυτοπαγιδεύονται. [...]

[...] Κανόνας δικαίου λοιπόν που να σε υποχρεώνει να δίνεις οποιαδήποτε πληροφορία δεν υπάρχει. Αντιθέτως υπάρχει το δικαίωμα της σιωπής σε περίπτωση που είσαι κατηγορούμενος. Υπάρχει υποχρέωση να δίνεις πληροφορίες μόνο αν καλεστείς ως μάρτυρας. Αυτό είναι το καθεστώς που ισχύει. Άρα, οποιοσδήποτε πολίτης [υπόκειται] σε προσαγωγή αφορά την επίδειξη ταυτότητας και εφόσον την επιδείξεις θα πρέπει να σε αφήσουν -τελεία- με βάση το τυπικό του πράγματος. Όλα τα υπόλοιπα... Από τη στιγμή που οδηγείσαι στην αστυνομία, έχεις το δικαίωμα της σιωπής. Αν σε καλέσουν να καταθέσεις ως μάρτυρας, είναι άλλο πράγμα. [...]

[...] Για αυτό που ρώτησες, για το αν θα πρέπει να μιλάς ή όχι, αφορά τελείως την περίπτωση αυτή καθαυτή. Δηλαδή αν ο αστυνομικός είναι διαλλακτικός... Ντάξει. Καταρχήν εμείς αυτό που πρέπει να λέμε είναι ψυχραιμία! Ότι και να γίνει αντιμετωπίζεται. Μια προσαγωγή δε... Ντάξει, θα κάτσεις κάποιες ώρες μέσα. Αν θα μιλήσεις ή όχι δεν επηρεάζει... Εντάξει. Καλύτερα ότι και αν είναι πάντως, είναι να γίνει με ψυχραιμία. Αν σου βγει να πεις κάποια πράγματα και πιστεύεις ότι μπορείς να τα υποστηρίξεις, αλλά με ψυχραιμία. Άμα αρχίσεις να βρίζεις ξέρω γω... [...]

[...] Γενικά έχουμε και περίπτωση παιδιού που συνελήφθη και στο κινητό του έπεφτε η μπαταρία, ήταν στο 5%. Όταν το πήρε πίσω, ήταν στο 25% [συνομιλήτρια: ... Αχ τι καλοί, το φορτίζουν κιόλας...]. Οπότε, γενικά προσέχουμε με όλα αυτά. Είναι γνωστό για τα κινητά και τα μέσα δικτύωσης... Αυτά δεν μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν άμεσα, αλλά μπορούν να συλλέξουν πληροφορίες και να κάνουν συνδέσεις ατόμων και περιστατικών. [...]

[...] Στην περίπτωση του μάρτυρα δεν έχεις δικαίωμα να έχεις δικηγόρο, δεν έχεις δικαίωμα να ενημερωθείς καν για ποια υπόθεση σε έχουν καλέσει... Συνήθως όμως -τώρα εξαρτάται από το τι αστυνομικό θα πετύχεις- καλό είναι να ρωτήσεις ένα δικηγόρο και να προσπαθήσει τηλεφωνικά -έστω ο δικηγόρος- να έρθει σε επαφή με τον αξιωματικό υπηρεσίας, ή τον υπεύθυνο μάλλον που έχει αναλάβει την προανάκριση. Και θα του πει -αν είναι πολύ τυπικός- «δεν μπορώ να σου πω τίποτα». Καμιά φορά λένε «...ε αφορά αυτή την υπόθεση». Εκεί λοιπόν δεν έχεις δικαίωμα να πεις ψέματα, δεν έχεις το δικαίωμα της σιγής. Αν πεις ψέματα έχεις πάει στις ποινικές κυρώσεις. Ένα καλό παιχνίδι ας πούμε είναι «δε θυμάμαι...». Το «δε γνωρίζω» είναι επικίνδυνο λιγάκι, γιατί μπορεί να έχουν κάποιο στοιχείο μέσα στο φάκελο, που εσύ να μην το ξέρεις ως μάρτυρας και να σου πουν μετά «ααα δεν γνωρίζεις, εδώ πέρα όμως φαίνεται ότι είσαι δίπλα ξέρω γω στην φωτογραφία...

Πως δεν γνωρίζεις;». Ενώ αν δίνεις πιο γενικές απαντήσεις... Εντάξει τώρα μιλάμε πολύ γενικά βέβαια, γιατί η κάθε υπόθεση έχει χιλιά πλοκάμια. [...]

[...] Εδώ υπάρχει ένα νομικό ζήτημα το οποίο και η αστυνομία το προσέχει πολύ. Είναι η κατηγοριοποίηση των μαρτύρων. Συνήθως, αν υπάρχουν υποψίες, αμέσως σε στέλνουν για ανωμοτί εξέταση, δηλαδή ενός κατηγορούμενου. Αν σε κάνουν μάρτυρα και μετά σε καταστήσουν κατηγορούμενο, προκύπτουν νομικά ζητήματα. Διότι δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί... Τίθεται ζήτημα κατά πόσο μπορεί να χρησιμοποιηθεί η αρχική σου κατάθεση, γιατί ακριβώς στερήθηκες των δικαιωμάτων τα οποία έχει ο κατηγορούμενος. [...]

[...] Το Σύνταγμα, ας το πούμε έτσι, μέσα έχει μία εσωτερική ιεραρχία. Με βάση τη θεωρία του συνταγματικού δικαίου, υπάρχουν οι κανόνες οι οποίοι είναι σκληροί και χαρακτηρίζουν τη δημοκρατικότητα, σε εισαγωγικά, μιας χώρας, και υπάρχουν άλλοι που είναι πιο ελαστικοί -ας το πούμε έτσι- ως προς την ερμηνεία τους. Γενικά ο νομοθέτης μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Σε ένα δεύτερο στάδιο, σε αυτό της κρίσης, η απόφαση του νομοθέτη μπορεί να θεωρηθεί καταχρηστική και συνεπώς αντισυνταγματική ή νόμιμη. Η ουσία ποια είναι τώρα... Κάνουμε και συνταγματικό δίκαιο... Ότι στην Ελλάδα -ξέρω ότι σε ενδιαφέρουν αυτά- ο συνταγματικός έλεγχος είναι διάχυτος. Δηλαδή ο κάθε δικαστής μπορεί να κρίνει αντισυνταγματικό οποιονδήποτε κανόνα και να μην τον εφαρμόσει. Στο εξωτερικό υπάρχουν χώρες, όπως η Ιταλία, που υπάρχει συνταγματικό δικαστήριο. Οπότε, με το που ψηφιστεί ένας νόμος μπορεί εσύ να προσφύγεις στο συνταγματικό δικαστήριο και να πεις ότι «αυτό είναι αντισυνταγματικό και πρέπει να καταργηθεί». Αυτό εδώ δεν μπορεί να γίνει. Άρα, η αντισυνταγματικότητα μπορεί να κριθεί μόνο για κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Σε κάθε δηλαδή δικαστήριο πρέπει να προβάλλεται η έφεση της αντισυνταγματικότητας. [...]

[...] Να κρατάμε και δυνάμεις... Να μην υποχωρούμε κιόλας... [...]

Το παρακάτω ποίημα, που συμπεριλαμβάνεται στο μοναδικό τεύχος του φάνζιν «Αστραλον», κολλήθηκε από συντρόφισσα και φίλη του Λάρι, σε τοίχο του στεκιού, την ημέρα της ανοικτής συνάντησης μνήμης.

*Όταν προσπαθείς να κοιμηθείς
αλλά δε μπορείς
Όταν νιώθεις τις δυνάμεις σου να σε
εγκαταλείπουν
Όταν νιώθεις ότι κουράστηκες
Όταν νιώθεις μόνο σου
Όταν πιστεύεις πως τίποτα δεν έχει νόημα
Να μη ξεχνάς πως ήρθαμε σε αυτό τον κόσμο
Για να τον γκρεμίσουμε
σθόμελα*

Το παρακάτω κομμάτι αναρτήθηκε στο youtube στις 22.10.2023 (δημοσίευση indymedia 22.10.2023) από Νευρική Απροσεξία.

<https://athens.indymedia.org/post/1627184/> - Κομμάτι αφιερωμένο στον αγαπημένο μας σύντροφο Lary.

https://youtu.be/o0z_2OGfVpA

Rap για Lary

είχα καιρό πολύ να γράψω ένα κομμάτι
μόνο που μόλις το μαθα δεν έκλεινε το μάτι
είχα καιρό να ακούσω τη βοή μες την ψυχή μου
να αδυνατεί να συντονίσει τη φωνή μου

το μαθα νύχτα αραχτή μες στη σκηνή μου
και διαλύθηκε η ψυχοσύνθεσή μου
κοίταξα πάνω είδα μαύρο ουρανό
φαντάστηκα να πέφτει ένα αστέρι φωτεινό

τη μέρα που φυγε και θύμιζε τον Παύλο
μας έφυγε αναπάντεχα κι ακόμη ένα άστρο
το λέγαν Lary και είναι ήδη φανερό
πως πρόκειται για έλλειμμα αναντικατάστατο

ποιος να μας το έλεγε πως θα ταν τόσο άγριο
ένα παιχνίδι μάταιο σκληρό και άδικο
δεν είναι όλα στη ζωή μας μαύρο ή άσπρο
γι αυτό μας έμεινε το γκρι μέσα στο βάζο

πιέζουν κάρβουνο να βγάλουνε διαμάντια
μα σα διαμάντια λάμπανε τα δυο σου μάτια
διαμάντι από άνθρακα ή άνθρακας από διαμάντι
όλα μας ξέρουμε ποια είναι η απάντηση

νωπά το σκέφτομαι, δεν το έχω πιστέψει ακόμα
δεν το χω νιώσει πως μας έφυγες αιώνια
δεν πάνε μέρες που ήσουνα στην άλλη γραμμή
τώρα χαράχτηκε αδιαπέραστη διαχωριστική

“Να το δούμε λίγο” ήθελα να ακούσω
τις συμβουλές σου να ‘χω ξανά να αντικρούσω
“πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε τα νεύρα σου”
μετά με κοίταγες γελώντας στην καρέκλα σου

μήνα Δεκέμβρη περίμενα να σ' ακούσω
να χώνεις ραπς στην αίθουσα με γούστο
να κλείνεις στόματα διακαστηρίων για καλό μου
για να γλιτώσω λίγο εγώ και λίγο το μητρώο μου

είχες κρυμμένα πάντα όπλα στη φαρέτρα σου
μα το ισχυρότερο από όλα - το χαμόγελό σου
σε μας αρκούσε κι απλά ένα βλέμμα σου
γι αυτό δεν τρόμαζε κανένα από το ψέμα τους

εδώ δεν παίζει τέχνη, παίζει θλίψη
αν ψάχνεις διασκέδαση φύγε γι' αγκίστρι
αναζητώ τις απαντήσεις μου επίμονα στο ξύδι
μα δε θέλω να με ρίξει το

εδώ δεν παίζει τέχνη, παίζει θλίψη
αν θες ψυχαγωγία καν' τη γι' αγκίστρι
αναζητώ τις απαντήσεις μου επίμονα στο ξύδι
μα δε θέλω να με ρίξει το γα....

δεν έχω λόγια αρκετά να βγάλω στίχο
τα χασα βυθίζοντας τα μάτια μου στον τοίχο
το beat δε συντονίζει της καρδιάς μου ο χτύπος
όσα κύματα και να αφήσει ο ήχος

κρεμάω το νόημα όπως το ποτήρι στο σαγόνι
καμία πρόταση ή λέξη δεν το ολοκληρώνει
είναι η απώλεια μελάνι στην οθόνη
στο νου μου χαραγμένα άνθρακας και σκόνη

εδώ δεν παίζει τέχνη, παίζει θλίψη
αν ψάχνεις διασκέδαση καν' τη γι' αγκίστρι
αναζητώ τις απαντήσεις μου επίμονα στο ξύδι
μα δε θέλω να με ρίξει το

τα γιατί όλου του κόσμου σε μια φρίκη
κ ούτε μια πόρτα να μη βρίσκω που να ανοίγει
αναζητώ τις απαντήσεις μου επίμονα στο ξύδι
μα δε θέλω να με ρίξει το γα....

πιέζουν κάρβουνο να βγάλουνε διαμάντια
μα σα διαμάντια λάμπανε τα δυο σου μάτια
διαμάντι από άνθρακα ή άνθρακας από διαμάντι
όλα μας ξέρουμε ποια είναι η απάντηση

(απλά έχουμε γεμίσει θλίψη κι άρνηση)

IV. Στιγμές μιας διαδρομής (κείμενα, αφίσες, φωτογραφίες)

Με τον Λάρι βρεθήκαμε στην Ιασωνίδου, στη Βικτώρια, στην Πέτρον Ράλλη, στο Γκίνη, στην ΑΣΟΕΕ, στο σαλόνι, στη βεράντα, στον κήπο, στην ταράτσα. Συζητήσαμε, συμφωνήσαμε, διαφωνήσαμε, τσακωθήκαμε, αλληλοσυμπληρωθήκαμε, φωνάξαμε, προβληματιστήκαμε, περπατήσαμε, διαδηλώσαμε, τρέξαμε, κρυφτήκαμε, αγριέψαμε, αντισταθήκαμε, αφισοκολλήσαμε, μοιράσαμε, δημιουργήσαμε, χτίσαμε, κρεμάσαμε, γράψαμε, σβήσαμε, βάψαμε, στοκάρουμε, καθαρίσαμε, τσαπίσαμε, ήπιαμε, φάγαμε, είδαμε, ακούσαμε, νοιαστήκαμε, φροντίσαμε, πορευτήκαμε, χάσαμε, κερδίσαμε. Στις παρακάτω σελίδες θυμόμαστε τον ίδιο, τους αγώνες και την κοινότητά μας μέσα από φωτογραφικό υλικό, αφίσες και κείμενα.

Τι είναι το Υποστέγο;

Είναι μια νέα συλλογικότητα, μια νέα μορφή του κινήματος από εργαζόμενους, αγρότες, μαθητές, μεταναστες που πήραν την πρωτοβουλία να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να αγωνιστούν ενάντια σε όσους μαυρίζουν τη ζωή μας, ενάντια σε ό,τι μάχνηται, ενάντια σε ό,τι εξευτελίζει την ανθρώπινη ύπαρξη...!

Στόχος του Υποστέγου είναι να συναντηθούμε, να ανταλλάξουμε απόψεις, να μοραστούμε σκέψεις και εμπειρίες, ελλείδες και οράματα, να ανακαλύψουμε τις αξίες της αλληλεγγύης της συμμετοχής, της δράσης και της ελεύθερης έκφρασης για να αποτησσουμε στην απόγνωση, το φόβο, την απάθεια, τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Για να αγωνιστούμε μαζί, για μια ζωή με αξιοπρέπεια!

Πώς λειτουργεί;

Η λειτουργία του Υποστέγου βασίζεται στην ισότιμη ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών γι' αυτό και οι αποφάσεις συνδιαμορφώνονται μέσα από τη Συνέλευσή του. Σ' αυτή συμμετέχουμε όλοι και όλες, χωρίς αποκλεισμούς και μέσα από ομοσυνδημοκρατικές διαδικασίες, αποφασίζουμε για τις κινήσεις μας, τις καθημερινές λειτουργικές ανάγκες του χώρου μας και τις δράσεις των θεματικών ομάδων π.χ. αγρών, πολιτισμού κτλ. Η διαφορετικότητα δε μας φοβίζει, αντίθετα έχουμε ανάγκη από νέες, πρωτότυπες ιδέες και προτάσεις.

Είμαστε ανεξάρτητοι πολιτικά και οικονομικά από τους θεσμούς του κράτους, της τοπικής αυτοδιοίκησης και της ΕΕ. Χωρίς οικονομική αυτοτέλεια θα είμαστε εξαρτημένοι θα ρίχνουμε νερό στο κρασί μας και τελικά θα γινόμαστε έρμια σε σχέδια άλλων.

ypostego.wordpress.com

ΧΩΡΟΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ 'ΥΠΟΣΤΕΓΟ'

25ης Μαρτίου 38, Αργυρούπολη

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ

- 1/6 Εκδήλωση "Το κίνημα των πλατειών: 2 χρόνια μετά" ώρα 19:00
- 2/6 Antifa League ανεύρση ώρα 15:30
- 2/6 ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ "La Haine", 1995 Mathieu Kassovitz ώρα 20:30
- 8/6 Δημοκρατικό παιχνίδι και ζογγουρωτή για τους μαρξούς μας φίλους ώρα 11:00
- 9/6 ANTIFA LEAGUE, Αυτοδιαχειριζόμενο Camping Βορείας
- 9/6 ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ "Ο Μεγάλος Δικτάτωρ", 1940 Charles Chaplin ώρα 20:30
- 14/6 ΕΚΔΗΛΩΣΗ "Προσφύγηση, παραπροσφύγηση και καταστολή της ανταποπροσφύγησης", Ομιλήτες: Θ. Καλαμοσύνης, Α. Χατζηγιάννης κ.α. ώρα 20:00
- 15/6 Συνέλευση Υποστέγου ώρα 20:00
- 15/6 Antifa League
- 16/6 Καθησυχασμός στον χώρο του Υμηττού, τοποθέτηση παλιού τρενάκι ώρα 09:00
- 16/6 ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ "Το κοινό κροκόδειλο", 1971 Stanley Kubrick ώρα 20:30
- 23/6 ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ "Marley", 2012 Kevin Mac Donald ώρα 20:30
- 30/6 Ολοήμερο φεστιβάλ graffiti - Μαθηματα stencil ώρα 11:00
- 30/6 ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ "Machuca", 2004, Andres Wood ώρα 20:30

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΙΣ 11:00 ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΤΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΚΑΚΙΟΥ

Χώρος αλληλεγγύης και δράσης 'Υποστέγο' 25^η Μαρτίου 38, Αργυρούπολη

www.ypostego.wordpress.com

Από τις πρώτες μέρες του Υποστέγου το 2013, ως Χώρος Αλληλεγγύης και Δράσης, ο Λάρι συμμετείχε ενεργά σε μια προσπάθεια συνάντησης ανθρώπων με κοινό σκοπό την ανάπτυξη της αλληλεγγύης, της συμμετοχής, της δράσης και της ελεύθερης έκφρασης, ενάντια στην απόγνωση τον φόβο, την απάθεια και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

6.2013

**Κάθε δευτέρα στις 16:00
και
κάθε πέμπτη στις 20:00
συλλογική κουζίνα.**

Επίσης

**Κάθε τρίτη στις 20:30
ανπεμπορικό καφενείο
και μπάρ.**

Χώρος αλληλεγγύης και δράσης Υπόστεγο
25ης Μαρτίου 38 Αργυρούπολη

<http://ypostego.wordpress.com/>

Πλακάτ για τα 2 χρόνια από τη δολοφονία του Π. Φύσσα

ANTIFA LEAGUE
ATHENS

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗ 12/01
3 ON 3 ΤΟΥΡΝΟΥΑ ΜΠΑΣΚΕΤ
ΟΡΑ 13:00

ΓΗΠΕΔΑ "ΦΟΙΒΟΣ" (Ν.Ο.Α.)
ΜΙΛΗΤΟΥ 2 ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗ

ΚΑΙ ΣΕ ΡΑΤΣΙΣΤΕΣ
ΛΟΤΣΑΜΕ ΤΟ ΤΟΠΙ
ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ ΤΟ
ΥΠΟΣΤΕΓΟ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:
Steki.ypostego@gmail.com

Αφίσα 3η Αγωνιστικής «Antifa League 2013-2014»

Παρουσίαση του βιβλίου του
Μ. Μπούκτσιν

"ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ"
Τα ηρωικά χρόνια
1868- 1936

Θα μιλήσουν οι:
Π. Γιαννακαρώνης
Ν. Πρατσίνης

Συλλογικότητα
Υπόστεγο

25ης Μαρτίου 38, Αργυρούπολη

Σάββατο 27/2, ώρα 19.30

Αφίσα εκδήλωσης 27.2.2016

ΜΕ ΟΠΛΟ ΜΑΣ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕ ΧΩΡΟΥΣ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ, ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ

ΝΤΟΠΙΟΙ/ΕΣ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ/ΣΤΡΙΑΣ
ΧΤΙΖΟΥΜΕ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ - ΑΜΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ
ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

κάθε Κυριακή από τις 19.00
άνοιγμα του στεκιού με
αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο,
δανειστική βιβλιοθήκη / κινηματικό
βιβλιοπωλείο καθώς και
εκδηλώσεις, προβολές, συζητήσεις

ΥΠΟΣΤΕΓΟ

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ / 25ης Μαρτίου 38
ypostego.wordpress.com

Κεντρική αφίσα Υποστέγου - 2018

Από το 2014 ως τον Ιανουάριο του 2017, το κέντρο κράτησης μεταναστ[ρι-]ών Ελληνικού έγινε το επίκεντρο ενός κύκλου αγώνα αλληλεγγύης στις έγκλειστες μετανάστριες και ενάντια στην εφαρμοζόμενη μεταναστευτική πολιτική. Κομβική σημασία σε αυτόν τον αγώνα έπαιξαν η συνέλευση «Αλληλέγγυες/-οι Κρατουμένων στα Νότια», η οποία με τη δράση της προσπάθησε να σπάσει τους άρατους και ορατούς τοίχους μεταξύ των έγκλειστων μεταναστριών και των ντόπιων αγωνιζόμενων. Επίσης, σημαίνοντα ρόλο στον αγώνα έπαιξε και το Υπόστεγο ως δομή που στέγαζε τις συνελεύσεις των συλλογικοτήτων και πολλές φορές κάλυψε τις ανάγκες των μεταναστών/-τριών σε στέγαση. Τακτικά επισκεπτήρια, πολύμορφη αλληλεγγύη, συγκεντρώσεις και ανακοινώσεις από πλήθος συλλογικοτήτων και συντρόφων/-ισών δοκίμασαν να κάνουν πράξη το σύνθημα «κοινοί αγώνες ντόπιων-μεταναστ[ρι-]ών». Ο Λάρι συμμετείχε στον αγώνα αυτόν, τόσο ως μέλος των Αλληλέγγυων και τον Υποστέγον, συνδιαμορφώνοντας και συμμετέχοντας στις δράσεις, όσο και ως δικηγόρος, εκπροσωπώντας τις μετανάστριες στις υποθέσεις που αντιμετώπιζαν απέναντι στο κράτος. Η συνεισφορά του ήταν καταλυτική στη διασύνδεση, τον εμπλουτισμό των περιεχομένων και τη στοχοθεσία των αγώνων αυτών...

Πορεία 14.1.2017

Ξέρεις ότι στη γειτονιά σου υπάρχει ένας "χώρος φιλοξενίας - φυλακή" όπου :

- Δεκάδες γυναίκες, πρόσφυγες, εργαζόμενες, κρατούνται όχι για κάποιο έγκλημα που έκαναν, αλλά για αυτό που είναι. Ξένες και προλετάρειες, στο έλεος κάθε είδους εκμετάλλευσης κι έχοντας εξασφαλισμένη θέση στον πάτο του βαρελιού.
- Η διαμονή είναι πολυτελέστατη. Δέκα - δέκα στοιβαγμένες στα κελιά.
- Το φαγητό είναι τόσο χάλια, που οι κοπέλες φτάνουν στο σημείο να προτιμούν να μένουν νηστικές για μέρες παρά να το τρώνε.
- Ακόμα και το επισκεπτήριο είναι μια μικρή δοκιμασία. Τα πιο πολλά τηλέφωνα είναι χαλασμένα εδώ και μήνες και οι συζητήσεις με τους επισκέπτες πρέπει να είναι σύντομες για να προλάβουν να μιλήσουν όλες.
- Κρατούμενες με σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα δεν λαμβάνουν καμία περίθαλψη και στοιβάζονται με τις υπόλοιπες γυναίκες, επιβαρύνοντας την ψυχική τους υγεία σε μια ήδη αφόρητη ατμόσφαιρα.
- Η ιατρική επιστήμη εξασκείται από αστυνομικούς. Μετά τη λήξη της σύμβασης του γιατρού, καθήκοντα ανέλαβαν τα όργανα της τάξης. Σε κόβουν από τη φάτσα και κάνουν τη διάγνωση. Αν δεν περάσει το πρόβλημά σου με ντεπόν, μπορεί να σε πάνε και σε κανένα νοσοκομείο. Μετά από μέρες και πάντα σιδηροδέσμια.
- Οι ελλείψεις σε είδη ατομικής καθαριότητας (σαπούνια, σαμπουάν κλπ.) είναι καθημερινές. Μόνιμες είναι και οι ελλείψεις σε φάρμακα, ακόμα και στα πιο φτηνά, όπως σε ασπιρίνες.
- Όσες κρατούμενες είναι προς απέλαση, οδηγούνται στο αεροδρόμιο των Σπάτων. Αν αρνηθούν να επιβιβαστούν στο αεροπλάνο της επιστροφής, ξυλοκοπούνται. Κι όλα αυτά σε ειδικό, απομονωμένο χώρο για να μην πάθει ζημιά η τουριστική εικόνα της χώρας.
- Το τέλος της κράτησης είναι κάτι αβέβαιο. Ο ΣΥΡΙΖΑ διαφήμιζε ως μέγιστο όριο κράτησης τους έξι μήνες, φροντίζοντας όμως να μην ψηφίσει κάποιον αντίστοιχο νόμο. Έτσι, υπάρχουν κρατούμενες που ενώ περιμένουν να αποφυλακιστούν στο εξάμηνο, βλέπουν να παρατείνεται ο εγκλεισμός τους κατά ένα τρίμηνο. Ο αρμόδιος μπάτσος πάντα βρίσκει κάποιο πρόσχημα. Συνήθως, οι μετανάστριες είναι κίνδυνος σοβαρός για τη δημόσια τάξη. Και μόνο που τις αντικρίζουν στο δρόμο, σκιάζονται.

Αυτός ο χώρος είναι το κέντρο κράτησης του Ελληνικού. Τα ίδια και χειρότερα γίνονται κι αλλού, στην Πέτρον Ράλλη, στην Αμυγδαλέζα, σε απόμερα σημεία της επαρχίας. Ακούγονται ήδη σχέδια για δημιουργία κι άλλων τέτοιων, ακόμα μεγαλύτερων κέντρων. Αφού δεν παράγεται τίποτα - και καλά... - σε αυτή τη χώρα, ας φτιαχτεί μια βιομηχανία φυλακών και μπουντρουμιών. Αυτό το αίσχος έχει κρατήσει ήδη πάρα πολύ καιρό και πρέπει να σταματήσει.

ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ

Αλληλέγγυοι Κρατουμένων στα Νότια

Κείμενο που μοιράστηκε μετά από συγκέντρωση συμπαραστάσης στις
κρατούμενες στο Κέντρο Κράτησης στο Ελληνικό - 11/2015

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΤΗΣ ΣΑΝΑΑ ΤΑΛΕΜΠ

ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ/ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ

Η **Sanaa Taleb** είναι μία από τις έγκλειστες μετανάστριες του Κέντρου Κράτησης γυναικών Ελληνικού. Βρίσκεται φυλακισμένη πάνω από οχτώ μήνες απλά επειδή δεν είχε χαρτιά. Αποφάσισε να αντισταθεί στην επέκταση της κράτησής της και στις 31/10 προχώρησε σε αποχή συσσίτιου. Εκδικητικά προσπάθησαν να αποσιωπήσουν τον αγώνα της, απείλησαν την ίδια και τρομοκράτησαν τις υπόλοιπες φυλακισμένες, ενώ 4 μέρες αργότερα, αφού της ανακοίνωσαν ότι απελευθερώνεται, την οδήγησαν στην Πέτρου Ράλλη και αποπειράθηκαν να την απελάσουν χρησιμοποιώντας βία. Λόγω της άρνησής της να αποδεχτεί την απέλασή της, κατηγορείται πια για απείθεια και φθορά ξένης περιουσίας. Είναι η πρώτη φορά που μετανάστρια κατηγορείται για απείθεια, επειδή δεν συνείνεσε στην απέλασή της. Οι αιτήσεις αποφυλάκισής της, παρά τις βεβαιώσεις των γιατρών ότι πρέπει να βγει από τη φυλακή άμεσα, είτε απορρίπτονται είτε καθυστερεί υπερβολικά η εκδίκασή τους. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζει τον αγώνα της αποφασισμένη μέχρι την απελευθέρωσή της.

Η περίπτωση της Sanaa δεν είναι η εξάιρεση στον κανόνα: το αντίθετο. Τελευταία πληθαίνουν οι προσπάθειες απελάσεων μεταναστών και μεταναστριών με βίαιο τρόπο. Ήδη πριν τη Sanaa απελάθηκαν 4 γυναίκες από τη Γεωργία οι οποίες ξυλοκοπήθηκαν από τους μπάτσους για να τις αναγκάσουν να επιβιβαστούν στο αεροπλάνο. Το κέντρο κράτησης στην Κόρινθο γέμισε με μετανάστες από το Μαρόκο για τους οποίους επιφυλάσσεται η ίδια μοίρα. Οι βίαιες απελάσεις είναι πια επίσημη πολιτική της κυβέρνησης, σύμφωνα και με τον ανθρωπιστή υπουργό Μετανάστευσης. Η κρατική ρητορική του διαχωρισμού μεταναστών-προσφύγων έστρωσε το δρόμο για να ξαναγεμίσουν τα κέντρα κράτησης, τα οποία φυσικά δεν είχαν κλείσει ποτέ.

Σε αυτήν την επίθεση που δέχονται οι μετανάστριες και οι μετανάστες εμείς στεκόμαστε δίπλα τους:

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΒΙΑΙΕΣ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ - ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Συγκέντρωση – πορεία: Πλατεία Σουρμένων
Ελληνικό, Σάββατο 26/12 , 12 μμ.

Αλληλέγγυοι - Αλληλέγγυοι
Κρατούμενοι στα Νότια
Συγκράτηση - Έκτακτοι
http://www.katartismos.gr/

Αφίσα πορείας 26.12.2015

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΒΙΑΙΕΣ ΑΠΕΛΑΞΕΙΣ
 ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
 ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
 ΧΑΡΤΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ/ΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ/ΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΣΑΝΑΑ

ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ/ΟΥΣ ΤΙΣ/ΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ/ΕΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22/1 19.00 ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ	ΣΑΒΒΑΤΟ 23/1 12.00 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/ΠΟΡΕΙΑ ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ	ΤΡΙΤΗ 26/1 9.00 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΝΑΑ ΤΑΛΕΜΠ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ, ΚΤΗΡΙΟ 2
---	--	--

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΕΣ/ΟΙ ΕΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΣΑΝΑΑ ΤΑΛΕΜΠ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ

Αφίσα δράσεων για την κρατούμενη Σάναα Τάλεμπ - 1/2016

Πορεία αλληλεγγύης στη Σάναα Τάλεμπ - Πλ. Βικτωρίας - 23.1.2016

ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ: ΤΟΠΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ, ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στα μέσα Μαρτίου 2016 στα κρατητήρια του Ελληνικού, η Ρ.Ντ. έγκυος μετανάστρια από το Ιράν, αιμορραγεί και ζητάει ιατρική φροντίδα, γνωστοποιώντας στους φύλακες της την κατάσταση της. Αυτοί αμφισβητούν τόσο την εγκυμοσύνη της, όσο και τη σοβαρότητα της αιμορραγίας της. Όταν τελικά η Ρ. μεταφέρεται στο νοσοκομείο ο γιατρός της λέει ότι έπρεπε να έχει μεταφερθεί νωρίτερα εκεί. Η περίπτωση της Ρ. είναι ένα ακόμα παράδειγμα ότι ο εγκλεισμός δεν είναι μόνο στέρηση της ελευθερίας, αλλά και στέρηση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης πάνω στα σώματα των μεταναστριών.

Η μαύρη τρύπα των κρατητηρίων του Ελληνικού έχει πλούσιο ιστορικό σε ανάλογα περιστατικά. Τον Ιούλιο του 2011, όταν στο Ελληνικό κρατούνταν άνδρες μετανάστες, πεθαίνει εκεί υπό «αδιευκρίνιστες συνθήκες» ο 27χρονος Μπάμπης Χαν, παρότι ήταν γνωστό ότι ήταν άρρωστος και είχε ζητήσει ιατρική φροντίδα. Ανάλογα περιστατικά έχουν συμβεί και συμβαίνουν σε όλα τα κέντρα κράτησης. Όλα αυτά είναι μόνο το αποκορύφωμα ενός «βίσιτου βίου» που υφίστανται καθημερινά οι μετανάστες/στρίες στα κέντρα κράτησης, που αναγκάζονται να ζουν σε βρώμικα κελιά, με άθλιο φαγητό, χωρίς θέρμανση και ζεστό νερό, χωρίς επικοινωνία και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Οι μετανάστριες που αντιστέκονται στον εγκλεισμό τους και στις συνθήκες κράτησης, έρχονται αντιμέτωπες με την βίαιη καταστολή και την εκδικητικότητα του κρατικού μηχανισμού. Η Σάνα Τάλεμπ, η οποία προχώρησε σε 18 ημέρες αποχής σιτισμού και σε απεργία πείνας μαζί με άλλες συγκρατούμενές της για τις συνθήκες κράτησης που επικρατούν στο Ελληνικό - γεγονός που επιτάχυνε την εκδικητική προσπάθειά της - δικάζεται στις 31/5 για απείθεια και φθορά ξένης περιουσίας, επειδή αντιστάθηκε στη βίαιη απέλασή της. Η κράτηση της συνεχίζεται ενώ έχει ήδη συμπληρώσει 12 μήνες κράτησης.

Τα κέντρα κράτησης, αυτά τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου βασανίζονται, κακοποιούνται και αφήνονται να πεθάνουν μετανάστες και μετανάστριες, όχι μόνο δεν έκλεισαν αλλά αντίθετα αυξάνονται. Ήδη τα hot spot στα νησιά του Αιγαίου μετατράπηκαν σε κλειστά κέντρα κράτησης. Το μέλλον που ετοιμάζει το ελληνικό κράτος για όποια και όποιοι δεν έχει χαρτιά πέραν από αυτές τις μαύρες τρύπες. Το μέλλον αυτό δεν μας χωράει!

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΕΓΚΛΕΙΣΤΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ
ΚΑΝΕΝΑ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΑΙΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ**

ΠΟΡΕΙΑ ΣΑΒΒΑΤΟ 16/4 ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΠΡΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 12 ΟΩ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΤΡΥΦΩΝΑ ΤΕΡΨΙΘΕΑ
ΛΕΩΦ. 124: ΣΤ. ΜΕΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ - ΓΛΥΦΑΔΑ, ΣΤΑΣΗ: ΠΑΛΑΙΟ ΤΕΡΜΑ

Αλληλέγγυες/οι των έγκλειστων μεταναστών/στριών

Αφίσα πορείας 16.4.2016

**Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΤΩΝ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΩΝ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ**

ΑΡΣΗ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ

Τα κολαστήρια που ονομάζονται κέντρα φιλοξενίας ή κέντρα κράτησης μεταναστών, είναι αποθήκες ψυχών για όσους περισσεύουν, όσους δεν είναι ακόμη χρήσιμοι, ως φθηνά εργατικά χέρια, στην καπιταλιστική μηχανή της δύσης. Χιλιάδες άνθρωποι στοιβάζονται σε αυτά, απομονωμένοι από τον έξω κόσμο, χωρίς χαρτί, αποκλεισμένοι/ες από κάθε δικαίωμα. Η διαχείριση των μεταναστ(ρι)ών γίνεται και επισήμως πλέον, μέσω του εγκλεισμού τους σε στρατόπεδα κράτησης, για μήνες, ενώ μέσα κι έξω από αυτά επικρατούν άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Η αβίασταχη αυτή καταπίεση απαντιέται από τους/τις μετανάστες/τριες με εξεγέρσεις.

Ταυτόχρονα οι ΜΚΟ ως εξωραϊσμένες κρατικές υπηρεσίες, αναλαμβάνουν τον καθυσχασμό των μεταναστών και επιδίδονται σε φαγοπώ με τις χρηματοδοτήσεις και τα ευρωπαϊκά κονδύλια. Κράτος και Ε.Ε υπογράφουν συμφωνίες με την Τουρκία, αντιμετωπίζοντας τους μετανάστες σαν εμπόρευμα προς επιστροφή. Η τακτική του κράτους, για να σπάσει κάθε αντίδραση σε όλα αυτά είναι γνωστή. Τρομοκρατία από την αστυνομία, διαστρέβλωση και δαιμονιοποίηση από το ΜΜΕ, πλάτες στους φασίστες και ταυτόχρονη προσπάθεια απομόνωσης των μεταναστών από τους αλληλέγγυους.

Οι αλληλέγγυοι κρατούμενοι στα νότια μαζί με συντρόφους /ισσες, πραγματοποιώντας εδώ και δύο χρόνια επισκεπήρια και παρεμβάσεις στο κολαστήριο του ελληνικού, κατήγγειλαν την πρακτική εγκλεισμού των μεταναστριών, ανέδειξαν τα αιτήματα των κρατούμενων και δημοσιοποίησαν τις άθλιες συνθήκες κράτησής τους, ρίχνοντας φως σε θέματα που το κράτος θα ήθελε να μείνουν αόρατα. Αυτή την έμπρακτη αλληλεγγύη στις εγκλειστές μετανάστριες και τη δυναμική των σχέσεων που χτίζονται θέλουν να διαλύσουν οι αρχές και για το λόγο αυτό απαγόρευσαν τα επισκεπήρια από τον Σεπτέμβριο.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

**Πρωτοχρονιά
έξω από το κέντρο
κράτησης Ελληνικού**

Προσυγκέντρωση:
μετρό Ελληνικού/ 23:00

**Σάββατο 14/1
Πορεία προς το
κέντρο κράτησης Ελληνικού**

Προσυγκέντρωση:
πλ. Σουρμένων/ 12:00

αλληλέγγυοι, αλληλέγγυες

Αφίσσα πορείας 14.1.2017 - Μετά την πορεία, το κέντρο κράτησης στο Ελληνικό έκλεισε και πραγματοποιήθηκε εκδικητική μεταγωγή των 26 μεταναστριών στην Πετρον Ράλλη

Κάποιες ακόμα στιγμές από τον κύκλο αγώνα με επίκεντρο το Ελληνικό...

Αγώνας για αξιοπρέπεια και ελευθερία

Πρωτοχρονιά έξω από το κέντρο κράτησης Ελληνικού

Προσυγκέντρωση έξω από το μετρό Ελληνικού 23:00

Πρωτοχρονιάτικο Πάρτυ
στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Υπόστεγο,
25ης Μαρτίου 38, Αργυρούπολη

Το κράτος (κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ) με αφορμή τη μαζική πορεία που πραγματοποιήθηκε στις 14.1.2017 και υπό τον φόβο νέων αγώνων ντόπιων-μεταναστ[ρι]ών, μέσα και έξω από τα κελιά, απάντησε με την εκδικητική μεταγωγή και των 26 μεταναστών από το Κέντρο Κράτησης Ελληνικού στα κρατητήρια της Διεύθυνσης Αλλοδαπών στην Π. Ράλλη. Οι συνθήκες που επικρατούσαν εκεί ήταν ακόμα χειρότερες, καθώς και η επικοινωνία κατέστη πολύ πιο δύσκολη. Οι ομαδοποιήσεις που συμμετείχαν στον προηγούμενο κύκλο αγώνα, μαζί με νέες αλλά και συντρόφους/-ισσες/-α προχώρησαν στη συγκρότηση του Συντονισμού Συλλογικοτήτων και Ατόμων Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης (ΣΣΑΕΚΚ) με σκοπό, μεταξύ άλλων, τη διεύρυνση των κινήσεων αλληλεγγύης, το χτίσιμο ισότιμων και αδιαμεσολάβητων σχέσεων, τη διασύνδεση των αγώνων των από τα κάτω. Ο ΣΣΑΕΚΚ από το 2017 έως και τις αρχές του 2020 έμελλε να είναι το εγχείρημα μέσω του οποίου θα διοργανώνονταν δεκάδες κινήσεις αλληλεγγύης για άτομα χωρίς χαρτιά, συγκεντρώσεις έξω από το κολαστήριο της Π. Ράλλη, δημοσιοποίηση των μεθοδεύσεων της μεταναστευτικής πολιτικής και άσκηση πίεσης προς στον κρατικό μηχανισμό με κεντρικό πρόταγμα το γκρέμισμα των κέντρων κράτησης. Ο Λάρι έπαιξε κείμενο ρόλο, συμμετέχοντας ενεργά στη συνέλευση «Αλληλέγγυοι/-ες Κρατούμενοι στα νότια» αλλά και ως δικηγόρος. Δεν θα ξεχάσουμε τις παρεμβάσεις έξω από την Π. Ράλλη που περιμέναμε να τελειώσει το επισκεπτήριο για να μας δώσει τις νεότερες πληροφορίες, τις συλλογές στο Γκίνη που έφτανε πολλές φορές εξουθενωμένος, αμέσως μετά από επισκεπτήριο στην Π. Ράλλη και φυσικά δε θα ξεχάσουμε την καταλυτική συμβολή του στην υπεράσπιση των 8 μεταναστών της Π. Ράλλη τον Απρίλιο του 2018.

Κινήσεις αντίστασης μέσα από τα κελιά της ΙΙ. Ράλλη την ώρα των συγκεντρώσεων αλληλεγγύης απ' έξω από αυτά

Από το Ελληνικό στην Πέτρου Ράλλη

Σχεδόν πέντε μήνες έχουν περάσει από τη μεταγωγή των 26 μεταναστριών από το κέντρο κράτησης του Ελληνικού στα κρατητήρια της Διεύθυνσης Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη. Αυτή η μεταγωγή ήρθε μία μέρα μετά τη δυναμική πορεία του κινήματος στο κέντρο κράτησης Ελληνικού. Με αυτήν την κίνηση του ο κρατικός μηχανισμός είχε ως στόχο την καταστολή οποιασδήποτε αγωνιστικής διάθεσης των μεταναστριών και το σπάσιμο των σχέσεων επικοινωνίας με τους αλληλέγγυους/ες. Μέσω αυτών των σχέσεων οι μετανάστριες γνωστοποιούσαν τις συνθήκες κράτησης τους, εξέφραζαν το δικό τους λόγο, αντιστέκονταν και διεκδικούσαν την ελευθερία τους. Οι αντιστάσεις των ίδιων των κρατουμένων, πλαισιωμένες από τις παρεμβάσεις των αλληλέγγυων που κινούνταν γύρω από τη στήριξη αγώνων που αποφάσιζαν οι μετανάστριες, οδήγησαν σε νίκες, όπως συνέβη στην περίπτωση της Sanaa Taleb.

Η μεταγωγή των μεταναστριών είναι μια κίνηση παραδειγματισμού για τα υποτελή κομμάτια της κοινωνίας που θα επιλέξουν να εξεγερθούν στην καπιταλιστική βαρβαρότητα όπως επίσης μια κίνηση εκδικητική απέναντι στις γυναίκες που αντιστάθηκαν, συλλογικοποιήθηκαν, αγωνίστηκαν για την ελευθερία τους. Ταυτόχρονα, η μεταγωγή τους στην Πέτρου Ράλλη εντάσσεται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο αντιμεταναστευτικής πολιτικής (καθεστώς εξαίρεσης, εγκλεισμός, αορατότητα, απελάσεις αλλά και διάσπαση των κοινών αγώνων αλληλέγγυων - μεταναστριών/-ών).

Η Πέτρου Ράλλη αποτελεί ένα κομβικό σημείο πραγμάτωσης της επίσημης μεταναστευτικής πολιτικής. Αποτελεί κέντρο μεταγωγών και απελάσεων όπου τα άτομα κρατούνται και παραμένουν εγκλειστικά περικυκλωμένοι μέσα σε κελιά σε άθλιες συνθήκες, υπόκεινται σε συνεχείς ελέγχους, κακοποίηση, απειλές, απουσία προαυλισμού, απουσία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, με συνέπεια ακόμα και απόπειρες αυτοκτονίας και θανάτους.

2003: Δημιουργία των πρώτων χώρων κράτησης μεταναστών (τα ΑΤ ήταν διαχρονικά χώροι κράτησης)

2012: Έπισημη θεσμοθέτηση των "Κέντρων Κράτησης Μεταναστών" επί Χρυσοχοϊδία για εγκλεισμό των μεταναστών μέχρι την απελάση τους (Αμυδαλέζα, Κόρινθος, Πέτρου Ράλλη)

2014: Άνοιγει το Κέντρο Κράτησης Μεταναστών Ελληνικού (αρχικά για άντρες - λίγους μήνες μετά για γυναίκες)

2012-2015: Διαδραματίζονται αγώνες και εξεγέρσεις. Πολλοί μένουν στην αφάνεια.

2014-2016: Στο ΚΚ Ελληνικού πραγματοποιούνται επισκεπτήρια σε τακτική βάση από αλληλέγγυους. Αυτό συμβάλλει στην ανάδειξη του ζητήματος, στο να ακουστούν οι φωνές τους, στο ξέσπασμα αγώνων με τη στήριξη των απεξω(για ελευθερία, για καλύτερες συνθήκες κλπ).

Ο εγκλεισμός ανθρώπων χωρίς χαρτιά σε κέντρα κράτησης είναι μια πολιτική του ελληνικού κράτους που μετράει χρόνια. Σταδιακά, δημιουργήθηκε μια ολόκληρη πολιτική διαχείρισης των ανθρώπων χωρίς χαρτιά, που τους ανακυκλώνει ανάμεσα σε ελευθερία-εγκλεισμό και τους καθιστά ευάλωτους σε εκμεταλλευτικές εργασιακές σχέσεις. Η αντιμεταναστευτική πολιτική, οργανωμένα ή άτακτα, επεκτάθηκε σε νέους τομείς και ανέδειξε τις Μ.Κ.Ο. ως βασικό φορέα της υλοποίησής της, δίπλα στον στρατό και την αστυνομία που της έχει δώσει η εξουσία να φυλακίζει κατά το δοκούν.

Ένα ακόμα μέσο πεθάρησης και διαχείρισης των μεταναστών/στριών είναι τα camps. Σε αυτά οι μετανάστες/ριες είναι διαχωρισμένοι από τον κοινωνικό ιστό, τόσο λόγω της απομόνωσης και φυσικής απομάκρυνσης τους από αυτόν, όσο και μέσω της κυρίαρχης προπαγάνδας που καλλιεργεί και νομιμοποιεί αυτό το διαχωρισμό και την ύπαρξη και λειτουργία των δήθεν κέντρων "φιλοξενίας". Συγκεκριμένα, οι μετανάστες/ριες αντιμετωπίζονται είτε ως επικίνδυνοι είτε ως θύματα που χρήζουν της προστασίας του κράτους και της "φιλανθρωπίας" των Μ.Κ.Ο. Στην πραγματικότητα, οι μετανάστες/ριες στα κέντρα "φιλοξενίας" υφίστανται σταθερά την υποτίμηση της ζωής τους, ενώ, παράλληλα βρίσκονται υπό τη συνεχή απειλή να καταλήξουν σε κάποιο κέντρο κράτησης.

Η εξουσία, έχοντας την ανάγκη να μας κρατά διαχωρισμένους/ες, χρησιμοποιεί ευρύτερα τον κοινωνικό έλεγχο και υψώνει φράκτες ή δημιουργεί ελεγχόμενες κοινωνικές σφαίρες. Επιχειρείται, έτσι, ένας βαθύτερος κοινωνικός διαχωρισμός και κατακερματισμός των από κάτω: μεταξύ ντόπιων και μεταναστών, μεταξύ των καταπιεσμένων και των αποκλεισμένων. Στόχος η καταστολή των όποιων αντιστάσεων και η εκμηδένιση της προοπτικής συλλογικοποίησής τους. Σε αυτή τη συνθήκη, η αλληλεγγύη, μπαίνει στο στόχαστρο.

Σεπτέμβριος 2016: Απαγορεύονται τα επισκεπτήρια των αλληλεγγύων. Κόβονται οι δίαυλοι επικοινωνίας. Λιγοστεύουν οι κινήσεις αντίστασης.

Δεκέμβριος 2016 - Ιανουάριος 2017: Γίνονται προσπάθειες για την άρση της απαγόρευσης των επισκεπτηρίων με αποκορύφωμα την διαδήλωση στις 14/1.

15 Ιανουαρίου 2017: Οι 26 μετανάστριες μεταφέρονται στο κεντρικό - διοικητικό, μεικτό (άντρες - γυναίκες), πολύ μεγαλύτερο (~350 άτομα) Κέντρο Κράτησης της Πέτρου Ράλλη. Ακολουθούν απελάσεις και διασπορά τους σε περιφερειακά κέντρα. Το ΚΚ Ελληνικού κλείνει.

Ιανουάριος - σήμερα: Συνεχίζονται οι κινήσεις αλληλεγγύης με επίκεντρο πλέον την Πέτρου Ράλλη .

Να διευρύνουμε τις κινήσεις αλληλεγγύης, το χτίσιμο ισότιμων και αδιαμεσολάβητων σχέσεων, τη διασύνδεση των αγώνων των από τα κάτω

Να προκαλέσουμε ρωγμές στην κανονικότητα της παραίτησης, του φόβου, των διαχωρισμών

Να δημιουργήσουμε εστίες αγώνα, μέχρι το γκρέμισμα όλων των κέντρων κράτησης και όλων των φυλακών, κόντρα στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό

Για έναν κόσμο χωρίς εξουσίες και εκμετάλλευση, σύνορα και φράκτες, καταπιεστές και καταπιεσμένους

Μικροφωνική στην πλατεία Βικτώριας
Σάββατο 17 Ιουνίου / 13:00

Συγκέντρωση στην "Δ/νση Αλλοδαπών Απτικής" Πέτρου Ράλλη
Παρασκευή 23 Ιουνίου / 19:00

**Συντονισμός Συλλογικοτήτων και Ατόμων
Ενάντια στα Κέντρα Κράτησης**

mail:ssaekk@espiv.net/

http://ssaekk.espivblogs.net/

Κείμενο ΣΣΑΕΚΚ - 6.2017

Συγκέντρωση στη «Δ/νση αλλοδαπών αττικής» Πέτρου Ράλλη

Παρασκευή/FRI/VEN 23/06, 07:00 μμ/pm

PROTEST RALLY /RASSEMBLEMENT DE PROTESTASION

at the "directorate of foreign affairs Attica" /au "Direction des étrangers"

Petrou Ralli

ΝΤΟΠΙΟΙ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ,
ΕΠΑΝΑΠΡΟΘΗΣΗ ΣΕ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑΖΙ

"Natives" and immigrants for the deportation of nazis and the police

Στις 14/01 βρεθήκαμε στο κέντρο κράτησης Ελληνικού διεκδικώντας την άρση της απαγόρευσης των επισκεπτηρίων με μια δυναμική και γεμάτη παλμό πορεία. Την επόμενη μέρα, το κράτος απήγαγε τις 26 μετανάστριες και τις μετέφερε εκδικητικά στη Δ/νση Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη. Μέσα από αυτόν τον κύκλο αγώνα συγκροτήσαμε αυτόν τον συντονισμό.

Η Πέτρου Ράλλη είναι κέντρο διαχείρισης και λήψης αποφάσεων, μεταγωγών και απελάσεων όπου οι μετανάστες φυλακίζονται για άγνωστο χρονικό διάστημα. Η Πέτρου Ράλλη αποτελεί κομβικό σημείο στο σχεδιασμό και στην εφαρμογή της επίσημης μεταναστευτικής πολιτικής που επιβάλλει την αορατοποίηση των μεταναστών με τον εγκλεισμό σε κέντρα κράτησης και τη στρατιωτική τους διαχείριση με την συνεργασία αστυνομίας, στρατού, δικαστικών αρχών και ΜΚΟ.

Οι περίπου 300 μετανάστες/-ριες που κρατούνται εκεί στοιβάγονται μέσα σε κελιά σε άθλιες συνθήκες χωρίς να γνωρίζουν αν θα απελαθούν και σε καθεστώς αβεβαιότητας.

**ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ**

Le 14eme Janvier, on etait toutes et tous a la protestation dynamique vers le centre de detention d'Ellinikou pour demander qu'ils levont l'interdiction des visites. Le jour suivant, l'etat a saisi les 26 immigrées et les a transportees a "Petrou Ralli" (une prison/centre de detention) comme un acte de revanche. En continuant cette lutte, on a forme cette assemblee de coordination.

Petrou Ralli est un centre administratif et strategique ou les immigré-es sont indifferement emprisonné-es ou deporté-es. Sa fonction est de grande importance pour la conception et l'application de la politique officielle qui veut rendre les immigré-es invisibles; c'est pour ca qu'ils les cachant dans des centres de detention et ils les gèrent d'une maniere militaire avec la cooperation de la police, de l'armée, des juges et des ONG. Environ 300 immigrés et immigrées, détenue-es dans un état d'incertitude, se sont empilée-es dans des cellules avec des conditions miserables. Ils et elles doivent endurer des recherches reguliers, des abus, des menaces, le refus de sortir a la cour et des soins medicux

On 14/01 we were present at the "Elliniko" detention centre claiming the lift of the visitation ban. This was done through a dynamic and full of pulse march. The next day, in an act of retaliation, the state seized the 26 refugee women and transferred them in "Petrou Ralli" immigration centre and prison. Continuing this struggle, we set up the following coordination assembly.

Petrou Ralli is part of a long-term policy that makes its subjects invisible. It makes up an exemplary model of detention and militarisation, as even in its spatial structure, it endorses the segregation and isolation of the refugees. Its function is central in official refugee politics, management and decision making, where the army, police, judicial authorities and NGO's collaborate smoothly. The 300 approximate refugees that are kept in Petrou Ralli, are piled inside cells under miserable conditions, where they are kept in a state of uncertainty.

**CONSTANT STRUGGLE UNTIL
THE LAST PRISON & DETENTION CENTRE
HAVE COLLAPSED**

Συντονισμός συλλογικότητας και ατόμων ενάντια στα κέντρα κράτησης, www.ssaekk.espivblogs.net

Αφίσα ΣΣΑΕΚΚ - 4.2017

Συγκέντρωση στην Πέτρον Ράλλη 23.6.2017

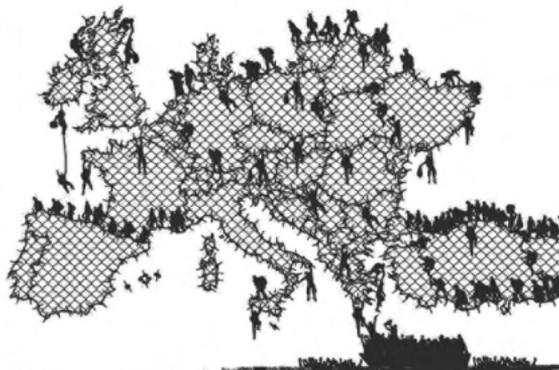

Απέναντι σε οποιονδήποτε εγκλημαίο, ακόμα και σε αυτόν με το πιο ανθρωπιστικό προσωπείο, η αντίσταση, από την πιο μικρή καθημερινή πράξη μέχρι την πιο βίαιη εξέγερση, δεν είναι ούτε νόμιμη ούτε παράνομη.
Είναι απλά δίκαιη.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 8 ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ 35 ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ

Στις 20/4 στην Χίο και στις 27/4 στην Αθήνα έχουν οριστεί τα δικαστήρια των 35 και 8 μεταναστών από το στρατόπεδο της Μόριας και τις φυλακές της Πέτρου Ράλλη οι οποίοι, αφού δέχθηκαν τη βία των μπάτσων, τώρα διώκονται με κακουργηματικές ψευδείς κατηγορίες.

Η δίωξή τους δεν στοχεύει παρά στον εκφοβισμό όρων των αγωνιζόμενων μεταναστών/ριών που ορθώνουν το ανάστημά τους ενάντια στον εγκλημαίο τους, ενάντια στην προσπάθεια του ελληνικού κράτους και της Ε.Ε. για την ηθική και φυσική τους εξόντωση.

Σαβ. 14/4, 12:00
ΠΟΡΕΙΑ [Μοναστηράκι]

Σαβ. 21/4
ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ [11:00 Πεδίο Άρεως]
& ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ [12:30 Πέτρου Ράλλη]

Παρ. 27/4, 9:00
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
[Εφετείο Λουκάρεως]

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
ssaekk.espinblogs.net

Αφίσα ΣΣΑΕΚΚ - 4.2018

Συγκέντρωση στην Πέτρου Ράλλη 21.4.2018

Πορεία στο Μοναστηράκι 14.4.2018

Αρκετοί/-ες από εμάς γνωρίσαμε τον Λάρι είτε στις συνελεύσεις της «Ανοιχτής (αργότερα Ελευθεριακής) Συνέλευσης Βαβέλ» είτε ως εκπρόσωπο αυτής στην διαχειριστική του Υποστέγου. Η Βαβέλ από το 2016 και ως το 2020 ως ενεργό κομμάτι του Στεκιού, διοργάνωνε εκδηλώσεις, προβολές και άρθρωνε λόγο για τοπικά κυρίως ζητήματα.

Ανοιχτή Συνέλευση «Βαβέλ»

(κείμενο αυτό-παρουσίασης)

Ζούμε εμείς οι «τυχεροί» σε δύσκολους, αλλά και ενδιαφέροντες καιρούς. Σε ένα κόσμο όπου τον δημόσιο λόγο ελέγχουν οι επαγγελματίες πολιτικοί και οι κάθε είδους «ειδικοί» (δημοσιογράφοι, οικονομολόγοι, στατιστικολόγοι κτλ.), όπου η πολιτική αδιαφορία συμπλέκεται με τον λαϊκισμό, όπου η διαφορετική άποψη αποσιωπάται, γραφικοποιείται και αν χρειαστεί καταστέλλεται...

Κάποιες/οι σκεφτήκαμε ότι η ζωή μας έπρεπε να έχει νόημα πέρα από τη στενή και συγκριμένη διάσταση αυτής της μιντιακής δημοκρατίας των αγορών. Αντί λοιπόν να κλειστόμαστε στον εαυτό μας και να παρακολουθούμε δελτία ειδήσεων και ανούσιες συζητήσεις μπαρουτοφλογίας, αναζητήσαμε το νόημα έξω από εμάς, προκειμένου να μην γίνουμε απλώς παθητικά αντικείμενα της ιστορίας, προς χρήση και ξεσκάρταρισμα. Έτσι αποφασίσαμε να παλέψουμε ενάντια σε όλους τους τρόπους, με τους οποίους οι άνθρωποι καταπιέζουν, εκμεταλλεύονται, επιβάλλονται και απανθρωποποιούν ο ένας τον άλλο, μέσα από αγώνες, που ελπίζουμε να οδηγήσουν στην ανάπτυξη δεσμών μεταξύ μας και **θα δημιουργήσουν αξίες διαφορετικές, από αυτές με τις οποίες είναι διαποτισμένη η κοινωνία.**

Πιστεύοντας στην τεράστια δύναμη των ανθρώπων για αντίσταση και στην ικανότητα τους να πραγματώσουν το αδιανόητο, βουτήξαμε προς τα εμπρός και αποφασίσαμε να ιδρύσουμε την **ανοιχτή συνέλευση «Βαβέλ»** μια νέα ομάδα στο αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης «Υπόστεγο», όπου βρισκόμαστε, συζητάμε ο καθένας με τη γνώμη της/ου, μακριά από κομματικούς, δημοτικούς ή άλλους μηχανισμούς και προσπαθούμε να ψηλαφίσουμε το μέλλον μιας διαφορετικής κοινωνίας, **όπου η λέξη αλληλεγγύη θα πάρει τη θέση της λέξης ανταγωνισμός.**

Οι απαντήσεις μπορεί να μεταβάλλονται μέρα με τη μέρα, όμως παραμένουν αμετάβλητες σε επίπεδο αρχών. Τσακίζουμε τα εμπόδια στην ελευθερία μας, παλεύουμε ενάντια στους φραγμούς. **Ενάντια στην αποξένωση, την άγνοια, την κατάθλιψη, την ανάθεση, τις ιεραρχίες, την ξέφρενη ανάπτυξη, τον ρατσισμό, τον σεξισμό, τον φασισμό και την εκμετάλλευση** κάθε είδους και μορφής.

Άλλωστε σε έναν κόσμο τόσο μεγάλης αδικίας δεν είναι δύσκολο να βρεις από κάπου να ξεκινήσεις, κάτι σημαντικό να πράξεις. Ό,τι κάνουμε ή δεν κάνουμε, έχει σημασία και τίποτα δεν πρέπει να αφήνεται στη μοίρα.

Και δεν ξεχνάμε ποτέ τα λόγια του ποιητή του «αντισταθείτε»

“Το ζήτημα έχει πια τεθεί”

“Η θα εξακολουθούμε να γονατίζουμε όπως αυτός ο δραπετής”

“Η θα σηκώσουμε άλλον πύργο απέναντί του” Μιχ. Κατσαρού (Κατά Σαδδουκαίων)

Σε έναν πρώτο κύκλο δράσεων, η **Ανοιχτή Συνέλευση «Βαβέλ»** θα αναπτύξει τις έννοιες της πολιτικής **αυτονομίας/αυτοοργάνωσης** και της από-ανάπτυξης. Εξετάζοντας τις συνέπειες των φαρσονικών αλλαγών, που σχεδιάζονται στην περιοχή μας, με την κατασκευή **Καζίνο, Mall και 5.000 νέων κατοικιών** στην ήδη τσιμεντοποιημένη Αττική, η «Βαβέλ» θα προσπαθήσει να δώσει βήμα σε απόψεις «μειοψηφικές», να πληροφρήσει υπό ένα πρίσμα διαφορετικό από αυτό των Μ.Μ.Ε., να προτείνει άλλους τρόπους, διαμορφώνοντας πολιτικές συνειδήσεις.

babel.steki@gmail.com

στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αργυρούπολης «Υπόστεγο» (25ης Μαρτίου 38, Αργυρούπολη)

ΠΡΟΒΟΛΗ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΖΗΤΩ ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ντοκιμαντέρ για τη ζωή και το έργο του Ισπανού αναρχικού παιδαγωγού Φρανθίσκο Φερέρ υ Γκουάρδια (1859-1909), ιδρυτή του Μοντέρνου Σχολείου στη Βαρκελώνη στις αρχές του 20ού αιώνα.

Ο Φερέρ κατηγορήθηκε ως υποκινητής της λαϊκής εξέγερσης της λεγόμενης «Τραγικής Εβδομάδας» (Ιούλιο του 1909) και, παρά τις διεθνείς κινητοποιήσεις, εκτελέστηκε.

ΚΥΡΙΑΚΗ 21/4 - 19:00

*θα ακολουθήσει μπαρ

στο

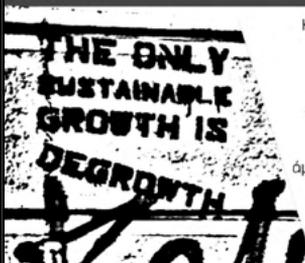
Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης
Υπόστεγο
(25ης Μαρτίου 38 - ypostego.wordpress.com)

βαβέλ | babel.steki@gmail.com

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Για την Κοινότητα των Κοινοτήτων

Παρουσία των συγγραφέων
Γιώργου Κολλέμα - Γιάννη Μπίλλα

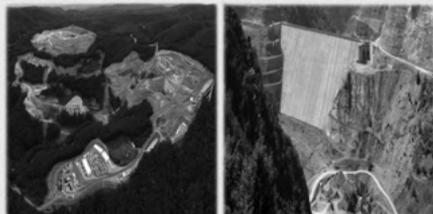
Η αυτάρκεια των κοινωνιών μέσα από τα προτάγματα της αυτονομίας, της απισάνπτυξης, του κοινοτισμού και της άμεσης δημοκρατίας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14/6 - 20:30

στο

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης
Υπόστεγο
(25ης Μαρτίου 38 - ypostego.wordpress.com)

βαβέλ | babel.steki@gmail.com

ΚΥΡΙΑΚΗ 19/11, 19:00

Εκδήλωση για την καταστροφή στις
Σκουριές - Αχελώο

Συζήτηση με μέλη των ομάδων από:

Επιτροπή Αγώνα Μεγάλης Παναγίας

(Σκουριές)

Δίκτυο Μεσοχώρας - Αχελώος SOS

(Αχελώος)

Η εκδήλωση αποτελεί μέρος του κύκλου συζητήσεων
ενάντια στον μύθο της "ανάπτυξης": Σκουριές -
Αχελώος - Ελληνικό

Ανοιχτή
Συνέλευση
Βαβέλ

ΥΠΟΣΤΕΓΟ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ
25ης Μαρτίου 38 - ypostego.wordpress.com

ΣΑΒΒΑΤΟ 20/10 19:00

στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αργυρούπολης
ΥΠΟΣΤΕΓΟ | 25ης Μαρτίου 38

προβολή ντοκιμαντέρ
"Οι γυναίκες της
Χρυσής Αυγής"
(Το λίκνο του Μίσους)
του Νορβηγού σκηνοθέτη
Havard Bustnes

συζήτηση
με την
δικηγόρο της
οικογένειας
Φύσσα στην Δίκη
της Χρυσής Αυγής

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ανοιχτή συνέλευση
βαβέλ

ΥΠΟΣΤΕΓΟ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ / 25ης Μαρτίου 38
ypostego.wordpress.com

Αφίσες εκδηλώσεων της (Ανοιχτής Συνέλευσης)
Βαβέλ - 2017-2018

Πάνω: Πλακάτ για τα 4 χρόνια από την δολοφονία του Π. Φύσσα - 9/2017

Αριστερά: Αφίσα ενάντια στο κτίσιμο καζίνο στο παλαιό αεροδρόμιο του Ελληνικού.

Το φθινόπωρο του 2022 αποφασίστηκε να γίνει ανοιχτό κάλεσμα για τη δημιουργία μιας νέας πολιτικής συνέλευσης στο στέκι. Ο Λάρι ήταν από την πρώτη στιγμή εκεί, στις προπαρασκευαστικές συζητήσεις, στην ατελείωτη ζύμωση, σε όλα τα σταυροδρόμια, στις πρώτες δράσεις. Συμμετείχε με υπομονή, αισιοδοξία και φρέσκες ιδέες σε μια εποχή που μοιάζει όλο και πιο σκοτεινή.

Να μην ξεχαστεί το έγκλημα στην Πύλο

Πριν λίγες εβδομάδες, ένα αλιευτικό με εκατοντάδες μετανάστες/στρίες βυθίστηκε έξω από την Πύλο. 84 οι καταμετρημένοι νεκροί, εκατοντάδες οι αγνοούμενοι. Το ελληνικό Λιμενικό αδιαφόρησε επιδεικτικά για τη διάσωσή τους ενώ υπάρχουν και μαρτυρίες ότι συνέβαλε καθοριστικά στη βύθιση του πλοίου.

Για την εκατόμβη αυτή, δεν έτρεξε κάστανο. Η καθημερινότητα των τηλεθεατών, ψηφοφόρων και των τουριστών δεν έπρεπε να πληγεί. Πρώτο μέλημα πολιτικού κόσμου-ΜΜΕ ήταν να απομακρύνει τις ευθύνες του Λιμενικού παραποιώντας τα γεγονότα, πέφτοντας σε δεκάδες αντιφάσεις. Δεν έτρεξε κάστανο οι εκλογές απαιτούν εθνική ομοψυχία. Δεύτερο μέλημα να μην ανοίξει επουδενί διάλογος για τις ευθύνες της μεταναστευτικής πολιτικής στους επαναλαμβανόμενους πνιγμούς ανθρώπων στη θάλασσα. Δεν έτρεξε κάστανο γιατί πάνω από τις ανθρώπινες ζωές είναι τα εθνικά συμφέροντα.

Άλλωστε οι ανθρώπινες ζωές στον καπιταλισμό δεν έχουν όλες την ίδια αξία. Ή, πιο σωστά, κάποιες ζωές δεν έχουν καμία αξία. Οι ζωές των μεταναστών. Γιατί αν οι φτωχοί αυτής της χώρας υποτιμούνται καθημερινά σε εργασιακές γαλέρες, νοσοκομεία, τρένα, σπίτια-τρώγλες, και ο θάνατος τους είναι «παράπλευρη απώλεια» και «ατομική ευθύνη» τότε οι μετανάστες αξιολογούνται μόνο ως εισβολείς, ως πρόβλημα, ως περιττοί και αντιμετωπίζονται με τα όπλα της αστυνομίας, του στρατού και του λιμενικού. Με την σειρά τους τα σώματα ασφαλείας ως προστάτες του εθνικού κορμού από εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς έχουν το ακατάλογο, δεν λογοδοτούν πουθενά και με την πρώτη ευκαιρία πριμοδοτούνται με 600 ευρώ στο χέρι. Την ίδια στιγμή οι πλούσιοι, ντόπιοι και ξένοι, ροκανίζουν δημόσιο χρήμα, χτίζουν κάθε σπιθαμή γης, «επενδύουν» και «καινοτομούν» και απολαμβάνουν τους καρπούς της υποτίμησης μας, των άθλιων εργασιακών συνθηκών, των ιδιωτικοποιήσεων, της λεηλασίας της φύσης.

Πριν λίγες εβδομάδες, ένα αλιευτικό με εκατοντάδες μετανάστες βυθίστηκε έξω από την Πύλο. 84 οι καταμετρημένοι νεκροί, εκατοντάδες οι αγνοούμενοι. Το ελληνικό Λιμενικό αδιαφορεί επιδεικτικά για τη διάσωσή τους. Υπάρχουν μαρτυρίες ότι συνέβαλε καθοριστικά στη βύθιση του πλοίου.

Γιατί, όμως, βρέθηκαν όλοι αυτοί οι μετανάστες πάνω σε ένα σαπιοκάραβο, ρισκάροντας τη ζωή τους; Μήπως για να γλυτώσουν από τους πολέμους (εμφύλιους και μη) στις πατρίδες τους, στους οποίους η στρατιωτική/οικονομική εμπλοκή της Δύσης (& της Ελλάδας) και όλων των κυρίαρχων δυνάμεων είναι δεδομένη; Μήπως για μια καλύτερη ζωή μας και στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας του καπιταλισμού, δισεκατομμύρια εργατών πρέπει να δουλεύουν κάτω από το όριο της φτώχειας και σε άθλιες συνθήκες για να εξασφαλίζονται τα κέρδη μικρών και μεγάλων αφεντικών και να διατηρείται η ευζωία των μεσαίων τάξεων των καπιταλιστικών μητροπόλεων; Μήπως για να γλυτώσουν από εμφύλιους πολέμους, στρατιωτικές δικτατορίες και καταπιεστικά καθεστώτα στα οποία επίσης έχουν άμεση εμπλοκή οι κυρίαρχοι του πλανήτη;

Πριν λίγες εβδομάδες, ένα αλιευτικό με εκατοντάδες μετανάστες βυθίστηκε έξω από την Πύλο. 84 οι καταμετρημένοι νεκροί, εκατοντάδες οι αγνοούμενοι. Το ελληνικό Λιμενικό αδιαφορεί επιδεικτικά για τη διάσωσή τους. Υπάρχουν μαρτυρίες ότι συνέβηλε καθοριστικά στη βύθιση του πλοίου.

Το ελληνικό Λιμενικό δεν παραβίασε τους κανόνες της μεταναστευτικής πολιτικής της Ε.Ε. Απλά τους εφάρμοσε λίγο ατσούμπαλα. Ξέχασε λίγο να φορέσει τον φερετζέ του ανθρωπισμού και των δικαιωμάτων, για τα οποία αυτοθαυμάζεται ο δυτικός πολιτισμός. Αν ενεργούσαν κατά γράμμα, οι λιμενικοί θα έπρεπε να τους πάνε στη στεριά και να τους φυλακίσουν σε ένα καμπ – στρατόπεδο συγκέντρωσης. Μετά από ένα, δύο χρόνια κλεισίματος στα φιλόξενα κοντέινερ, κάποιοι θα γύριζαν πίσω και λίγοι τυχεροί θα έπαιρναν κάποια χαρτιά, που θα τους εξασφάλιζαν τις χειρότερες δουλειές με τους χειρότερους μισθούς, στο έλεος των μπάτσων των δικαστών και των ρατσιστών. Κάπως έτσι φτιάχνεται η εργατική τάξη στον καπιταλιστικό παράδεισο σήμερα και εξασφαλίζεται ο αλληλοσπαραγμός εντός της. Κάθε μέρα, Κράτος, ΜΜΕ, σχολεία, αφεντικά, μας μαθαίνουν ότι ο εχθρός είναι και εντός των τειχών. Όχι στις τράπεζες και στα υπουργεία, όπως λέμε εμείς που γράφουμε αυτό το κείμενο, αλλά στα υπόγεια και στα παλιά σπίτια που μένουν οι «αλλόθρησκοι», οι «απολίτιστοι» και οι δυνητικοί «τρομοκράτες». Έτσι αποκαλούνται σήμερα τα αδέρφια μας τα ταξικά. Που αντί να αγωνιζόμαστε μαζί τους, κάνουμε ότι δεν τους βλέπουμε.

Πριν λίγες εβδομάδες, ένα αλιευτικό με εκατοντάδες μετανάστες βυθίστηκε έξω από την Πύλο. 84 οι καταμετρημένοι νεκροί, εκατοντάδες οι αγνοούμενοι.

Όλα καλά λοιπόν...

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΕ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΑ
ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ-ΜΕΤΑΝΑΣΤ[Ρ]ΙΩΝ – ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΜΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΑ

Μολόχα

Συνέλευση για αυτοοργάνωση, αντίσταση, αλληλεγγύη στα νότια

Ανακοίνωση που συνόδευσε παρέμβαση της Μολόκας με πανό και σπρέι στις γειτονίες μας στις 7.9.2023:

Στις 7/9 ανεβάσαμε πανό και γράψαμε συνθήματα στις περιοχές μας.

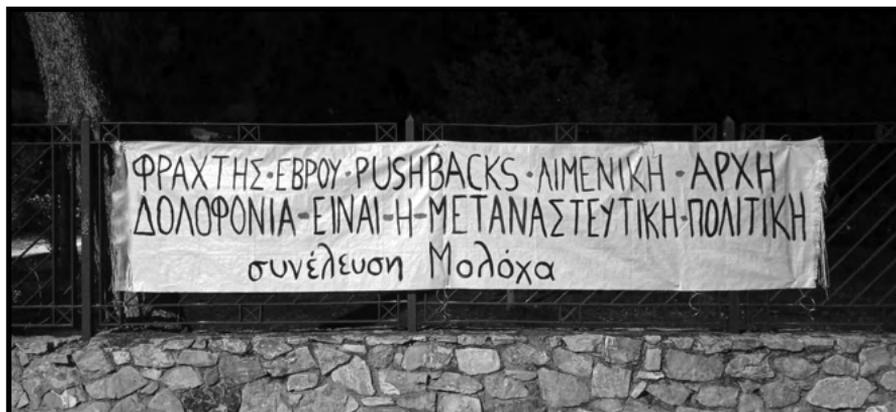
Τους τελευταίους μήνες ζούμε σε μια διαρκή συνθήκη αλληπάλληλων «τυχαίων» ή «ακραίων» ή «αναπόφευκτων» γεγονότων. Ενδεικτικά αναφέρουμε την κρατική-καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη, την δολοφονία μετανασ[τρι]ών ανοιχτά της Πύλου, τις πυρκαγιές που ανενόχλητες κατέκαψαν δάση, σπίτια και άφησαν πίσω δεκάδες νεκρούς, την δολοφονία/πνιγμό ανθρώπου στο λιμάνι του Πειραιά και τώρα τον θάνατο ανθρώπων και την καταστροφή ολόκληρων περιοχών από το νερό και τη λάσπη.

Το κράτος, τώρα, περισσότερο από ποτέ, δεν ενδιαφέρεται ούτε για την ανθρώπινη ζωή ούτε για την φύση παρά μόνο για την διαιώνιση του ενώ οι ζωές των υποτελών τάξεων μετράνε όλο και λιγότερο στις εξισώσεις των κυρίαρχων. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι εν μέσω της πυρκαγιάς στη Δαδιά και ενώ ο κρατικός μηχανισμός έδειχνε ανήμπορος να επέμβει επέλεγε να επιτεθεί σε χώρους αντίστασης, αυτοοργάνωσης και αγώνα (Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων, Κατάληψη Ζιζάνια, Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου) και μέσω κυβερνητικών στελεχών και πρωθυπουργού να πει ότι για τις φωτιές ευθύνονται οι μετανάστες... Σε ευθυγράμμιση με τα αφεντικά τους τα κρατικοδίατα ΜΜΕ ύφαιναν και πάλι την υπερασπιστική γραμμή της κυβέρνησης κλείνοντας παράλληλα το μάτι στη δράση φασιστοειδών που ανέλαβαν τον ρόλο σερίφη. Τέλος ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας στρέφεται σε ρατσιστικές και ξενοφοβικές αντιλήψεις και συστρατεύεται με διαφόρων τύπων φασιστικές εφεδρείες αντί να στρέψει την οργή του εκεί που βρίσκεται ο εχθρός, στα υπουργεία και στα πολυτελή γραφεία.

Σε αυτή τη ζοφερή συνθήκη επιλέγουμε να μη βυθιστούμε στην κατάθλιψη και τη σιωπή. Προσπαθούμε, εκτός των άλλων, με τις δυνάμεις μας, να σπείρουμε στις περιοχές μας μηνύματα οργής και αντίστασης ενάντια σε αυτούς που κατατρώνε καθημερινά τις ζωές και μηνύματα αλληλεγγύης και στήριξης σε όλες τις αγωνιζόμενες, όλους τους κατατρεγμένους.

Αντικρατικός, αντιφασιστικός, αντιρατσιστικός, αντισεξιστικός αγώνας σε όλες τις γειτονίες.

Πανό που αναρτήθηκαν στις γειτονιές μετά το νανάγιο ανοιχτά της Πύλου. 6/2023

Πανό για την κρατική/καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη - 4/2023

Υλικό από διάφορες δράσεις που πραγματοποιήθηκαν στις περιοχές μας και ο Λάρι αποτέλεσε κομμάτι τους ή τις ενίσχυσε με την παρουσία του:

Παρέμβαση στο Μετρό «Αγιος Δημήτριος» για έλευθρες μετακινήσεις από Συνελεύσεις Γειτονιών, Στέκια, Καταλήψεις και Αναρχικές Ομάδες από την Αθήνα και τον Πειραιά - 2/2018

Αντιεκλογική παρέμβαση στις γειτονιές - 5/2023

Πανό στη γειτονιά μετά την κρατική/καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη - 3/2023

ΜΠΑΤΣΟΙ, ΝΑΖΙ, ΜΜΕ, ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΡΧΗ...

Lockdown, απαγορεύσεις, πρόστιμα, διαλυμένο ΕΣΥ, αστυνομική βία, νομοσχέδια με το τσουβάλι και μια κρίση που θα την πληρώσουμε όπως πάντα εμείς. Ευτυχώς έχουμε επέτειο για τα 200 χρόνια ελληνικού κράτους και νιώθουμε ενωμένοι. Η μήπως όχι;

Το κράτος καταπολεμά τις κρίσεις του ποντάροντας στην τόνωση του εθνικού φρονήματος, ξεδεύοντας χρήμα σε περιπολικά και προσλήψεις μπάτσων, επιβάλλοντας το δόγμα "τάξη και ασφάλεια" και έτσι πετάει το μπαλάκι στην εξέδρα. Στο ίδιο κλίμα εθνικής έξαρσης, ο Κωνσταντίνος επεμβαίνει στον δημόσιο χώρο θεωρώντας τον ιδιοκτησία του και επιβάλλει στη γειτονιά έναν πατριωτικό αχταρμά σε μορφή γιγάντιας τοιχογραφίας.

Σαν να μην έφτανε αυτό ο "καλλιτέχνης" αποδεικνύεται φασίστας με τη βούλα. Ο δήμαρχος τον υπερασπίζεται. Δεν μας κάνει εντύπωση. Διαχρονικά, συστηματικά και προκλητικά συνεργάζεται με φασιστοειδή για να πετύχει τους σκοπούς του.

Όμως, αυτή η πόλη δεν ανήκει ούτε στον δήμαρχο, ούτε στους επενδυτές, ούτε στους φασίστες. Δεν θέλουμε άλλη εθνική προπαγάνδα, αστυνομοκρατία, ψέμματα για τον παράδεισο που χτίζεται στο Ελληνικό. Να μην αφήσουμε τους δρόμους, τις πλατείες, τα σχολεία και τους τοίχους αυτής της πόλης στα χέρια τους.

...ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΓΚΡΑΦΙΤΙ ΔΟΥΛΕΨΑΝΕ ΜΑΖΙ

Πρωτοβουλία ενάντια στην εθνικιστική προπαγάνδα στις γειτονιές των νοτιών

Αφίσα για το εθνικιστικό γκράφιτι στην Αργυρούπολη - 3/2021

Αντιφασιστική παρέμβαση στο Δ.Σ. Αργυρούπολης-Ελληνικού - 11/2018

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

29/3

11:00π.μ.

πορεία
Αγ. Τρύφωνα
Τερψιθέα
Γεννηματά &
Αθανάτου

μετά την πορεία

συνέλευση
πλ. Βάρναλη
Αργυρούπολη

πάρκο
υψηλού
πρασίνου,
καμία
οικοπεδοποίηση,
καμία
επιχειρηματική
δραστηριότητα,
ελεύθερη
πρόσβαση
στο χώρο
& την παραλία,
προάσπιση
των κοινωνικών
υπηρεσιών

όλα μας ανήκουν!
ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΔΡΑΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Αφίσα συνέλευσης δράσεων για το Ελληνικό - 3/2014

Φωτογραφίες από εργασίες στο στέκι...

Φωτογραφία που δημοσιεύτηκε στον καθεστωτικό τύπο από τη δίκη της Χ.Α. στο Εφετείο την ημέρα της εκδίκασης της επίθεσης στο Αναρχικό-Αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια -14.2.2017

~

Λάρι [1981-2023]

Για πάντα δίπλα μας στους αγώνες.

*Για μια ζωή ελευθερίας
χωρίς θεούς και κράτη.*

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΝΗΜΗΣ — ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Στις 18/9/23 έφυγε από τη ζωή ο σύντροφός μας Λάρι.
Καλούμε όσες/όσα/όσους βρέθηκαν δίπλα του, στη ζωή και
στους αγώνες, συντρόφισσες, συντρόφια και συντρόφους,
συλλογικότητες, φίλες/φίλους, συγγενείς, γείτονες. Για να
εκφράσουμε και να μοιραστούμε τις σκέψεις μας, να
μιλήσουμε και να ακούσουμε για εκείνον.

Κυριακή 5/11, 14:00
Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Αργυρούπολης
Υπόστεγο

Στον χώρο στον οποίο ο ίδιος δραστηριοποιήθηκε για περισσότερα από 10
χρόνια και στον οποίο τον γνωρίσαμε και αγωνιστήκαμε από κοινού.

Λάρι Θανάσης Αρμάος
1981-2023

Για πάντα μέσα στις καρδιές μας
Για πάντα δίπλα μας στους αγώνες
...για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ | 25ος Μαρτίου 38
postego.wordpress.com

Πανό σε Αργυρούπολη και λόφο Στρέφη - 9/2024

Υλοποίηση μιας ιδέας του ίδιου στην ταράτσα του στεκιού - 9/2024

Νάρι (1981-2023)

Για πάντα μέσα
στον καρπό μας

Για πάντα
δίπλα μας
στον αγώνα

για έναν κόσμο
ελευθερίας,
ισότητας
αλληλεγγύης